Romantikus Regények

SABRINA JEFFRIES

Ármány és csábítás

GENERAL PRESS

Sabrina Jeffries

Ármány és csábítás

Sabrina Jeffries

Ármány és csábítás

Hercegi kör 4.

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Undercover Duke

Copyright © 2021 by Sabrina Jeffries, LLC
Published by arrangement with KENSINGTON PUBLISHING CORP.,
NEW YORK, USA and ANDREW NURNBERG LTD–BUDAPEST

Hungarian translation © Kajsza Krisztina

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

Fordította
KAJSZA KRISZTINA

ISBN 978 963 452 955 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Az e-könyv konvertálását az eKönyv Magyarország Kft. végezte

Néhai édesanyámnak.
Hiányzol, és azt kívánom, bárcsak ne mentél volna el ilyen hamar!
Köszönjük, hogy sok éven át gondoskodtál rólunk és apáról.

Lydia férjei és gyermekei

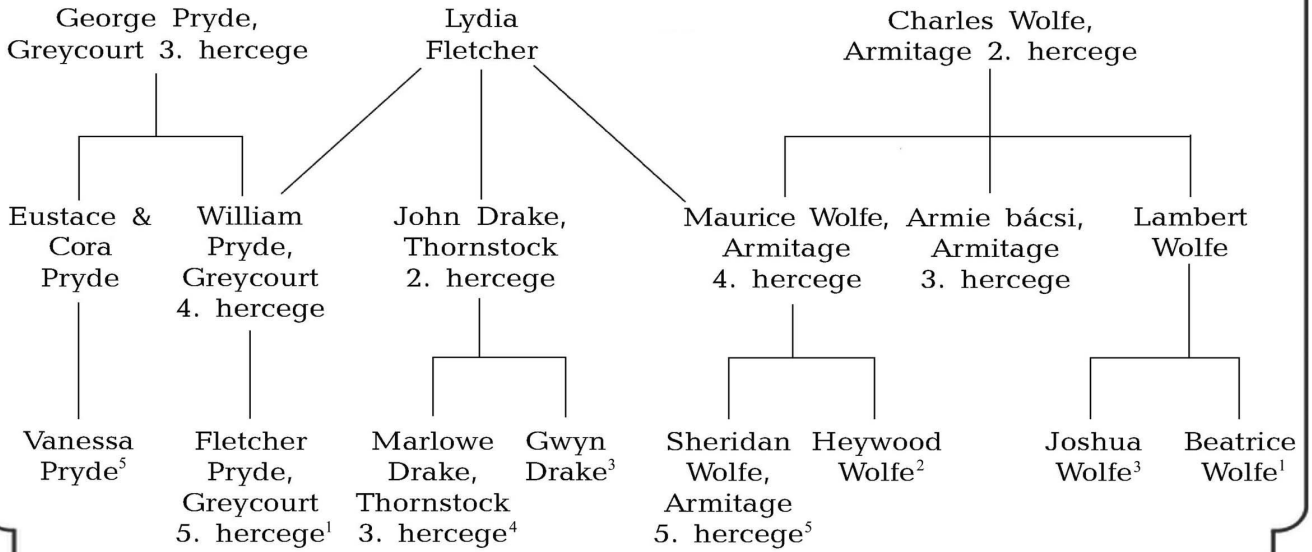

[1] *A csábítás iskolája* [2] *Téli csábítás* [3] *Az agglegény* [4] *A herceg hitvese* [5] *Ármány és csábítás*

London Society Times
Az utolsó facér herceg

Kedves Olvasók!

Még jómagam, rutinos tudósítóként is alig bírom elhinni: az a kicsapongó szoknyapecér, Thornstock hercege nem csupán megnősült, de nem mást választott hitvesének, mint Miss Olivia Norley-t! És mindezt azután, hogy a nő évekkel ezelőtt nagy szenzációt keltve kikosarazta. A hercegnek bizonyára megjött az esze, mert szerény személyem egészen biztos benne, hogy Miss Norley egyébként nem ment volna hozzá.

Ez azt jelenti, hogy már csak a féltestvére, Sheridan Wolfe, Armitage hercege az egyetlen az özvegy hercegné utódai közül, aki még nőtlen. Mekkora szerencséje lesz annak a fiatal hölgynek, akinek sikerül megkaparintania! Bár a rossz nyelvek szerint egy örökösnőt kell elvennie ahhoz, hogy rendbe hozza anyagi helyzetét, de ez mit sem számít azok számára, akiknek eladósorban lévő lányuk van. Elvégre egy hercegről van szó, aki ráadásul fiatal és jóképű is, ami ritkaságszámba megy. Merem állítani, hogy nem marad sokáig agglegény.

Valóságos élvezet lesz megfigyelni a menyasszonyvadászatot. Armitage sokkal diszkrétebb, mint Thornstock, és még a másik féltestvérénél, Greycourt hercegénél is visszahúzódóbb természetű. Tehát a jövendőbelijének egy igen érdekes ifjú hölgynek kell lennie, hogy a páncélján áthatolva eljusson a szívéhez. Visszafojtott lélegzettel várjuk az eredményt.

Első fejezet

London, Armitage-ház
1809. november

– Greycourt hercege érkezett látogatóba, kegyelmes uram!

Sheridan Wolfe, Armitage hercege felpillantott a versenylovai listájából, és az ajtóban álló komornyikra nézett.

– Vezesse be!

Greynek, a féltestvérének Suffolkban kellett volna lennie, de hála istennek valamilyen ügy épp a fővárosba szólította, így egy időre majd eltereli a figyelmét a rá váró nehéz feladatról: arról, hogy eldöntse, melyik lovát árvereztesse el. Sheridan nem szeretett volna megszabadulni semelyik igáslovától vagy vezetőlovától. De az Armitage-hercegség fuldoklott az adósságban néhai nagybátyja túlköltekezése, valamint amiatt, hogy Sheridan apja…

Gombócot érzett a torkában, amiért az apja – Grey mostohaapja – túl korán lelt örök nyugalomra.

Sheridan félretolta a listát. A fenébe is, már egy év telt el azóta! Miért kísérti továbbra is az apja halála? Még az anyja is sokkal jobban viselte a helyzetet. Ha nem várta volna Grey érkezését, kilovagolt volna a Hyde Parkba, hogy egy kicsit elterelje a figyelmét a sötét gondolatokról.

Talán később. A telivér kancája imádott…

Aztán morgolódott, amikor eszébe jutott, hogy Juno már nincs a tulajdonában. Ő volt az első ló, amelyet el kellett adnia, hogy fennmaradhasson a birtoka. Nagyon nehéz döntés volt, elvégre ez az állat volt a legjobb nyerges kanca a nagybátyja istállójában. De döntenie kellett: vagy őt adja el, vagy valamelyik versenylovat, amelyikkel némi pénzt kereshet a versenyeken, vagy bérbe adhatja fedeztetés végett.

Micsoda nyomasztó gondolat! Felállt, hogy töltsön

magának egy kis brandyt. Talán még túl korán volt az alkoholhoz, de ha már nem lovagolhatott, másra sem volt szüksége, mint egy kis brandyre és egy kellemes csevejre Greyjel. Öntött magának egy pohárral, és már azon volt, hogy töltsön egy másikat a féltestvérének, amikor a komornyik bevezette Greyt, és a kellemes beszélgetés terve azonnal füstbe ment.

A fivére ugyanis már részeg volt – feltehetőleg egy brandyvel többet ivott a kelleténél –, és úgy tűnt, mintha mindjárt ki akarná dobni a taccsot. Grey sápadtan és izgatottan fürkészte Sheridan londoni palotájának dolgozószobáját, mintha arra számítana, hogy egy haramia ugrik elő valamelyik könyvespolc mögül.

– Megkínálhatlak valamivel? – kérdezte Sheridan a fivérét. – Egy csésze teával vagy kávéval? – Aztán felemelte a kezében lévő poharat. – Esetleg egy brandyvel?

– Attól tartok, erre most nincs időm.

Sheridan intett a komornyiknak, hogy elmehet. Amint az ajtó becsukódott, megkérdezte:

– Mi történt? Beatrice-ről van szó? Az adott körülmények között biztosan nem tudsz megjelenni a színházi előadáson.

Néhány óra múlva ugyanis a család többi tagja részt tervezett venni egy jótékonysági előadáson. Konrad Juncker *Egy külföldi úriember féktelen kalandjai Londonban* című darabját adják elő a Parthenon Színházban. Bár Sheridan alig ismerte a művet, a másik féltestvére, Thorn megkérte, menjen el, ugyanis a felesége szívügye volt a Félhold Ház Alapítvány, amely a nehéz helyzetbe került nőket segítette.

Grey a fejét rázta.

– Nem, azért jöttem, hogy orvost keressek Beatrice számára. A helyi bába szerint bármelyik percben megindulhat nála a szülés, és aggódik a komplikációk miatt. Ezért Londonba siettem, hogy egy szülészorvos megvizsgálja Beatrice-t. Odalent vár a hintóban.

Sheridan a szemöldökét felvonva megjegyezte:

– Arra gyanakodtam, hogy a frigyetek előtt már történt valami közted és Beatrice között, mivel azonban tíz hónapja

vagytok házasok, nem tűnik túl korainak a baba érkezése.

– Valóban. Az is meglehet, hogy a szülésznő téved, de mindenképpen a végére akarok járni. Azért szakítottam meg az utamat, mert egy szívességet szeretnék kérni tőled.

– Sajnos a szülés terén nem rendelkezem semmiféle tapasztalattal, úgyhogy… – ingatta a fejét Sheridan.

– Emlékszel, abban egyeztünk meg, hogy én hallgatom ki Cora nénit azzal a két bállal kapcsolatban, amelyeken a gyanúnk szerint apánk gyilkosa is részt vett?

– Igen, természetesen emlékszem.

Az öt testvér arra a következtetésre jutott, hogy anyjuk háromszori megözvegyülése nem csupán tragikus véletlen: valaki meggyilkolta a férjeit, köztük Maurice Wolfe-ot, Sheridan és Heywood apját, Armitage egykori hercegét. Gyanújuk szerint a gyilkos azon három nő egyike lehet, akik jelen voltak azokon a mulatságokon, amelyeken az első két férj elhunyt. Így Sheridan és a testvérei egy titkos nyomozásba kezdtek, amelyben mindegyiküknek külön feladata volt. Greynek Cora nagynénjüket, más néven Lady Eustace-t kellett kikérdeznie, aki a többiekkel nem állt rokonságban.

Sheridan hirtelen rájött, miféle szívességről lehet szó.

– Na ne… Nem fogom megtenni.

Az ördögbe is!

– Nem is tudod, mit fogok kérni – vágta rá Grey.

– Nem nehéz kitalálni. Azt akarod, hogy én kérdezzem ki Lady Eustace-t.

Grey felsóhajtott.

– Nos, igen. A körülményekre való tekintettel.

– Hamarosan vissza fogsz térni a városba. Addig várhat a dolog, nem?

– Nem tudom. Őszintén szólva fogalmam sincs, meddig fogok vidéken tartózkodni.

Sheridan mély lélegzetet vett.

– Igen, de miért engem kérsz erre? Hiszen alig ismerem.

– A többiek egyáltalán nem ismerik – jegyezte meg Grey. – De te legalább baráti kapcsolatban vagy Vanessával, és ez jó

ürügy lenne arra, hogy felkeresd.

Pontosan emiatt nem akarta Sheridan elvállalni a feladatot, mivel Lady Eustace kihallgatása egyúttal azt jelentené, hogy a lányát, Miss Vanessa Pryde-ot is látni fogja, akit hollófekete fürtjeivel, dús idomaival és élénk mosolyával túl vonzónak talált.

– Az igaz, hogy párszor beszélgettem Vanessával – ismerte el Sheridan –, de ez még nem jelenti azt, hogy én lennék az ideális jelölt erre a feladatra.

– Ó, igen, de Cora nénivel ki nem állhatjuk egymást! Úgyhogy *én* még kevésbé vagyok alkalmas erre, mert aligha mondaná el az igazat.

A családban nyílt titok volt, hogy Eustace nagybácsi csúnyán bánt Greyjel gyerekkorában, így akarta rákényszeríteni, hogy engedje át neki számos birtokát, a felesége pedig végig úgy tett, mintha mindezt nem látta volna.

Sheridan kortyolt egyet a brandyjéből.

– És nekem miért mondaná el az igazságot?

– Mert partiképes herceg vagy, a lánya pedig férjre vadászik. Nem mintha azt javasolnám, hogy játszd meg, udvarolsz Vanessának, de az anyja bizonyára jó szemmel nézné a találkozásotokat, és alábbhagyna az óvatossága.

– Ebben nem vagyok annyira biztos. A nagynénéd mindig hűvösen viselkedett velem szemben, talán éppen azért, mert bár jogosult vagyok a hercegi címre, mégis nincstelen vagyok. Az anyja jómódú férfit keres Vanessa számára. És őszintén szólva Vanessának arra is van szüksége, elvégre túlságosan elkényeztetett és szemtelen, ez pedig igen veszélyes kombináció egy olyan férfi számára, aki nem tud drága ruhákat, szőrméket és ékszereket vásárolni a feleségének. Alig bírok a felszínen maradni. Egy Vanessához hasonló feleség teljesen lehúzna a mélybe.

Grey összehúzta a szemét.

– Vanessa nem is annyira elkényeztetett. Inkább a saját útját akarja járni.

– És mi a kettő között a különbség?

– Egy elkényeztetett lány mindent megkapott az életben, és a házassága után is elvárja ugyanezt. Hidd el, bár Vanessa mindig jómódban élt, számos családi vihar közepette nőtt fel! Ezért nem hagyja, hogy bárki is keresztülgázoljon rajta.

– De ez még nem jelenti azt, hogy ha valaki egy ilyen nőt vesz feleségül, nem lesznek állandó viszályok a családban.

– Gwynt és Beatrice-t is ilyen fából faragták, de eddig Joshuával nincs okunk panaszra. Sőt jobban szeretem, hogy a feleségem erős jellem, és tudja, mit akar.

– Jó neked – jegyezte meg Sheridan. – De egy halom pénz áll a rendelkezésedre, hogy mindent megadj neki, amit csak kíván. Ráadásul a te feleséged nem bálványozza azt az átkozott költőt, Junckert.

– Á, Juncker! – mondta Grey az állát simogatva. – Szerintem csak amolyan lányos rajongásról van szó.

– Higgy nekem! Vagy tucatszor fültanúja voltam, amint Juncker „briliáns” darabjairól fecsegett. Egyszer olyan zagyvaságot is hallottam tőle, hogy az az alak egy „sötét angyal” vadságával ír, bármit is jelentsen ez. Annak a komolytalan fruskának fogalma sincs, milyen férjet kellene választania.

– De neked van, feltételezem – felelte Grey furcsa csillogással a szemében.

– Valóban. Egy olyan fickó kell neki, aki megfékezi, amikor túlzásokba esik, és aki segít a fiatalos lelkesedését gyakorlatiasabb tevékenységek felé terelni. Sajnos tele van romantikus ábrándokkal, amelyek csak a kárára válnak, és arra késztetik, hogy olyan férfi után vágyakozzon, akit a markában tud tartani, és aki mellett kénye-kedve szerint elherdálhatja a vagyonát.

– Ez alatt pedig Junckert érted – jelentette ki Grey.

– Ki mást? Jól tudod, hogy már jó pár éve szemet vetett rá.

– És ez zavar téged?

A kérdés meglepte Sheridant.

– Természetesen nem. – Amikor Grey rávigyorgott, a férfi kelletlenül hozzátette: – Juncker tetszik neki. Jobbat is találhatna, de akár sokkal rosszabbat is.

– Meggyőztél. Hacsak…

– Hacsak?

– Hacsak nem az bosszant, hogy Vanessa szerint a hercegek arrogánsak és érzéketlenek, sőt egyenesen romlottak, és ezért sosem lenne hajlandó hozzád menni.

– Igen, ezt már mondtad. – Mi több, meglehetősen gyakran, ami eléggé irritálta. – De ami engem illet, nem áll szándékomban elvenni.

– Felteszem, esetleg némi rokonszenvet kelthetsz benne, de azon túl…

Amikor Grey félbehagyta a mondatot, Sheridan a fogát csikorgatta mérgében.

– Szóval ez a véleményed.

Nem mintha Sheridan meg akarta volna nyerni Vanessa rokonszenvét. Nem ő volt a megfelelő nő számára, ezt már régen eldöntötte.

– Nem azt ígérted, hogy te magad állod Vanessa hozományát? – kérdezte Sheridan újra belekortyolva a brandyjébe. – Megzsarolhatnád Lady Eustace-t, hogy ha nem árulja el a titkait, visszatartod a lánya hozományát.

– Először is, ezzel csak Vanessának árthatok. Másodszor, ha sarokba szorítanám a nagynénémet, biztosan hazudna. De mindenekfelett ez rossz irányba befolyásolná a nyomozásunkat, mivel a gyilkos még abban a hiszemben van, hogy megúszta. Ezért nem mondtam el Cora néninek vagy Vanessának, hogy megállapítottuk: apánk arzénmérgezésben halt meg. Ezenkívül azért is lenne jobb, ha te hallgatnád ki a nagynénit, mert rád nem gyanakodna.

– És mi legyen Sanforthszal? – kérdezte Sheridan. – Eredetileg úgy egyeztünk meg, hogy majd én kérdezősködöm a városban. Mi lesz a tervünk ezen részével?

– Azzal majd Heywood foglalkozik, nem lesz semmi gond.

Ez valószínűleg igaz volt. Sheridan fivére, a visszavonult ezredes hatalmas erőfeszítéseket tett szerény birtoka fellendítése érdekében. Ahhoz képest Sanforth kisszámú lakosságának kikérdezése gyerekjáték lesz.

– Látod – folytatta Grey –, vidékre sem szükséges

visszatérned. Kihasználhatnád a ma délutáni előadást, és beugorhatnál Cora néni színházi páholyába, hátha ki tudsz deríteni valamit. Úgy tehetnél, mintha csak azért mennél, hogy egy kicsit csevegj Vanessával.

– Feltéve, hogy megnézik a darabot – felelte Sheridan. – Lady Eustace nincs oda a jótékonysági előadásokért.

– Ó, persze hogy ott lesznek! – felelte Grey. – Vanessa majd tesz róla, hogy ott legyenek. Elvégre Juncker darabjáról van szó, nem emlékszel?

– Valóban – felelte Sheridan. A poharában megcsillanó likőrt bámulta, és elfojtott egy káromkodást. – Remek. El fogom viselni Lady Eustace-t, és megpróbálok kideríteni valamit.

Ami egyúttal azt jelentette, hogy el kell viselnie Vanessa Junckerrel kapcsolatos ostoba áradozását is.

Mintha gombóc lett volna a torkában. Nem számít. Nem foglalkozik vele.

– Köszönöm – mondta Grey. – Most pedig bocsáss meg…

– Tudom. Beatrice vár rád a birtokon, és még elég hosszú út áll előtted.

Összetalálkozott a tekintete a bátyja szorongó pillantásával, és meglágyult a hangja.

– Minden rendben lesz. A Wolfe család szívós fajta. Nem is beszélve anyánkról. Ha huszonöt éves kora előtt három férjtől öt gyermeket tudott szülni, bizonyára az unokatestvérem is képes lesz gond nélkül megajándékozni téged egy örökössel.

– Vagy egy kislánnyal. Nem számít a neme, a lényeg, hogy Beatrice túlélje, és a gyermek egészséges legyen.

– Menj! – biztatta Sheridan, és a testvére szórakozott arckifejezéséből rájött, hogy ő már lélekben a felségénél van. – Menj, siess Beatrice-hoz! Légy nyugodt, mindent megteszek, és nem fogok csalódást okozni!

Sheridan első kézből tudta, milyen gyötrelmet okozhat a szerelem, mennyire erősen elszoríthatja az ember torkát a fájdalom. Helene akaratlanul ugyan, de bizalmatlanná tette ezzel az érzéssel szemben. Pontosan ezért nem szeretett

volna ismét hasonló helyzetbe kerülni. Grey feldúltsága is óvatosságra intette. A szerelem felfalhatja az embert, és kiköpheti a csontjait, méghozzá gyorsabban, mint ahogy a telivér paripája lefut egy kört.

Sheridannek már így is rengeteg dolog miatt kell aggódnia. Nem állt szándékában még egy feleséget is hozzáadni ehhez a listához.

Második fejezet

– Várj csak, lányom! – mondta Vanessa anyja, megállítva a lányt, mielőtt beléptek volna a Pryde család páholyába. – Csálén állnak a szalagok.

Azzal egy kalaptűt szúrt Vanessa díszes fejfedőjébe, felsértve a lány fejbőrét.

– Au, mama! Ez fájt!

– Nem az *én* hibám, hogy nem marad a helyén. Bridget bizonyára ferdén tette fel. Megérdemled, amiért nem akartál új fejéket vásárolni.

Ahelyett, hogy felújította volna a dolgokat, az anyja mindig újakat akart vásárolni. De sajnálatos módon Vanessa néhai édesapjának birtoka nem termelt elegendő jövedelmet, és az anyja özvegyi járadéka is elég szűkös volt, így a lady nem költhette nyakló nélkül a pénzt. Ezért Vanessa a szobalány, Bridget segítségével mindig apró trükkökhöz folyamodott, hogy ne lépjék túl a keretüket.

De az anyja ezt nem látta be. Mindenekelőtt folyton azzal akart lenyűgözni másokat, hogy milyen nagy lábon élnek. Másfelől nagy reményeket fűzött ahhoz, hogy Vanessa jó házasságot köt.

– Nem a szalagokkal van gond, mama – morogta Vanessa –, hanem azzal, hogy folyton igazgatja.

– Én csak azt akarom, hogy rendesen álljon. Jól kell kinézned a fiatalemberek előtt.

Vanessa valójában csak egy fiatalembernek akart tetszeni, aki szokás szerint bizonyára most sem fogja észrevenni. Ha pedig így lesz, végleg feladja a reményt, hogy valaha is felkeltheti az érdeklődését. Eddig semmiféle trükkje nem vált be.

Noah Rayner bácsi, aki a kedvenc rokona volt Grey unokatestvére után, megnyugtatóan megpaskolta a karját.

– Ismered az édesanyádat. Folyton csak az udvarlóidra gondol.

– És erre jó okom van – vágott vissza a nő. – Ez a lány egyáltalán nem ért a férfiakhoz. Greycourt hercegéhez kellett volna hozzámennie, de kikosarazta, ő pedig végül azt a közönséges Miss Wolfe-ot vette feleségül.

– A „közönséges” Miss Wolfe ugyancsak egy herceg unokája, akárcsak én – jegyezte meg Vanessa. – Tehát ha ő közönséges, akkor én is az vagyok. Mellesleg kedvelem őt.

Beatrice tökéletes feleségnek bizonyult Grey számára, amikor Vanessa már azon aggódott, hogy a férfi sohasem fog megnősülni.

– Ez csak természetes – mondta az anyja, miközben még egy kicsit babrált Vanessa fejékével. – Te mindig a nemkívánatos személyeket kedveled.

– Általában sokkal érdekesebbnek találom őket, mint azokat, akiket a mama jóravalónak tart – morogta Vanessa.

– Mint azt a drámaírót, akibe szerelmes vagy? – kérdezte az anyja fejcsóválva. – Néha már azt gondolom, hogy a világ legszegényebb alakjához akarsz férjhez menni, csak hogy bosszanthass.

– Mr. Juncker rendkívül tehetséges – mutatott rá Vanessa. Német neve ellenére Konrad Juncker Londonban nevelkedett német bevándorlók gyermekeként. Jóképű volt megnyerő mosolyával, élénk tekintetével, tökéletes fogsorával, azonban Vanessa ezekkel a tulajdonságaival egyáltalán nem törődött.

A nagybátyja dohogni kezdett:

– Hugicám, beülhetnénk a páholyba, mielőtt még véget érne az előadás?

– Ugyan már, Noah! A zenekar még csak most hangol.

– Nekem úgy tűnik, mintha már a nyitányt játszanák. Ezért nincs senki a folyosón rajtunk kívül.

– Mindjárt kész vagyok – mondta a lady, azzal abbahagyta a lánya fejdíszének igazgatását, de csak hogy a vállfűzőjét egy kicsit lejjebb húzza.

– Úgyis azonnal vissza fog ugrani – méltatlankodott Vanessa. – Mama, tényleg azt akarja, hogy úgy nézzek ki, mint egy kokott?

– Ha ezzel kifogsz egy jó partit, mindenképpen. Te sem leszel már fiatalabb, ezt ne feledd! – Azzal erősen megcsipkedte a lánya arcát.

Vanessa összerándult.

– Nem értem, ezzel hogyan lehet visszaforgatni az idő kerekét – tiltakozott.

– Csak bízz az anyádban! Remélem, egyszer majd neked is lesz egy gyermeked, aki ugyanolyan nyakas lesz, mint te. A sors bosszúja lenne.

Amikor Noah bácsi megköszörülte a torkát, Lady Eustace éles pillantást vetett rá, aztán kinyitotta az ajtót.

– Rendben. Most már beléphetünk.

Hála a jó égnek! Az anyja machinációi, hogy megfelelő partit találjon számára, éppoly veszélyesek, mint a nyílt óceánon vitorlázni. Az egyik percben még a szél dagasztja a selyemvitorlákat, a következőben pedig a hajó kis híján elsüllyed a vad viharban. Sose tudta, mit várhat tőle: rosszkedvet és rideg megvetést, vagy szirupos kedvességet, amely hamis és émelyítő. Az anyja egész életében ilyen szélsőséges volt.

– Esetleg van egy konkrét személy, akit vár ma este? – kérdezte Vanessa belépve a páholyba. Az anyja folyton csinosítgatta, de most túlment minden határon.

Lady Eustace suttogóra fogta, miközben a többi páholyt fürkészte.

– Úgy hallottam, Lisbourn márki is jelen lesz.

Vanessa önkéntelenül megborzongott.

Az anyja folytatta, anélkül hogy észrevette volna:

– Azt beszélik, hogy még az unokatestvérednél is gazdagabb. Amennyiben eljött megnézni az előadást…

– …varázsütésre úgy dönt majd, hogy feleségül vesz, mert rózsás az arcom és feltárom a bájaimat?

– A férfiak képesek ilyesmire, tudod? Mindent be kell vetni, hogy felhívd magadra a figyelmét.

Isten óvja Vanessát attól, hogy Lord Lisbourne felfigyeljen rá! Akkor inkább kolostorba vonul.

– Lisbourne megvan vagy hatvanéves, Cora – jegyezte

meg Noah bácsi.

– Egy jó formában lévő hatvanas – fűzte hozzá a nő.

És hírhedt korhely.

Noah bácsi a fejét ingatta.

– Én személy szerint úgy gondolom, hogy az unokahúgomnak inkább Armitage hercegére kellene kivetnie a hálóját. Korban közelebb áll hozzá, alkalmas férjnek, és rokonságban áll az unokaöcséddel.

– De azt beszélik, hogy Armitage-nek egy garasa sincs – ellenkezett a lady.

– Viszont hercegi ranggal bír – felelte Noah bácsi. – Így pénzhez juthat, hacsak nem válik szerencsejátékossá.

– Akkor Greycourttól szerezzen pénzt, ne pedig a lányom hozományából! – csengett Lady Eustace hangja acélosan.

– De az én hozományom is Grey kasszájából származik, tehát Armitage így vagy úgy, de Greytől kapna pénzt.

– Igen, de ha Armitage arra használja a hozományodat, hogy kiegyenlítse az adósságait, azzal Greycourt a saját családjában tartja a pénzt, mivel nem kell mind a te hozományodat, mind a fivére tartozásait kifizetnie. Nem szeretném tovább hizlalni a vagyonukat, nincs igazam?

Noah bácsi csak pislogott.

– Ennek semmi értelme. És egyébként mi a problémád Greycourttal?

– Mama az ellenlábasának tekinti – magyarázta Vanessa egy sóhaj kíséretében. – Nem is tudom, mi a súlyosabb vád ellene: hogy Grey ellenállt annak, hogy mama hozzáadjon engem, vagy hogy számomra olyan ő, mint egy báty, aki sosem adatott meg nekem.

– Ha lenne bátyád, nem volna semmi gond, mert megörökölte volna apád birtokát, és akkor nem csupán a szűkös özvegyi járadékomból kellene megélnünk – horkant fel az anyja. – És pont azért kellett volna Greycourthoz feleségül menned, mert nincs bátyád.

– Mama! Ezt egyikőnk se akarta. És ne feledje, mindig rendkívül kedves volt hozzánk! – Különösen annak fényében, hogy Vanessa szülei hogyan bántak vele

gyermekkorában. – A busás hozományomon kívül kifizette a városi házunk bérleti díját is, hogy Londonban maradhassunk, ami több mint nagylelkű volt a részéről.

Mégpedig azért tette, hogy Vanessa férjhez mehessen, ez pedig valóban nagyon rendes volt tőle.

– Akárhogy is legyen – vágta rá az anyja –, én mindent megteszek annak érdekében, hogy Armitage ne vehessen feleségül! Ha a dúsgazdagként emlegetett Lisbourne-höz mész feleségül, még pénzt is tehetsz félre magadnak.

Amire mama majd biztosan ráteszi a kezét, gondolta a lány.

– De ha Armitage-hez mész hozzá – folytatta az anyja –, és a hozományod elmegy a férjed adósságainak rendezésére, egy fillért sem fogsz tudni félretenni. Grey kétségtelenül azért duplázta meg a hozományodat, mert tudja, hogy visszakerülhet a családjához, ha elvesz téged az az üres zsebű féltestvére.

– Ez nevetséges! – tiltakozott Vanessa. – Sheridan, azaz Armitage hercege egyáltalán nem üres zsebű. Mellesleg esze ágában sincs megkérni a kezem.

Sajnos.

– Azt hittem, baráti viszonyban vagytok – bökte meg a nagybátyja a könyökével.

– Nem egészen. Ismerjük egymást, néhányszor táncoltam vele, de…

Valaki a közeli páholyból pisszegett, hogy hallgassanak el, mire végre helyet foglaltak.

Attól a perctől kezdve, hogy először táncolt Szent Sheridannel – sohasem szokta meg, hogy Armitage-nek hívja – az az átkozott fickó kotnyeles húgocskaként könyvelte el, holott Vanessa huszonöt, a férfi pedig huszonkilenc éves volt. A harmadik táncuknál Vanessa rájött, hogy nem a kotnyeles húgocskája, hanem a felesége szeretne lenni. Ez roppant bosszantó!

Miért pont ő? Nem is volt a zsánere. Az volt a legfőbb követelménye egy férfival szemben, hogy ne legyenek titkai, és ne keressen folyton kibúvókat – tehát szöges ellentéte

legyen a néhai apjának. Minden férfi közül Sheridan volt az egyetlen, aki megragadta a fantáziáját, és aki a nyugodtsága ellenére mélyen magába temette titkait. És ami még rosszabb: Vanessa égett a vágytól, hogy megfejtse ezeket a talányokat, a fenébe is!

Miért ő volt az egyetlen férfi, akinek láttán felpezsdült a vére és heves szívdobogás fogta el? Ennyire ostoba volna a teste? Mert Sheridan arisztokratákra jellemző távolságtartó modora és szűkszavúsága ellenére – amit Vanessa megpróbált figyelmen kívül hagyni – a férfi láttán mindig kellemes borzongás fogta el.

Először azt hitte, Sheridan csak játszadozik vele, de nem. Úgy tűnt, a férfi valóban nem vesz róla tudomást oly módon, ahogy azt ő szeretné. És azt sem vette észre, hogy a lány mennyire vonzódik hozzá, ez pedig valósággal megőrjítette Vanessát.

Ha ki tudna igazodni rajta, akkor azt is meg tudná állapítani, megbízható férj válna-e belőle. Ez volt minden, amiben mostanság reménykedhetett, amikor az anyja egyre kétségbeesettebben próbált elcsípni számára egy dúsgazdag vőlegényt. Vanessa mindennapos félelemben élt amiatt, hogy az anyja belerángatja valamilyen kompromittáló helyzetbe Lord Lisbourne-nel vagy valami hasonló alakkal.

Szerencsére Sheridanről nem járta az a hír, hogy kicsapongó lenne. Szerencsétlenségére viszont az első három táncuk után a férfi kerülte őt. Vanessa először azt gondolta, a gyász miatt. A gyászidő az elmúlt báli szezon kezdetén lejárt, de a férfi továbbra sem közeledett hozzá. Eközben az anyja már vagy fél tucatszor próbálta Lisbourne karjába taszítani. Egy nap majd sikerül neki… Hacsak Vanessa nem talál magának férjet, mielőtt ez megtörténhetne.

A nagybátyja előrehajolt, és a fülébe suttogta:

– Ha nem Armitage az, akire szemet vetettél, akkor megtudhatnám, ki a szerencsés fickó? Talán Juncker, ahogy anyád állítja?

Te jó ég, ez elég fogós kérdés!

– Mama nem tudja, mit beszél.

– Tényleg? Nem ő az egyetlen, aki azt állítja, hogy beleszerettél.

Mindez az ő hibája volt. Átkozza a napot, amikor azt füllentette Greynek, hogy gyengéd érzelmeket táplál egy ismeretlen költő iránt. Csak viccből mondta neki, nehogy rájöjjön, valójában Sheridanbe van belehabarodva. Mert ha elárulta volna az unokabátyjának, Armitage megvetette volna ezért, ő pedig elsüllyedt volna szégyenében.

Ezt követően Grey esküvőjén Sheridan kissé leereszkedően megkérdezte, ki a romantikus ábrándjainak tárgya. Először a legszívesebben kupán vágta volna Greyt, amiért beszélt a féltestvérének az ő „költőjéről”, aztán kétségbeesetten próbált visszaemlékezni valakire, és eszébe jutott, hogy épp akkoriban olvasta egy bizonyos Mr. Juncker verseit.

Ettől kezdve ez az ártatlan hazugsága egyfolytában üldözte. Mr. Juncker is tudomást szerzett róla, és udvarolni kezdett neki. Grey ezt tudta, és folyton ugratta Vanessát emiatt, Thornstock pedig félrevonta, és figyelmeztette Mr. Juncker nyegle modorára. A hír az anyja fülébe is eljutott, aki azóta egyfolytában arra intette, hogy tartsa magát távol a Mr. Junckerhez hasonló alakoktól.

Ebből azonban egy határozott előnye származott: Sheridan féltékenynek tűnt. Ebben ugyan nem lehetett teljesen biztos, mert a férfi ezúttal kifürkészhetetlenebb volt, mint valaha. De most végre felnőtt nőnek tekintette, és bár elég ritkán vett róla tudomást, még ez is jobb volt, mint a teljes közömbösség a részéről.

Rögtön felmerült benne a kérdés: Sheridan vajon eljött ma este? Ha túlságosan előrehajolna, hogy belásson az Armitage család páholyába, azzal elárulná magát. Aztán eszébe jutott valami.

– Mama – suttogta –, elhozta a távcsövét?

Az anyja egy bólintással előhúzta a retiküljéből, de mielőtt átadta volna a lányának, azt kérdezte:

– Kit akarsz vele megfigyelni?

Miután az anyja olyan hevesen bírálta Sheridant, Vanessa

nem merte neki megemlíteni a nevét.

– Természetesen a márkit – felelte.

– Ne szórakozz velem, édes lányom! – Érdekes, hogy Lady Eustace folyton azt feltételezte, mások is annyit hazudnak, mint ő maga. – Tudom, hogy azért az íróért bolondulsz, aki rangban nem hozzád való.

– Értettem, mama.

Elvette a gukkert az anyjától, a szeméhez illesztette, és előrehajolt. A milady a férje halála után vásárolta ezt a különös tárgyat, de Vanessa eddig még sohasem használta.

Látszatra teljesen olyan volt, mint bármelyik színházi látcső, a különlegessége abban rejlett, hogy lehetővé tette a jobb és bal oldali páholyokban ülő többi néző kikémlelését. Így könnyedén meg tudta figyelni, kik ülnek Armitage páholyában.

Thornstock és Sheridan a nővérük, Lady Gwyn, és az édesanyjuk mögött foglaltak helyet. A két hölgy láthatóan beszélgetett. Thornstock néha-néha beleszólt a társalgásukba, de Sheridan teljesen szórakozottnak tűnt, és hallgatásba burkolódzott. Úgy ült ott, mint egy szent.

Vagy mint egy szfinx. Talán inkább ez utóbbihoz hasonlított a kifürkészhetetlen jelleme miatt. A herceg hirtelen felemelte a fejét, és a lány felé pillantott. Vanessa összerezzent ettől a váratlan érdeklődéstől, bár tisztában volt azzal, hogy Sheridan nem tudhatja: őt figyeli.

Az ölébe ejtette a távcsövet.

– Ott van? – kérdezte az anyja.

– Kicsoda?

– A te drágalátos Mr. Junckered.

Te jó ég, azt még csak nem is ellenőriztem!

– Igen – felelte azért fohászkodva, hogy valóban ott legyen.

Azzal ismét felemelte a gukkert, és végigpásztázta a többi páholyt is. És valóban ott volt Mr. Konrad Juncker, szerelmének feltételezett tárgya. A nők bálványozták az aranyszőke hajú, északi kék szemű fiatalembert, bár az előkelő társaság nem fogadta be teljesen. Olyan szokatlanul

öltözködött, mint egy költő, és úgy beszélt, mint egy komédiaíró. Most is éppen egy hölggyel flörtölt, akit Vanessa nem is ismert. Azt beszélték róla, hogy nagy szoknyapecér, ezért kizártnak tartotta, hogy valaha is szerelmes legyen belé. Emellett túlságosan hasonlított a lány néhai édesapjához is, ami szintén nem vált a férfi előnyére.

Mindenesetre Vanessa azt kívánta, bárcsak sose szaladtak volna ki a száján azok a szavak, amelyekkel azt híresztelte magáról, hogy tetszik neki a fiatalember. Mert ha esetleg Sheridan próbálna közeledni felé, csapodárnak gondolhatná, vagy azt hihetné, hogy valami rejtélyes játékot űz a férfiakkal, ami még rosszabb lenne. Eredetileg nem ez volt a szándéka.

De ahogy Sir Walter Scott írta: „Ó, mily kusza nagy hálót szövünk, mikor először hazudni készülünk.”{1} Vanessa hálója pedig napról napra kuszább lett.

Letette a látcsövet. Nagyon szerette volna, ha alkalma nyílik beszélni Sheridannel, de közben kétségbe ejtette ennek még a gondolata is. Amikor az első felvonás véget ért, gyors pillantást vetett az Armitage-páholyra, és azt tapasztalta, hogy a férfi eltűnt. *Kétségtelenül udvarol valami kis…*

– Jó estét! – hangzott fel egy hang, amely lágy volt, mint a jó konyak. – Remélem, valamennyien élvezik az előadást.

Vanessa szíve nagyot dobbant, amikor Sheridan a székeket megkerülve a korlátnak támaszkodott velük szemben. Sheridan tehát itt volt a nagybátyja páholyában. Micsoda váratlan esemény! Milyen kellemes meglepetés!

– Élvezzük, amennyire csak tudjuk, bár nem új darabról van szó – felelte Noah bácsi, aki a milady mögött ült. – Még mindig jobb egy régi darab Junckertől, mint egy új valaki más tollából. El kell ismernem, hogy a fickó ért a közönség szórakoztatásához.

Sheridan homlokán egy alig észrevehető barázda jelezte csupán Vanessa számára, hogy a férfi nincs elragadtatva a Mr. Junckert dicsérő szavaktól. Bárcsak biztos lehetne abban, hogy miért nem!

– Armitage! – mondta Lady Eustace hűvösen. – Nem hiszem, hogy valaha is találkozott a bátyámmal, Sir Noah Raynerrel.

Az anyja kissé goromba megszólalása után Vanessa egyáltalán nem csodálkozott volna, ha Sheridan azonnal elhagyja a páholyukat. Szerencsére Noah bácsi megpróbálta elrendezni az ügyet oly módon, hogy felállt, és Lady Eustace székét megkerülve kezet nyújtott a fiatalembernek.

– Örülök, hogy megismerhetem, herceg – mondta, és a szürke szeme kissé felcsillant. – A húgom már annyit mesélt magáról!

– Ne beszélj butaságokat, Noah! – csattant fel a milady. – Ne is vegyen tudomást a bátyám szavairól, herceg. Egyáltalán nem szoktam pletykálkodni.

Micsoda hazugság! Lady Eustace nemcsak pletykafészek volt, hanem igazi bábjátékos, remekül rángatta a zsinórokat. A nagybátyja a mellette lévő székre mutatott, amely pont Vanessa mögött állt.

– Csatlakozzon hozzánk! Az unokahúgom épp most mondta, hogy szeretné tudni, mi a véleménye a darabról.

Nyilvánvalóan nem csupán az anyja próbált a lehető legtöbbet kihozni a helyzetből. De legalább Noah bácsi Sheridan karjába löki, nem pedig a vén Lord Lisbourne-ébe.

Amikor Sheridan gyönyörű zöld szemét Vanessára irányította, a lány kacér mosolyt varázsolt az arcára.

– Felesleges kérdés, Noah bácsi. Már úgyis tudom, mi a herceg véleménye.

Sheridan arckifejezése egy szemernyit sem változott, továbbra is az unalom és a közöny tökéletes maszkját viselte.

– Valóban? És mi lenne az?

– Bizonyára nevetségesnek találja Felix és barátai cselszövéseit, és az effajta komolytalanságokat egyáltalán nem tartja szórakoztatónak.

– Ha kegyed mondja – felelte a férfi, és megvonta a vállát. – Őszintén szólva nincs a darabról semmiféle véleményem.

Mindig ilyesmiket mondott.

– Ó, de azt el kell ismernie, hogy amikor valamiről van

véleménye, az mindig szöges ellentétben áll másokéval! Egyszer hallottam, amint azt mondta a hadügyi titkárnak, hogy Napóleon remek stratéga, aki le fog győzni bennünket, ha ezt nem ismerjük fel és nem teszünk ellene megfelelő lépéseket.

– Ez nem csupán egy vélemény, hanem maga az igazság. – Aztán Vanessára nézve folytatta: – Csak mert az ellenségünk, még nem kell azt feltételeznünk róla, hogy ostoba. A hadügyi titkárnál fontosabb emberek is elkövették ezt a hibát sajnálatos módon.

E szavak felkeltették a nagybácsi kíváncsiságát.

– Bocsásson meg, milord, de járatos a katonai stratégiákban?

– Atyám már kora ifjúságomtól fogva arra képzett ki, hogy egyszer a nyomdokaiba léphessek a brit diplomácia területén, ez a munkakör pedig számos stratégiai ismeretet igényel. Tehát a válaszom igen, Sir Noah, járatos vagyok benne.

A milady már magától a gondolattól is elfintorította az orrát.

– Bizonyára a néhai édesapja megkönnyebbült, amikor ehelyett a hercegség irányítását vette át egy nem várt szerencsének köszönhetően.

Sheridan Vanessa anyjára fordította a tekintetét.

– Kétlem, hogy apám „nem várt szerencsének” nevezte volna a bátyja halálát. – De aztán rájött, hogy a milady esetleg megsértődhet ettől az egyenes beszédtől, így meglágyította a szavait. – Személy szerint jobban örültem volna egy külföldi állásnak, mint a birtok megöröklésének, de így hozta a sors.

Vanessa nem tudta, higgyen-e neki vagy sem. Nem tűnt túl meggyőzőnek. Talán a férfi saját magát akarta meggyőzni? De újra belegondolva, ezek a kimért szavak, valamint Anglia szükségleteinek a saját érdekei fölé helyezése valószínűleg Sheridan belső lényéből fakadtak.

Lady Eustace szemöldöke a magasba szökött.

– Boldog lett volna, ha egész életében mint valami

alacsony rangú követ dolgozik külföldön?

– Én nem Angliában születtem, Lady Eustace, így ha lehetőségem nyílna a hátralévő napjaimat, mondjuk, Poroszországban leélni, azzal tökéletesen megelégednék.

– És az itteni családja? – szólt közbe Vanessa őszinte kíváncsisággal. – Nem hiányoznának?

A férfi tekintete rászegeződött.

– Persze hogy hiányoznának. De ha jelenleg diplomáciai szolgálatot teljesítenék, az azt jelentené, hogy a nagybátyám még él, a szüleim és Gwyn pedig még mindig Poroszországban vannak.

– És a fivérei nem hiányoznának? – tudakolta Vanessa.

Neki rettenetesen hiányozna Grey, ha külföldön lenne, pedig csupán unokatestvérek.

– Egészen a tavalyi évig nem találkoztam velük túl gyakran – felelte Sheridan, és egy alig észrevehető ránc jelent meg a homlokán. – Már hozzászoktam. Még gyerek voltam, amikor Grey elkerült otthonról, Heywood akkor kapta a megbízását, amikor tizenhét éves voltam, Thorn pedig tizenkilenc éves koromban távozott a családból. Kilenc évet töltöttem nélkülük.

Feszült hangja meghazudtolta közömbös szavait.

– De nyilván hiányoznának az afféle szórakozások, mint például ez a mai előadás, a vadászat, a fényes báljaink – jegyezte meg Lady Eustace.

– Ilyesmik Poroszországban is vannak, igazam van, herceg? – kérdezte a fejét ingatva Noah bácsi.

– Angolok viszont nincsenek – erősködött az asszony. – És a poroszokban nem lehet megbízni.

Vanessa visszafojtott egy sóhajt.

– Bocsásson meg anyámnak, de ő minden külföldit gyanúsnak tart!

Sheridan nem is vett tudomást Vanessa közbeszólásáról.

– Bevallom, Lady Eustace, a berlini bálok elhalványulnak azokhoz az angliaiakhoz képest, amelyeken az anyám még fiatalkorában részt vett. Poroszországban a bálokat a legapróbb részletekig megtervezik, amíg anyám szerint az

első férje carymonti bálja féktelen, rögtönzött ünnepség volt. Mindenki azt tette, ami kedvére volt, nem kellett semmiféle programhoz igazodni.

– Pontosan ilyenek voltak a bálok akkoriban – ragyogott fel Lady Eustace arca. – Senki nem szándékozott lecsendesíteni a fiatalokat. Remekül szórakoztunk.

– Feltételezem, arra is maradt ideje a vendégeknek, hogy egy kicsit barangoljanak és felfedezzék Carymontot – jegyezte meg Sheridan.

– És a titkos légyottokra is – fűzte hozzá Noah bácsi rosszmájúan.

Lady Eustace a retiküljével odasózott egyet a bátyjának.

– Senkinek nem voltak titkos randevúi, Noah. Én friss házas voltam. Miért kockáztattam volna a házasságomat bárkiért is? Ami pedig a férjemet illeti, ő ott sem volt. – Vanessára pillantott, és kissé elpirult. – És ő sem tett volna semmi effélét.

Vanessa már égnek emelte volna a tekintetét, de még idejében visszafogta magát. Miből gondolja az anyja, hogy ő nem vette észre, mennyi pénzt költött az apja a szeretőire? Vanessa azóta segített neki a könyvelésben, amióta elég nagy volt ahhoz, hogy főkönyvet tudjon vezetni. Az édesapja egyáltalán nem értett a pénzügyekhez.

– A carymonti bál hétköznapi ünnepség volt, vagy valami különleges alkalomból rendezték? – töprengett hangosan Vanessa.

Az anyja felsóhajtott.

– Grey keresztelőjét kellett volna megünnepelnünk. Ehelyett az történt, hogy…

– Grey apja meghalt – vágta rá kertelés nélkül Sheridan.

Vanessa fájdalmasan felnyögött.

Erről fogalma sem volt, egyébként nem tette volna fel ezt a kérdést. A szülei nem árultak el részleteket Grey apjának haláláról, csupán annyit mondtak neki, hogy Grey akkoriban még csecsemő volt.

Noah éles pillantást lövellt a húgára.

– Tehát akkor történt?

– Igen.

Sheridan Lady Eustace-re irányította a tekintetét.

– Érdekelne, a többi vendég hogyan reagált erre. Gondolom, meglehetősen elrontotta a hangulatot.

A lady legyintett egyet.

– Ó, most ne beszéljünk erről! Ez… túl szörnyű és szomorú téma. Mellesleg hamarosan kezdődik a következő felvonás.

Valóban, a zenekar egy, az előzőnél sokkal drámaibb darabot kezdett játszani. Noah bácsi elfoglalta a helyét, Sheridan pedig továbbra is a korlátnak támaszkodva állt.

– Parancsol egy citromos cukorkát, herceg? – kérdezte Vanessa, miközben a retiküljéből elővett egyet, így próbálva marasztalni a férfit.

– Köszönöm, de nem kérek – felelte Sheridan, lassan ejtve a szavakat, és egy halvány mosoly suhant át az arcán. – Nagyböjt alatt lemondok az édességről.

Mialatt Vanessa és Noah bácsi kuncogtak, Lady Eustace a szemöldökét ráncolta.

– De hiszen a nagyböjt hónapokkal ezelőtt volt!

A hölgybe csipetnyi humorérzék sem szorult.

– Pontosan, húgocskám – mondta Noah bácsi, majd Vanessára mosolygott. – Én viszont elfogadok egyet – mondta, és kikapott egy cukorkát a lány kezéből.

Ekkor egy fiú lépett a színpadra, hogy felvezesse a második felvonást, és ezzel véget ért a beszélgetésük.

Sheridan feszélyezetten – bár Vanessa nem értette ennek okát – ellépett a korláttól, ezzel akaratlanul is a testalkatára terelte a lány figyelmét. Vanessa még sohasem látott ilyen izmos vádlit, nem is szólva a férfi mellkasáról, amely olyan széles és erős volt, mint egy díjbirkózóé. És ha mindez nem lenne elég egy ifjú hölgy megkísértéséhez, a haja… Nem, még gondolnia sem szabad azokra az aranybarna tincsekre, amelyekbe a legszívesebben belemélyesztette volna az ujjait. Sheridannek természetesen fogalma sem volt arról, hogy a lánynak ilyen gondolatok járnak a fejében, hiszen tudomást sem vett Vanessáról, ellenben kétszer is odahajolt a lány

anyjához, hogy odasúgjon neki valamit, mintha folytatni akarná a megkezdett beszélgetésüket.

Mint a levegő egy kipukkadt léggömbből, úgy illant el Vanessából a boldogság. A férfi azért jött, hogy az anyjával beszélgessen, őmögé ült le, és előrehajolt, hogy folytassák a társalgást. Vanessa nem értette, miért. Mindenesetre a lényeg, hogy nem miatta jött a páholyukba.

Mit tegyen, hogy vele is váltson pár szót, vagy hogy őt is észrevegye? Ha nem tud kitalálni semmit, amivel elvonhatná a figyelmét az anyjáról, fel kell adnia az ostoba álmát arról, hogy a férfihoz megy feleségül, és helyette keresnie kell egy nyugodt, megbízható és lehetőleg fiatal vőlegényt.

Vanessa az anyja távcsövével végigpásztázta a közeli páholyokat, és azon törte a fejét, mit mondhatna, amivel felkeltheti Sheridan érdeklődését. Ekkor vette észre Mr. Junckert. Az anyja és Sheridan tovább pusmogtak, így lepisszegte őket.

– Most jön a kedvenc részem – mondta halkan. – Nem szeretném elmulasztani a sutyorgásuk miatt.

Ekkor azok ketten elhallgattak. Vanessa kicsit várt, és azon tűnődött, vajon Sheridan bekapta-e a csalit.

– Van kedvenc része? – kérdezte meg végül Sheridan a bajusza alatt.

Vanessa szívverése felgyorsult. A trükk bevált, bár jobban örült volna, ha nem Mr. Juncker említésével kellett volna szóra bírnia Sheridant.

– Természetesen nem csak egy. – Vanessa megfordult a székén, hogy a férfihoz intézhesse a szavait. – Mr. Juncker olyan zseniális író, hogy minden darabjában akad három-négy kedvenc jelenetem.

– Azt hittem, leginkább a jelmezeket élvezi – felelte kissé szárazon a férfi – a divathóbortja miatt.

Hogy visszafogja magát, és nehogy hangot adjon a méltatlankodásának, Vanessa ismét a színpad felé fordult. *Divathóbort, hogyne!* Megint csak egy felületes libának látja.

– Én pedig azt hittem, maga a darab szellemességét élvezi a leginkább – mondta ravaszkásan. – De talán arra van

szüksége, hogy valaki megmagyarázza önnek.

Sheridan halk nevetést hallatott, ami sokáig visszhangzott Vanessa fülében, a gyomrában pedig valami lágy remegést érzett.

– Ezzel udvariasan azt akarja mondani, hogy humortalannak tart, Miss Pryde? – kérdezte a férfi suttogva.

– Ó, udvarias voltam? Nem állt szándékomban.

Talán itt az ideje, hogy beletörődjön: Sheridan nem mutat semmiféle romantikus érdeklődést iránta. Bármit is tesz, a férfi számára örökre csak egy „kishúg” marad, akivel csupán viccelődni lehet, már ha egyáltalán észreveszi. Sohasem tekintett rá úgy, mint egy lehetséges feleségre. Amikor felkérte táncolni, azt is csak a féltestvére iránti kötelességből tette. Ha tánc közben nem változtak meg a vele kapcsolatos érzései, vajon mikor fognak?

Időközben a színpadon egy fiatalember próbált csókot lopni egy hölgytől, akit a végzet élete szerelmeként jelölt ki, és ekkor Vanessának egy őrült ötlete támadt. *Egy csók. Hát persze!* A lány szíve vadul kalapált. Rá kell vennie Sheridant, hogy megcsókolja. A csókok varázserővel bírnak. Bár az igazat megvallva ezt eddig nem tapasztalta, de ehhez nyilván meg kell találnia a megfelelő személyt. Egyébként miért csókok koronáznák a komédiák, balladák, sőt versek legszebb pillanatait?

De hogy az ördögbe vehetné rá Sheridant arra, hogy megcsókolja, amikor a férfi nem tartja annak a csábítóan igéző szépségnek, akinek szeretné láttatni magát?

Lassú mozdulattal felvette a színházi távcsövet. Hogy a sérelmeit még jobban tetézze, az objektívben Mr. Juncker tűnt fel, amint éppen felállt és elhagyni készült a pháholyát.

Tessék, itt az alkalom! Sheridan már úgyis abban a hitben van, hogy szerelmes az íróba. Most mindenekelőtt rá kell vennie a férfit, hogy kísérje ki a pháholyukból. Amikor egy másik pháholyt is szemügyre vett, megtalálta a tökéletes ürügyet. Hátrahajolt, hogy Sheridan fülébe súgja:

– Észrevettem egy barátnőmet az egyik lenti pháholyban. Beszélnem kell vele. Odakísérne?

A férfi ferde pillantást vetett rá.

– És mi lesz a kedvenc jelenetével?

– Épp most ért véget – felelte a lány sietve. – Ráadásul úgy tűnik, a barátnőm épp elmenni készül, és már hónapok óta nem találkoztunk.

– Miért nem a nagybátyját kéri meg, hogy kísérje oda?

– Úgy érti, őt, aki éppen horkol?

Sheridan Noah bácsira nézett, és halkan felnevetett.

– Maradjon csak, majd egyedül megyek! – mondta végül, azzal felállt abban reménykedve, hogy az anyja nem tartja vissza, és Sheridan, mint valami védőszent, követni fogja. Amikor a férfi valóban így tett, Vanessa megkönnyebbülten felsóhajtott.

– És ki lenne ez a fontos barátnő? – kérdezte Sheridan, amikor kiértek az üres folyosóra.

– Miss Younger.

– Sohasem hallotta róla – felelte Sheridan meglehetősen kétkedőn.

– Ez nem jelent semmit. Először is, ritkán jár társaságba, hacsak nem a családja kényszeríti rá. Másodszor, maga, hacsak teheti, elkerül engem, így nem valószínű, hogy valaha is találkozott vele. Harmadszor…

– Álljon meg a menet! – mondta Sheridan, és megragadta a lány karját. – Mit ért azon, hogy kerülöm? Azt, hogy nem kedvelem?

– Hívja, ahogy akarja, de tény, hogy mindent megtesz annak érdekében, hogy ne kelljen velem találkoznia. – Azzal rászegezte a tekintetét, mintegy tagadásra kényszerítve a férfit.

– Én… Én… egyáltalán nem…

Egy pillanatra zavartnak tűnt a herceg, Vanessa pedig jó jelnek vette, hogy zavarba tudta hozni. Aztán Sheridan újra rendezte a vonásait, és megint olyan szigorú arckifejezést öltött magára, amilyet kizárólag a lánnyal szemben használt.

– Nos, ebben a dologban nem értünk egyet.

– Hm. – Vanessa továbbsétált a folyosón. – Ami azt illeti, eddig azért nem találkozott vele, mert még nem vezették be

a társaságba.

– Akkor hogy lehet a barátnője? Kegyed sok évvel ezelőtt debütált. Ha a barátnője most lépett debütáns korba, nagyon találó a neve, ugyanis legalább hat-hét évvel *fiatalabb* lehet kegyednél.

– Rendkívül elmés öntől, hogy ilyen egyértelmű szójátékot űz a barátnőm nevével. – Azzal lelassította a lépteit, és végignézett a folyosón. *Hol a pokolban lehet Mr. Juncker?*

– Elég elmés vagyok ahhoz, hogy rájöjjek, ez csupán egy kitalált név.

– Miért kellene kitalálnom… – kezdte Vanessa, aztán hirtelen megtorpant, mire Sheridan nekiütközött. De a lányt ez mit se érdekelte. Eljött az ő pillanata. A férfi felé fordult, és azt mondta neki:

– Gyorsan! Csókoljon meg!

– Micsoda?

– Csókoljon meg! – Amikor azonban látta, hogy a férfi kissé felhúzza a szemöldökét, akcióba lépett. – Nem számít. Majd akkor én kezdeményezek.

Azzal lábujjhegyre állt, megragadta a férfi vállát, és az ajkára tapasztotta az ajkát.

Közben Sheridan kissé hátrahajlott, hogy végignézzen a folyosón, és ellenőrizze, mit láthatott Vanessa. Épp Mr. Juncker közeledett feléjük. Csak ekkor nyomta Sheridan a falhoz Vanessát, hogy viszonozza a csókot, amely mégiscsak hamis csók volt: egy olyan férfié, aki nem vágyból, hanem kényszerből cselekedett. Ebben a kevéssé kellemes pózban maradtak egészen addig, amíg Mr. Juncker el nem haladt mellettük, odamormogva egy bocsánatkérést a lábatlankodásért.

Sheridan csak ezután engedte el a lányt. Vanessa ekkor ébredt rá, hogy Sheridan valójában mit is tett: megint megvédte, és úgy kezelte, mint egy ostoba csitrit. Gondoskodott arról, hogy Junkcker ne vegye észre, hogy ő kezdeményezte a csókot, de a valójában nem is csókolta meg egyáltalán.

Elfogta a düh, és ellökte magától. Méghozzá elég erősen.

Sheridan egy lépést hátratántorodott.

– Ezt miért kaptam?

– Azért, mert… mert…

Nos, az igazat aligha árulhatta el, mivel akkor a férfi rájönne, valójában hogyan érez iránta.

– Amiért megcsókoltam?

– Már ha ezt csóknak lehet nevezni…

Nem panaszkodhat neki, különben rájönne, hogy voltaképpen ő a vágyai valódi célpontja. Nem volt más választása, mint úgy tenni, mintha továbbra is Mr. Juncker után ácsingózna, bármennyire is utálta ezt a szerepet.

– Nem engedte, hogy Mr. Juncker meglássa, én kezdeményeztem a csókot – mondta, és abba az irányba nézett, amerre az író távozott.

A férfi lesújtó pillantást vetett rá.

– Megpróbálja tönkretenni a jó hírét, Vanessa?

– Természetesen nem.

A férfi egy kukkot sem értett az egészből. Vanessa felszegte az állát, és ismét füllentett egyet:

– Megpróbáltam féltékennyé tenni Mr. Junckert. De ha ő nem látta, hogy engem csókoltak meg…

– Nem kegyedet csókolták meg – morogta Sheridan –, hanem kegyed csókolt meg engem.

– Ezt úgysem vette volna észre. – Lehajtotta a fejét, és hozzátette: – Ha ön hagyta volna, hogy Mr. Juncker szemtanúja legyen mindennek, akkor meghódíthattam volna.

– Meghódíthatta volna? – bámult rá Sheridan. – Az a férfi sohasem fogja feleségül venni magát. Valóban hajlandó lenne feláldozni a becsületét egy olyan alakért, akinek esze ágában sincs tisztességes ajánlatot tenni önnek?

– Honnan tudja, hogy nem akar tisztességes ajánlatot tenni nekem? Vagy túl ostobának tart ahhoz, hogy vonzónak találjon egy megfelelő kérő?

Sheridan csak pislogott.

– Nem kegyeddel van a probléma. Juncker egy

szoknyapecér, azok pedig nem szoktak házasodni.

– Thorn megnősült.

– A féltestvéremnek jó oka volt rá – felelte Sheridan, és az arca elkomorult. – De Junckernek nem kell örökösöket nemzenie, és nincsenek birtokai, amelyeknek a fenntartásához gazdag hozomány szükséges. Ráadásul jó néhány visszataszító nőszemély alig várja, hogy megoszthassa vele az ágyát, minek akarna hát megházasodni?

– Nem tudom, mint ahogy ön se tudhatja. Mit tud maga a szoknyavadászokról? Maga sohasem volt az, tehát nem értheti, hogy…

Ekkor Sheridan újra megcsókolta. Csakhogy ez alkalommal igazából, vággyal telin.

Vanessa szédülni kezdett a herceg gyengéd ajkának csábító érintésétől, és még a térde is beleremegett. A kezét a férfi vállára téve maga felé húzta. Sheridan kemény, izmos teste az ő puha alakjára borult, mintha le akarná győzni. De Vanessa ezúttal több mint boldog volt, hogy Sheridan felülkerekedik rajta.

Te jó ég, hogy tud csókolni!

Bele kellett kapaszkodnia a férfi derekába, mert valósággal a felhők felett érezte magát. A hűvös színházi folyosón a férfi teste meleget árasztott, mint ahogy a nap sugarai melegítik fel a deres rétet. Az illata is olyan volt, mint a napsugaraké, amelybe bőr és fűszeres kölni bukéja vegyült.

Aztán a herceg nyelve szétfeszítette az ajkát. *Atyaég, most meg mit csinál? Milyen csodálatos érzés!* Még sohasem tapasztalt ilyesmit. Még szorosabbra fonta a karját Sheridan dereka körül, és még közelebb húzta magához.

Amikor erre a férfi halkan felnyögött és még jobban a lányhoz simult, Vanessa legbelül ujjongott. Sheridan súlya alatt szinte elolvadt a teste, mint a hó a tavaszi napsütésben, és a csók még mindig nem ért véget…

Most már *érdekli* a férfit. *Végre-valahára!*

Harmadik fejezet

Sheridan tudta, hogy hibát követett el. Nem lett volna szabad megérintenie Vanessát, nemhogy megcsókolnia, de amikor csókot színlelve összeért az ajkuk, felébredt benne a vágy egy igazira. Mindezt azért tette, hogy Vanessa jobban belegondoljon, Juncker mekkora gazember. Hogy megértse, minden férfinak vannak vágyai, és ha egy Junckerhez hasonló fickót akar elcsábítani, az csak bajjal járhat.

Mint az is, hogy ő most valóban megcsókolta. Ismeretlen vizeken hajózik idegen partok felé. Vanessa teste meleg volt, az ajka pedig puha, és a citromos cukorka meg a napfény íze érződött rajta. Minél mélyebbre hatolt a nyelvével, annál inkább szeretett volna rejtettebb helyeket is felfedezni. Különösen azért, mert Vanessa nem tett semmit annak érdekében, hogy leállítsa. Vajon miért nem?

Mert kacér nő volt. Ha akarná, elszerethetné Junckertől, de persze nem akarja. Nem volna szabad akarnia.

És végképp nem volna szabad itt csókolózniuk a folyosón, ahol bárki megláthatja őket. Nagy sajnálatára félbe kellett szakítania a csókot, és hátralépett, hogy teret hagyjon a lánynak.

Vanessa ez alkalommal nem lökte el magától, csak bámult rá a kristálykék szemével, mintha teljesen új fényben látná. De ez sem volt sokkal jobb. A lány pillantása valósággal megkísértette, de megfogadta magában, hogy soha többé nem enged a csábításnak, a lány szépsége és a mély dekoltázsa ellenére sem, amely sokkal többet láttatott a kebléből, mint ami a lelki békéje megőrzéséhez szükséges lett volna.

Vanessa nem az a fajta nő volt, akire általában vágyott, ellentétben Helene-nel, aki magas volt, karcsú és elegáns. Vanessa ezzel szemben alacsony termetű, érzéki kis boszorka volt, egy fiatal, kacér nő, akit titokban minden férfi el szeretne csábítani egy szénaboglyában.

Gyorsan elhessegette a gondolatot. Jól tudta, hogy már pusztán az elképzelés is összetörné a szívét.

És nem akarta ezt még egyszer végigélni.

Nem is beszélve arról, hogy pillanatnyilag már így is túl bonyolultnak bizonyult az élete, nem volt rá szüksége, hogy egy olyan nő, mint Vanessa, még jobban összekuszálja a dolgokat.

Mélyet sóhajtott.

– Tessék, most már látja, milyen könnyen gazemberré válhat egy férfi. Még én is.

– Valóban – felelte Vanessa –, és bevallom, meglepett. Egyáltalán nem tűnt olyan fajtának.

– Milyen fajtának?

– Aki szenvedélyesen képes megcsókolni egy nőt.

Ez az elevenébe vágott, de nem volt szabad kimutatnia, ezért hűvös hangon csak ennyit felelt:

– Mert nem is vagyok olyan. Csupán az volt a szándékom, hogy olyan leckét adjak, amelyre egyszer majd szüksége lehet, hogy megvédje magát a romlástól.

– Tehát a csókja csupán lecke volt – jegyezte meg Vanessa kétkedőn. – Mindenesetre nagyon meggyőzőnek tűnt.

– Mi másra szolgálna egy lecke, mint a meggyőzésre?

– Igaza van – mondta Vanessa, és a tekintete fagyos lett. Aztán a kesztyűjére pillantott, amely lecsúszott az alkarjára, felfedve a könyökét.

Amikor felhúzta, Sheridan némi csalódottságot érzett. Szívesen élvezte volna még a formás könyökök látványát. Miért is nem vette észre korábban?

– Mindenesetre ez semmin nem változtat – tette hozzá Vanessa. – Továbbra is feltett szándékom meghódítani Mr. Junckert.

Ekkor egy hang hirtelen felharsant Sheridan fejében: *Csak a holttestemen át!* Alig bírta visszafogni magát, hogy ki ne mondja hangosan. Lehet, hogy nem Vanessa a megfelelő nő számára, de Juncker akkor sem illik hozzá. Így vagy úgy, de távol kell tartania attól a gazfickótól.

Emellett most inkább Lady Eustace-szel kellene

beszélgetést folytatnia, mert még nem tudta meg tőle mindazt, amire kíváncsi volt.

– Nos, ha ennyire fontosnak tartja, segíthetek.

Vanessa felnézett rá, és kissé felvonta a selymes fekete szemöldökét.

– Miért is tenné? Hiszen az imént mindent elkövetett, hogy elrejtsen előle az első csókunk alatt, amivel féltékennyé akartam tenni.

– Mert azt hittem, ezzel véget vethetek ennek az egész hóbortnak, de nyilván tévedtem. Tehát ha továbbra is meg akarja hódítani, a segítségére leszek abban, hogy bebizonyítsam: Mr. Juncker nem az, akinek maga gondolja.

– De miért érdekli, ha Mr. Juncker tönkreteszi a jó híremet? Esetleg azért, mert ha feleségül megyek hozzá, ráteszi a kezét a hozományomra? Vagy mit gondol, mi történik, ha tovább próbálkozom a meghódításával?

Vanessa várakozóan pillantott Sheridanre, aki próbált valami meggyőző magyarázatot találni. Azt aligha árulhatta el, hogy azért kereste fel őket a páholyukban, mert ki akarja faggatni az anyját.

– Mert úgy tekintem, hogy barátok vagyunk. – *Igen, ez elég jó ürügynek hangzik.* – Ugye így van?

A lány kongó hangon felnevetett.

– De hiszen alig szól hozzám a bálokon! Akkor is került, amikor összetalálkoztunk Grey és Beatrice villájában. A társaságban sosem jön oda hozzám. Pontosan mitől is lennénk mi barátok?

– A Greyhez való ragaszkodásunk miatt, például. Kegyed úgy tekint rám, mint a bátyjára.

– Persze! – vágott vissza Vanessa. – Nagyon is testvéri volt az a csók, amely az imént elcsattant közöttünk.

A férfi összeszorította a száját.

– Már megmondtam, hogy…

– …miattam tette, hogy egy tanulságos leckét adjon. Megértettem.

Haragosnak tűnt. De vajon miért? Sheridan nem értette. A lány arcát fürkészve azonban az indulat legkisebb jelét

sem tudta felfedezni. Lehet, hogy csak képzelődött?

– Egyébként is – folytatta Vanessa –, higgye el, nincs szükségem még egy bátyra! Grey bőven elég.

– Ó, igen! De ő mostanában nagyon elfoglalt, én viszont nem.

– Értem. Remek. – Azzal visszatűrt egy rakoncátlan tincset a fejdísze alá. – Most pedig mesélje el, hogyan segítene nekem Mr. Juncker meghódításában!

– Lehet, hogy nem sikerült féltékennyé tennie őt ma este, de megígérem, számos alkalmat fogok adni rá, hogy ezt megtegye. – Aztán gyorsan hozzátette: – Ezek az alkalmak azonban nem fogják lerombolni a jó hírét. – Majd a lányra pillantott. – Nyilvánosan fogok udvarolni kegyednek, úriemberhez méltóan. Ha ezután sem sikerül kicsikarni belőle egy házassági ajánlatot, akkor igazam volt a jellemét illetően.

Sheridan látta, amint Vanessa okos kis fejében mérlegeli a javaslatot, és minden oldalról megvizsgálja, nincs-e benne valami turpisság.

Sheridan a lány válaszára várva meglepetten tapasztalta, hogy a légzése elnehezült, és a szívverése felgyorsult. Azzal nyugtatta magát, hogy mindezt azért teszi, mert még több információt kell kiszednie Vanessa anyjából. Eddig gyakorlatilag annyit tudott meg arról az időszakról, amikor az anyja és Lady Eustace összejártak, hogy az édesanyja ifjúkorában a társaság legragyogóbb ékköve volt, de ezzel már egyébként is tisztában volt. Lady Eustace szerint a férfiak bármire képesek lettek volna, hogy felvonják magukra a figyelmét. Egy gavallér állítólag még öngyilkos is lett, amikor kikosarazta.

Ennél abszurdabb dolgot, hogy az ember kioltsa a saját életét egy nő miatt, Sheridan el sem tudott képzelni, még ha az a hölgy olyan csodálatos is, mint amilyen az anyja volt. Soha nem engedné meg magának, hogy ilyen lelkiállapotba kerüljön bárki miatt is. Az ezzel járó botrányról és a vele járó pénzügyi csődről már nem is beszélve, és a családjával szemben is meggondolatlan cselekedet lenne. Az ő háznépe

már így is eleget szenvedett, nem akarta volna tetézni a gondjaikat.

– Tehát hajlandó lenne úgy tenni, mintha udvarolna – kezdte Vanessa –, még ha esetleg bolondnak is tartanák, amennyiben mégis Mr. Junckerhez akarnék feleségül menni, csak hogy bebizonyítsa: igaza volt a jellemével kapcsolatban?

Ha ez segít apám gyilkosának megtalálásában, akkor igen. A férfi megvonta a vállát.

– Szeretem, ha igazam van. Tudja, ez egy hercegnél egyáltalán nem szokatlan.

– Ó, ezzel teljesen tisztában vagyok! Greynek is megvan ez a rossz szokása. – Azzal a lány abba az irányba nézett, amelybe Juncker távozott. – És ha a terve nem válik be, és nem tudunk kicsikarni egy házassági ajánlatot Mr. Junckerből? Nem aggódik amiatt, hogy ezzel valamiféle felbonthatatlan kapocs jön létre közöttünk, és az emberek majd elvárják tőlünk, hogy összeházasodjunk?

– Azt várnak el, amit akarnak – felelte Sheridan vontatottan. – Előfordul, hogy egy férfi sikertelenül udvarol egy nőnek. Csak egy szavába kerül, és minden érdeklődésem elveszítem kegyed iránt. Vagy ha úgy gondolja, hogy ezzel kompromittálom a jövendőbeli udvarlói előtt, egyszerűen faképnél hagyhat.

Mindenesetre a hercegnek úgy kell intéznie, hogy az elválás azután következzen be, hogy Lady Eustace-től megkapta a számára fontos információkat.

Vanessa felszegte az állát.

– Rendben, elfogadom az ajánlatát. Egy feltétellel: ha Mr. Juncker hajlandóságot mutat feleségül venni engem, ön méltóságteljesen távozik.

– Természetesen – felelte Sheridan, de a nyakát tette volna rá, hogy Mr. Juncker sohasem áll elő ilyesmivel. Ismerte az efféle alakokat: nem nősülnek sem szerelemből, sem érdekből.

Hirtelen felzúgott a taps a színházban a második felvonás végét jelezve.

– Te jó ég! – kiáltott fel Vanessa. – Sietnünk kell, ha el akarom kapni Miss Youngert, mielőtt Lady Whitmarshsal elhagyják a páholyt. – Azzal elindult a folyosón abba az irányba, amelybe eredetileg is tartott. Sheridan a nyomában loholt.

– Egy pillanat! Úgy érti, valóban létezik ez a hölgy?

– Persze hogy létezik! Ilyen ostobának tart? Azt hitte, kitalálok magamnak egy barátnőt, amikor könnyen rájöhetett volna erre a turpisságra?

Sheridannek el kellett ismernie, hogy ez teljesen logikus. *Tehát a Junckerrel való találkozás teljesen véletlen volt?*

Ki tudja, miért, de kétkedett benne.

Vanessa némi nyugtalansággal figyelte, hogy Sheridan viselkedése mennyire megváltozott, amikor a barátnőjét, Flora Youngert próbálta elbűvölni. Ez nem lepte meg Vanessát, mert Flora valóban elragadó volt. Magas volt, hosszú, sötétszőke haját kontyba fogva viselte, borostyánszínű szeme pedig élénken ragyogott, mint a gyertya lángja.

Vanessa megpróbálta leküzdeni a féltékenységét, de nehéz volt, mert vele szemben Armitage hercege sohasem viselkedett ilyen szeretetre méltóan. Minden bizonnyal képes volt rá, ahogy ezt párszor már megfigyelhette, amikor Sheridan a féltestvére vagy az unokahúga, Beatrice társaságában volt. De azután, hogy olyan nagy hévvel megcsókolta, majd elengedte, mint valami szobalányt, Vanessát dühítette, hogy vele miért nem tud ilyen kedves lenni.

Csak azért nem neheztelt a barátnőjére, mert Flora teljesen híján volt a csalárdságnak, és tudta, hogy épp olyan nehéz lenne férjhez mennie Armitage hercegéhez, mint magához a királyhoz.

– Nem gondolod, Vanessa? – kérdezte Flora.

Vanessa csak pislogott.

– Öööö…

– Ne is törődjön vele! – mondta Sheridan Florának, és Vanessa felé biccentett. – A barátnője szeret néha elábrándozni.

– Ezt meg honnan tudja? – kérdezte Vanessa. – Csak pár alkalommal látott társaságban. Ez aligha elég ahhoz, hogy véleményt alkosson a jellememről.

– Ellenkezőleg, azt hiszem, nagyon is jól ismerem a jellemét – csipkelődött a férfi felcsillanó szemmel, majd hozzátette: – Kedveli a divatot, a mulatságokat és a haszontalan fecsegést.

Vanessa haragosan összevonta a szemöldökét, Flora viszont felkacagott.

– Látszik, hogy egyáltalán nem ismeri – jegyezte meg.

– Kegyed viszont annál jobban, gondolom.

– Remélem is. A kisasszony debütálása óta ugyanazokon a bálokon veszünk részt. Az édesanyja rokonságban áll a munkaadómmal – mondta Flora.

Sheridan csodálkozva pillantott Vanessára.

– Munkaadó?

– Nem adott alkalmat arra, hogy bővebben elmagyarázzam. Flora Lady Whitmarsh társalkodónője, és két évvel idősebb nálam.

Ez mintha kissé meglepte volna Sheridant, de azonnal felocsúdott. Megértette, hogy Flora társalkodónőként állt alkalmazásban, ezért nem debütált. Vanessa megkönnyebbüléssel tapasztalta, hogy Sheridan nem mutatta ki azt, ami éppen megfordulhatott a fejében: Florának nincs elég vagyona és rangja ahhoz, hogy társaságba járjon, és csak Lady Whitmarsh jóindulatának köszönhetően tud részt venni a színházi előadásokon és a bálokon.

Vanessa a legszívesebben a férfi nyakába ugrott volna, amiért egy szemernyit sem változott meg a viselkedése, miután megismerte Flora valódi helyzetét. A lány huncut mosolyt vetett a barátnőjére.

– A herceg azt hitte, sokkal fiatalabb vagy nálam. Egy pirulós diáklánynak gondolt. Ugye, Sheridan?

– Kérem, ne tegyen fel efféle kérdéseket! Egy férfi nem becsülheti meg egy nő életkorát anélkül, hogy ép bőrrel megússza.

A két lány nevetésben tört ki, aztán Flora Vanessára kacsintott.

– Herceg, kérem engedje meg, hogy korrigáljam a barátnőm jellemével kapcsolatos észrevételeit! Ami a divatot illeti, Vanessa öltözéke mindig elegáns, valamint ízléses, és sokat tesz azért, hogy ez így legyen.

– Úgy érti, mindig megfontoltan költekezik? – kérdezte a férfi leereszkedő hangon, ami kissé bosszantotta Vanessát.

– Nem. Vanessa meglehetősen sok időt tölt a ruhái, a főkötői és a kalapjai átalakításával. Látja azt a csillogó csipke felsőruhát, amelyet éppen visel? Az anyja egyik régi ruhájáról vette le, és arra használta, hogy feldíszítse vele a tavalyi szezon egyik egyszerű estélyi ruháját. És az a fehér szatén a fejdíszén? Ő maga hímezte rá aranyszínű cérnával. A ruhája felújításához pedig csupán cérnára és pár bordóra festett tollra volt szüksége.

Vanessa elpirult, amiért így leleplezték.

– Uramatyám, Flora! Valóban szükséges minden titkomat elárulnod?

– Az úr ízig-vérig férfi – felelte Flora –, így nyilván a felét sem értette annak, amit mondtam.

– Bátorkodom ellentmondani – szólt közbe Sheridan, és Vanessára pillantott –, hiszen a nővérem is szokott ilyesmit csinálni. Valószínűleg mind a mai napig.

– Azt is kihangsúlyoznám – folytatta Flora –, hogy elismerem, Vanessa élvezi a szórakozást és a csevegést, mint minden ifjú hölgy, de ennél sokkal árnyaltabb a jelleme.

– Kár a szóért, Flora! – mondta Vanessa. – Az ő szemében én csak egy frivol fruska vagyok, és akármit is mondasz, úgysem fog változtatni a véleményén.

– Sohasem neveztem frivolnak – mutatott rá a férfi.

– Talán nem mondta ki, de ismerje el: azt hiszi rólam, hogy ostoba fecsegésre fecsérlem a napom jó részét!

Erre az akaratlan alliterációra Flora félrebillentett fejjel

megjegyezte:

– Feltűnt valaha is, hogy a butaságot vagy haszontalanságot jelentő szavak gyakran *f* betűvel kezdődnek? Különösen, ha nőknek tulajdonítják őket. Néhányat épp az imént említettünk: frivol fruska, fecsegés, fecsérel… Öö…

– Fazon – vágta rá Vanessa. – A férfiak azt gondolják, ostobaság egy ruha fazonjával foglalkozni. Kivéve persze, amikor a szabójukkal egyeztetnek, mert ilyenkor a legdivatosabb fazonú ruhát szeretnék elkészíttetni…

Flora bólintott.

– A nőket viszont kritizálják, ha ők is így tesznek. Feltűnő, flancos, felületes, fellengzős…

– És mi, nők, mindent „felfújunk”, amit az urak semmiségnek tartanak.

– A legkézenfekvőbb példa maga a feleség szó – mondta vontatott, arisztokratikus hanghordozással Sheridan.

A két nő levegő után kapkodott. Amikor felemelték a kezüket, hogy fültövön legyintsék a herceget, az védekező állásba helyezkedett.

– Ugyan már, csak vicceltem! Vannak a férfiak léhaságára utaló *f* betűs szavak is. Például ficsúr, fajankó… Öö…

Vanessa felszegte az állát.

– Ennél több nem jut eszébe?

– Nem – ismerte el a férfi. – De az ábécé minden betűjével tudnék mondani olyan szót, amely nem túl hízelgő a férfinemre nézve. *A*, mint agyatlan, *b*, mint balga, *cs*, mint csalfa, *d*, mint disznó…

– Nem is szólva a dőréről… – segítette ki Flora.

– Azt állítja, minden betűvel tudna mondani valami negatívumot? – kérdezte Vanessa. – Például *z* betűvel is?

– Zagyva.

– Mi a helyzet az *m* betűvel?

– Megkérdőjelezhető.

– Ez kissé megkérdőjelezhető, de azért elfogadom.

Sheridan égnek emelte a tekintetét.

– Kegyed a szellemesség kiapadhatatlan kútja.

Vanessa felnevetett.

– Mit tud mondani *p*-vel?

– Paprikajancsi – mondta, majd nevetgélve hozzáfűzte: – Egész estig folytathatnám.

– Kérem, ne tegye! – mondta egy hang mögöttük. Mr. Juncker úgy tett, mintha egy szöszt távolítana el a kabátja ujjáról. – A szójátékokat inkább hagyják meg az íróknak!

Sheridan szúrós pillantást vetett rá.

– Valaki ír néhány bohózatot, és ettől már szakértőnek képzeli magát – motyogta.

– Azok egyáltalán nem bohózatok – védte meg az írót Vanessa. A herceggel kötött alkuja miatt kénytelen volt védelmébe venni Junckert. – Hanem komédiák, méghozzá kitűnőek!

– Ez csupán ízlés kérdése – felelte Sheridan vontatottan. – Mi a véleménye, Miss Younger?

Vanessa csak most jött rá, hogy még nem mutatta be Mr. Junckert Florának. De amikor odafordult hozzá, teljesen elakadt a szava. Flora halálsápadtan, elkerekedett szemmel állt, Mr. Juncker pedig úgy meredt rá, mintha kísértetet látna.

– Miss Younger? – kérdezte elfojtott hangon. – Még mindig kisasszonynak szólíthatom?

– Igen – felelte Flora, és látszott rajta, hogy a legszívesebben a föld alá süllyedne.

– És ön? Még mindig agglegény?

– Én… – hebegte Mr. Juncker. – Egyáltalán nem számítottam rá, hogy… Mióta tartózkodik Londonban?

– Nem régóta.

Florán egyértelműen látszott, hogy azt kívánja, bárcsak bárhol másutt lehetne, csak ne Londonban. Sheridan úgy pillantott Vanessára, mintha valami magyarázatot keresne erre a kínos párbeszédre, de a lány semmiféle magyarázattal nem szolgálhatott, ugyanis Flora egyszer sem tett említést Mr. Junckerről, és a darabjaiból készült előadásokon sem látta.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte a barátnőjéhez

fordulva.

Flora bólintott.

– Bathban találkoztunk sok évvel ezelőtt – magyarázta Mr. Juncker.

Lady Whitmarsh felállt, amikor észrevette az újonnan érkezettet.

– Nem okozott már elég gondot az én drága Florámnak, Mr. Juncker? – kérdezte, és olyan mozdulatot tett, mintha egy legyet hessegetne el. – Siessen, mindjárt kezdődik a következő felvonás! Gondolom, nem akar lemaradni a tapsviharról.

Úgy tűnt, Lady Whitmarsh pontosan tudta, mi történt évekkel korábban. Most már Vanessa oldalát is fúrta a kíváncsiság, bár majd csak akkor kérdezhet rá a dologra, ha négyszemközt lesznek.

Mr. Juncker meghajolt Lady Whitmarsh előtt, és éppen elmenni készült, amikor Sheridan utánakiáltott:

– Várjon egy percet, beszélni szeretnék magával!

Vanessa ledermedt. *Vajon mire készül Sheridan?* Nem bízott abban, hogy hallgat a tervükről, miszerint segít féltékennyé tenni Mr. Junckert, így utánuk eredt a folyosón, és épp időben ért oda, hogy elkapja a herceg mondatát.

– Thorn megkért, hogy hívjam meg az előadást követő estélyére. – Amikor a férfi megpillantotta Vanessát, hozzátette: – Természetesen kegyedet is, Miss Pryde, az édesanyjával együtt.

Mr. Juncker a páholy felé pillantott, ahol Flora már a színpad felé fordította a fejét, Lady Whitmarsh pedig még mindig szúrós tekintettel méregette.

– Mondja meg a féltestvérének, hogy szívesen elfogadom a meghívást, de lehet, kissé késve érkezem.

– Akárcsak mi – felelte Sheridan, azzal megragadta Vanessa könyökét, mintha a lány hozzá tartozna.

Mr. Juncker azonban túlságosan szórakozottnak tűnt ahhoz, hogy ezt észrevegye. Már hangok hallatszottak a színpad felől a harmadik felvonás kezdetét jelezve, de még ez sem tudta elvonni az író figyelmét Flora fehér nyakáról.

Aztán megrázta magát, mintha valami selymes pókhálóból akarna szabadulni.

– Akkor később találkozunk – mondta, és látszólag a gondolataiba merülve elindult a páholya felé.

– Ez meg mit jelentsen? – töprengett Sheridan.

– Fogalmam sincs – felelte Vanessa.

A férfi tekintete a lányéba fúródott.

– Hogyhogy nincs? A barátnője bizonyára hallotta, amint Mr. Junckerről áradozik, és biztos tett rá valami megjegyzést. Előttem is a jó ég tudja, hányszor ejtette ki a nevét.

– Soha nem adta semmi jelét annak, hogy ismerné.

Vanessa pedig egyáltalán nem beszélt a barátnőjének Junckerről, mert valójában fikarcnyit sem érdekelte a költő.

– Nem aggódik amiatt, hogy Flora esetleg riválisa lehet az író kegyeinek elnyerésében?

Az egész annyira felkavarta Vanessát, hogy szinte azt kérdezte: *Kinek a kegyeit?* De szerencsére időben visszafogta magát, és ehelyett azt mondta:

– Kétlem, hogy Flora a riválisom akarna lenni. Mr. Juncker egyértelműen valami megbocsáthatatlan bűnt követett el vele szemben.

Sheridan visszavezette Vanessát a nagybátyja páholyához.

– Ez mindent elárul a jelleméről.

Sajnos ez igaz volt. De a szerepéből kifolyólag a lánynak ismét ki kellett állnia Mr. Juncker mellett.

– Sok évvel ezelőtt történt. Azóta bizonyára benőtt a feje lágya. Látszott, hogy a bűntudat gyötri Flora láttán.

Sheridan a lányra sandított.

– Akármit mondok, maga folyton megvédi azt az alakot.

– Én pedig akármit mondok, ön folyton támadja. Talán amiatt aggódik, hogy Mr. Juncker riválisa lesz Flora kegyeinek elnyerésében… – aztán remélve, hogy ez a félmondat átfúrja a férfi páncélját, mintegy mellékesen hozzáfűzte: – …vagy az én kegyeimnek az elnyerésében.

– Ez nevetséges! Én nem pályázom senki kegyeire.

De a hirtelen megmerevedő karja valami másról

árulkodott.

Hm, ez igen érdekes, gondolta Vanessa.

– De ma este eljön Thorncliffbe, ugye? – folytatta. – Az édesanyjával.

Vanessa elfogadta a témaváltást.

– Valójában nem is állt szándékában meghívni bennünket. Csak éppen meghallottam, hogy meghívta Mr. Junckert, így kötelességének érezte minket is invitálni.

– A legkevésbé sem. Thorn kimondottan megkért rá, hogy hívjam meg kegyedet és az édesanyját. Másfelől figyelmetlenség lenne a részemről, ha nem invitálnám azt a hölgyet, akinek állítólag udvarolok. – Aztán közelebb hajolva folytatta: – És így bőven lenne rá alkalom, hogy féltékennyé tegye Junckert.

A Sheridannel kötött megállapodásának – ha ugyan annak lehetett nevezni – nem sok értelme volt. Egyáltalán miért foglalkozik a férfi azzal, hogy ő meg akarja hódítani Junckert? Eddig még táncolni is alig kérte fel, mégis miért ment bele abba, hogy megjátsszák a jegyespárt, és így kénytelenek legyenek több időt együtt tölteni? Az az ürügy sem tűnt túl meggyőzőnek, miszerint a férfi így akarta bebizonyítani, Juncker milyen jellemtelen. Ennek ellenére mégsem tudott elképzelni más okot az udvarlásra. Hacsak nem akarta valóban elcsábítani, talán éppen a hozománya miatt, amennyiben igazak a pletykák. De ha így van, miért nem vallja be? Grey már elárulta neki, hogy Sheridannek meg kell házasodnia, hogy bőséges hozományhoz jusson.

De Sheridan büszke volt, és szűkszavú.

– Szívesen elfogadom a meghívást, ha másért nem, hogy megcsodáljam Thornstock palotáját. Úgy hallottam, csodálatos. – Vanessa megállt a nagybácsi páholyának ajtajában. – De nem mehetek gardedám nélkül, és a mamának is szüksége lesz Noah bácsi kíséretére.

– Akkor őt is hozzák magukkal! Valójában egy bensőséges estély lesz, csupán néhány közeli barát és családtag részvételével. Ha táncra kerül sor, valamiképpen rávehetné Junckert, hogy felkérje magát.

A lány közelebbről szemügyre vette a férfit.

– Meglep, hogy Thornstock bármelyik családtagomat beengedné az otthonába. Mama nem szívesen látott vendég Grey házában, és ezzel Thornstock is tisztában van, ahogy azzal is, miért. Akárcsak az ön édesanyja.

– Őszintén szólva valamennyien tudatában vagyunk annak, hogy az édesanyja *persona non grata* Greynél, de ő nem árulja el az okát. Kegyed tudja, miért? – Természetesen Vanessa tudta, de ha Grey nem árulta el a titkot, ő sem fogja. – Elnézést, ezt nem kellett volna megkérdeznem – mondta a férfi, észrevéve a lány vonakodását.

– Tizenegy éves voltam, amikor Grey elhagyta a házat, és csak a debütálásomkor láttam viszont.

– Greynek volt valami köze a debütálásához?

– Örült, hogy segíthetett bevezetni a társaságba, és alkalomadtán vendégül látott a londoni házában, amiért örökre hálás leszek neki. Csupán azért nem szeretnék megjelenni a mamával egy olyan estélyen, amelyen az ön édesanyja is részt vesz, mert ők ketten azelőtt jó ismerősök voltak, az utóbbi időben azonban kettévált az útjuk.

– Ez igaz – felelte Sheridan –, de Grey még vidéken tartózkodik, anyám pedig Oliviának segít az estély előkészítésében, így túlságosan elfoglalt lesz ahhoz, hogy ezzel foglalkozzon. Thorn számára nem jelent problémát, ha három vendéggel több érkezik.

– Biztos ebben? Nem szeretném, ha a jelenlétünk családi viszályokhoz vezetne.

– Nem fog, ezt megígérem. Valószínűleg észre sem fogja venni a jelenlétüket. Amióta feleségül vette Oliviát, rajta kívül nem is lát mást.

Vanessa észrevette, hogy némi feszültség vibrál a herceg hangjában.

– Nem helyesli a házasságukat?

A férfi pislogott.

– Nem, szó sincs ilyesmiről. Olivia csodálatos feleség. Csak… azt hittem, majd együtt éljük az agglegények életét, hacsak nem kényszerítenek minket házasságra. Thorn

sohasem tűnt nősülős típusnak, ahogy én sem.

– Ön rendkívül jóravaló, szimpatikus egyéniség, nem olyan szoknyapecér, mint Thorn. Sohasem hallottam arról, hogy valami kétes hírű nővel hozták volna összefüggésbe. És eltekintve attól a rossz tulajdonságától, hogy megmondja a nőknek, mit kellene tenniük, egészen…

– Ez nem igaz! – vágott vissza Sheridan. – Kérdezze meg Gwyntől vagy bármelyik más hölgytől! Úgy vélem, minden hölgynek meg kell kapnia azt, ami megilleti, és én segítek nekik döntést hozni.

– Tehát azt feltételezi rólam, hogy nem vagyok képes eldönteni, ki lenne a megfelelő férj számomra?

– Én csak megpróbálok tanácsot adni.

Vanessa összehúzott szemmel fürkészte a férfit.

– Megpróbál eltérni a tárgytól, mégpedig attól, hogy miért nem „nősülős típus”. És miért kényszerítené bárki arra, hogy igába hajtsa a fejét? Ez ritkaság a férfiak, legfőképp a nemesemberek esetében… Még akkor is, ha hírbe hozzák egy nővel. Tehát hacsak nem szándékozik elvenni egy hercegnő ártatlanságát, ide-oda csaponghat anélkül, hogy bárki is házasságra kényszerítené. Az arisztokratáknál már csak így szokás.

A férfi éles pillantást vetett rá.

– Nem áll szándékomban sem hercegnők, sem parasztlányok körül legyeskedni. Kegyed egyáltalán nem ismer engem.

– Miért, mire számított? Már megállapítottuk, hogy ön sem ismer engem. Bárhogy is legyen, még mindig nem értem, miért kényszerítené bárki az oltár elé. Magyarázza el!

Sheridan arca elkomorult.

– Erről nem szívesen beszélnék.

– Akkor miért említette meg?

– Mert a kérdésére válaszoltam. – Armitage hercege a bajusza alatt átkozódott. – Felejtse el! Csak kicsúszott a számon. Legyen elég annyi, hogy úgy fest, nem fogom tudni elkerülni a házasságot, de ha tehetném, sose nősülnék meg. Ehhez nem szeretnék többet hozzáfűzni.

Lehet, hogy Sheridan titokban még Thornstocknál is nagyobb szélhámos? Talán csak kalandra vágyik, és titkos légyottokra férjezett asszonyokkal? A pletykalapok szerint visszafogott, a flörtjeivel kapcsolatban talán még a fivéreinél is diszkrétebb.

Vanessa nehezen hitte el, hogy szoknyapecér, ez nem vallott a férfira, bár a jó ég tudja, meglehet, hogy téved, mivel a szenvedélyes csókjával teljesen lehengerelte.

Kerek perec megmondta, hogy sem pénzért, sem szerelemből nem hajlandó házasodni, tehát semmi kedve valójában udvarolni neki.

– Ahogy kívánja – felelte Vanessa egy fintorral. Már belefáradt abba, hogy megpróbálja kiszedni a férfiból a titkait. – De ne engem hibáztasson, ha öreg napjaira nyomorultul egyedül marad!

– Egy ilyen nagy családban, mint az enyém? Nem valószínű. Még ha túl is élem a féltestvéreimet, ők jelenleg azon fáradoznak, hogy számtalan unokaöccsel és unokahúggal ajándékozzanak meg. Biztos vagyok benne, hogy a jövőben rengeteg apró Grey, Gwyn, Thorn és Heywood fog szaladgálni körülöttem.

Vanessa megállt, és komolyan a férfira pillantott.

– Az unokaöccsöket és unokahúgokat nem lehet összehasonlítani a saját gyermekeinkkel.

– Ezt honnan tudja? Kegyednek nincsenek gyermekei.

– Ez igaz. De remélem, egy nap lesznek.

– Feltételezhetően kis Junckerek, nem igaz?

– Kitől mástól lennének? – vetette oda Vanessa könnyedén.

Armitage hanghordozása némiképpen mérsékelte Vanessa afelett érzett csüggedtségét, amit a férfi a házassággal kapcsolatban mondott. Valamiképpen majd meggyőzi. Bármi is legyen az oka az elhatározásának, miszerint nem házasodik meg, ha sikerül magát megkedveltetnie a férfival, majd megváltozik a véleménye. Nem szeretné, ha Sheridan esetleg kényszerből venné feleségül. A szülei sem szerelemből házasodtak össze, és

rossz vége lett.

Nem szeretne ő is így járni.

Negyedik fejezet

Amikor Sheridan megérkezett a vacsorára, Thorncliff bálterméből már kihallatszott a rokonok élénk beszélgetése. El tudta képzelni, micsoda zsivaj lesz, ha valamennyi vendég megérkezik. Thorn újdonsült felesége, Olivia aggódó arccal lépett oda hozzá.

– Háziasszonyként ez az első estélyem. Kérlek, mondd meg, hogy nem tévesztettem-e el valamit!

– Ha így lenne, arra Thorn vagy a mama már figyelmeztetett volna – felelte, miközben megszorította a sógornője kezét.

– Édesanyátok túl kedves ahhoz, hogy bármi rosszat mondjon nekem, Thorn pedig még nem érkezett meg. Még mindig a Parthenonban van, ahol a színházi életről anekdotázik Mr. Junckerrel. És persze darabokra szedik a ma esti előadást.

– Igen, a bátyám nem szokott fukarkodni a kritikával.

– Aligha lehet hibáztatni, amiért szívén viseli a saját darabjait – mondta a sógornője szórakozottan, miközben figyelte, amint az újonnan érkezett vendégek belépnek a bálterembe.

– A saját darabjait?

Olivia tekintete a férfira siklott.

– Ó, nem… Akarom mondani, Mr. Juncker darabjait.

– Olivia? – kérdezte Sheridan számonkérő hangsúllyal.

– Tessék? – kérdezte tündöklő mosollyal a nő.

Thorn nagy szemfényvesztő, de a felesége nem tud alakoskodni, erre Sheridan már az első találkozásukkor rájött. Őt nem tudja félrevezetni.

– Az igazságot szeretném hallani. Csak nem arra utaltál az imént, hogy Thorn írta a Felixről szóló darabokat?

Olivia ekkor megtört.

– Én… azt hittem, tudod. Mivel testvérek vagytok, és úgy beszéltél róla, mintha… – Aztán megragadta a sógora kezét. –

Nem árulhatod el a bátyádnak, hogy kikotyogtam. Senki se tud róla.

– Komolyan?

– Egy lélek sem! – Aztán kis szünet után hozzátette: – Nos, Gwynt és természetesen Mr. Junckert leszámítva. Ó, és a mamát! Ő volt az első, akinek elmeséltem, amikor megtudtam.

– De persze egy lélek sem tud róla – mondta a férfi, visszafojtva a nevetését.

– Ne cukkolj, Sheridan! – vágta rá a lány, és megérintette az állát. – Az igazat megvallva mama nem is tudja. Azt mondtam neki, hogy Thorn történetei inspirálták Mr. Junckert. Így valójában csak három ember tud róla, engem is beleértve.

– És Thorn meg én.

– Még jó, hogy Thorn tud róla! Te pedig véletlenül szereztél róla tudomást. De a családban senki más nem tudja, még az édesanyád sem. Még maga a színháztulajdonos is abban a hitben él, hogy a darabot Mr. Juncker írta.

Sheridan alig tudta visszafojtani a vigyorgását. Tehát ez a Juncker mégsem olyan nagy lángész. Vanessa óriási tévedés áldozata. Alig várja, hogy elmondhassa neki: az imádott firkásza egy csaló! Nos, talán mégsem teljesen. Amikor Grey először említette, hogy Vanessa érdeklődik Juncker iránt, azt mondta, hogy a fickó költő. És mi van, ha a lány elsősorban a versei miatt kedveli? Ebben az esetben még ha meg is tudja az igazságot a darabról, mégsem fog megszűnni a rajongása a költő iránt. Hacsaknem…

– És mi van Juncker verseivel? – kérdezte. – Azokat is a bátyám írta?

– Uramatyám, dehogy! – mondta Olivia, és gyanakvó pillantást vetett rá. – Thorn egyáltalán nem rajong a költészetért. Nem tudtad?

Sheridan felsóhajtott.

– Tudnom kellett volna. Poroszországban ugyanazok a házi tanítók oktattak bennünket, de nem nagyon figyeltem arra, miket olvasott Thorn.

Ugyanis az apja másfajta tudományokba avatta be Sheridant: a diplomácia és a stratégia ismeretébe, valamint a társalgás művészetébe. De sajnos nem tanította meg neki a könyvelést, amivel manapság a napja nagy részét töltötte, és amivel elég nehezen tudott megbirkózni. Utálta a számtant. A műveleteknél szinte sosem jött ki a helyes eredmény, amit az apja a szemére vetett, amikor visszatértek Angliába, és Sheridan lett a feltételezett örököse.

Az apja… Te jó ég, miért a legkevésbé alkalmas pillanatokban jut eszébe annak a férfinak az alakja, akit egész életében próbált megérteni? De aztán emlékeztette magát, hogy most sokkal fontosabb feladata van, mint a birtok sorsa felől aggódni.

– Gondolom, még nem volt alkalmad megkérdezni az édesanyádat azokról a régi bálokról, amelyeken részt vett.

– Valóban – felelte Olivia, majd egy kényszeredett mosollyal hozzátette: – Thorn azt mondta, neki kell foglalkoznia ezzel az üggyel, de anyám nagyon megkedvelte, ezért kissé vonakodik bármit is tenni, mert nem szeretné, ha megromlana a jó viszonyuk. – A nő közelebb lépett, és suttogóra fogta. – Visszatérve Thornra: ígérd meg, hogy senkinek nem árulod el, hogy ő írta a darabot! És főleg a ma esti vacsoravendégeink előtt nem említed a dolgot.

Az ördögbe is! Már alig várta, hogy kárörvendve megemlítse Vanessának.

– Sheridan, hallottad, amit mondtam? – kiáltott rá Olivia kétségbeesett hangon. – Meg kell ígérned, hogy nem szivárogtatod ki Thorn titkát.

A férfi a legkevésbé sem akarta elrontani Thorn és Olivia viszonyát, vagy megsérteni a fivérét.

– Megígérem, hogy senkinek nem említem egy szóval sem. Becsületszavamra esküszöm.

Megkönnyebbülés suhant át Olivia arcán.

– Köszönöm.

– Cserébe viszont meg kell esküdnöd, hogy nem árulod el Miss Pryde-nak, ahogy senki másnak sem, hogy csupán azért érdeklődöm iránta, hogy minél több információt megtudjak

arról a két bálról.

– Grey unokahúgáról beszélsz? – kérdezte Olivia kétkedve.

– Pontosan.

– Hallgatni fogok, mint a sír.

– Arra is vigyázz, hogy Miss Pryde vagy az anyja meg ne tudjon valamit a nyomozásunkról!

Olivia kihúzta magát.

– Már ne haragudj, de én sohasem…

– Épp az imént csúszott ki a szádon Thorn titka…

A sógornője elvörösödött.

– Igen, de… ez teljesen más helyzet – mondta duzzogva. – Te a testvére vagy, és azt hittem, mindent tudsz. És még ha mondanék is valamit Miss Pryde-nak a meglehetősen tisztességtelen szándékaidról, nem hinném, hogy különösképpen érdekelné. Azt beszélik, bele van bolondulva Mr. Junckerbe.

Sheridan késztetést érzett arra, hogy tiltakozzon, de szerencsére ekkor Olivia végigpillantott a termen, ahová a szolgálók újabb székeket hoztak be.

– Bocsáss meg, de most mennem kell, hogy megmutassam az inasoknak, hová tegyék a székeket!

– Természetesen, menj csak!

Amint figyelte a távolodó Oliviát, rájött, hogy mindaz, amit megtudott Thornról, sok mindent megmagyaráz, elsősorban a bátyja és Juncker közti szoros barátságot. Olivia felbukkanása előtt közösen járták végig London bűnbarlangjait és bordélyházait. Sheridan azt hitte, csupán ezek a dolgok kötik össze kettejüket.

Amíg Thorn jelentős vagyont örökölt, addig Juncker nem engedhetett meg magának ilyen fényűző életmódot, mivel a pletykák szerint az apja egyszerű kereskedő volt. Az írással sem keresett valami sokat, így valószínűleg Thorn pénzelte őt, megvásárolva a hallgatását és a nevét…

Persze, így már minden világos! Az is, miért érdeklődött a bátyja annyira azok iránt a darabok iránt: elolvasta a kritikákat, részt vett számos előadáson, sőt ma még egy

jótékonysági estet is szervezett. Mindez jóval túlment azon, amit az ember egy barátjáért megtesz. Sheridan azt hitte, Thornt a művészet iránti szeretete hajtja abban, hogy mecénás legyen, de a bátyja Junckeren kívül sohasem támogatott más drámaírót, művészt vagy zenészt. Meglepő, hogy eddig még senki nem jött rá az igazságra.

A fene egye meg! Sheridan összeráncolta a homlokát. Mennyire szerette volna közölni Vanessával, hogy rossz lóra tett! De nem tehette. Egyrészt Olivia sohasem bocsátaná meg neki, ha elárulná a titkot olyasvalakinek, aki nem tartozik a családhoz. Jobb nem felkavarni az állóvizet.

Másfelől nem tudta biztosan, Vanessa miért vonzódik annyira ahhoz a gazemberhez. Talán a költői vénája, a tánctudása vagy a hivalkodóan elegáns megjelenése miatt? Az az átkozott piperkőc valószínűleg több pénzt költött ruhára, mint maga a lány.

Sheridan ebből a szempontból is rosszul ítélte meg Vanessát, ahogy erre Miss Younger rámutatott. Grey vajon tudja, ki írta azokat a darabokat? És ha igen, miért nem figyelmeztette az unokahúgát?

De nem számít. Most még sürgetőbbnek érezte, hogy bebizonyítsa Vanessának, milyen hitvány alak ez a Juncker. Egyszerűen nem hagyhatja, hogy a lány annak a fickónak a karjában kössön ki, mert akkor hiába spórol a ruhákon, semmi sem fogja megmenteni a szegénységtől.

Tehát tovább kell játszania az udvarló szerepét, legalább addig, amíg sikerül eloszlatnia a lány férfival kapcsolatos ábrándjait. Mellesleg még Lady Eustace kikérdezésével sem végzett.

Hirtelen moraj hallatszott a bálterem felől, amely Thorn megérkezését jelezte. A felbolydulásból ítélve a fél színtársulatot magával hozta. Hosszú, mozgalmas éjszakának néztek elébe, amely elől Sheridan általában menekülni szokott. Bár sokkal szívesebben töltötte volna az este hátralévő részét a birtokán a kandalló előtt, saját termelésű körteciderét kortyolgatva, nem mehetett el.

Pár perc múlva a féltestvére lépett be a terembe Juncker

társaságában.

– Olivia! – kiáltotta.

A felesége odasietett hozzá.

– Itt vagyok. Milyen volt az előadás?

– Ezer fontot gyűjtöttünk a Félhold Ház számára – felelte a feleségének, de elég hangosan ahhoz, hogy az egész szalon meghallja.

– Ez nagyszerű hír! – Olivia megpróbált mosolyt erőltetni az arcára, majd hozzátette: – És látom, jó pár barátodat meghívtad, hogy megünnepeld az eseményt.

Ahogy a fecsegő és bámészkodó tömeg egyre inkább megtöltötte a báltermet, Sheridan a fejét ingatta. Thorn kissé spiccesnek tűnt… Vagy talán csak az izgalomtól részegült meg, amiért ennyi pénzt sikerül gyűjtenie egy jó ügy érdekében, amely a felesége számára rendkívül fontos volt. Juncker ellenben színjózannak tűnt, sőt az arckifejezéséből ítélve meglehetősen dühös volt.

Talán azért, mert az a Flora nevű hölgy visszautasította a színházban? Esetleg azért, mert ő karon fogta Vanessát?

Sheridan azon kapta magát, hogy mindenáron ki akarja deríteni. Különösen, mert Vanessa és a nagybátyja éppen ebben a pillanatban léptek be Thorn és Juncker mögött. De hová lett Lady Eustace? Ő volt az egyetlen oka, hogy Sheridan elviselte ezt a tömeget.

És persze az a kotnyeles lánya.

A bajusza alatt átkozódott egyet, aztán odalépett Vanessához.

– Hol van az édesanyja?

Vanessa egyik szemöldöke a magasba szökött.

– Engem is örömmel tölt el a viszontlátás – mondta.

A nagybácsi már majdnem felnevetett, amikor Sheridan lesújtó pillantást vetett rá.

– Ha amiatt aggódik, hogy gardedám nélkül jöttem – folytatta a lány –, biztosíthatom, Noah bácsi tökéletesen megfelel a feladatnak. Ugye így van? – kérdezte a nagybátyjára mosolyogva.

– Természetesen – felelte Noah, miközben diszkréten

végigpásztázta az impozáns báltermet. – Hacsak el nem tévedsz ebben a gigantikus helyiségben.

– Nem fog – vágta rá Sheridan. – Azért majd én személyesen kezeskedem.

Most a nagybácsin volt a sor, hogy rosszalló pillantást vessen a férfira.

– Bocsásson meg, herceg, de ez az én feladatom!

Remek! Más se hiányzott, mint egy gyanakvó albáró a harcias unokahúgával, ráadásul Lady Eustace sem jött el, hogy kikérdezhesse. Pont azért szerette volna jobban Sheridan, ha valaki más hallgatja ki a miladyt, mivel sohasem érezte magát fesztelenül Vanessa társaságában: vagy megtartotta tőle a két lépés távolságot, vagy vadul megcsókolta.

– Nem értem, egy magamfajta érett korú nőnek miért van szüksége gardedámra – jegyezte meg Vanessa.

– Érett korú? – horkant fel Sheridan. – De hiszen kegyed csak huszonöt éves, nem ötven.

A lány felszegte az állát, és úgy nézett körül, mint egy szarka, amely csillogó tárgyak után kutat.

– Meglep, hogy ismeri a koromat. Mindig is úgy bánt velem, mintha tizenkét éves csitri lennék.

Sir Noah motyogott valamit arról, hogy puncsra lenne szüksége, majd odébbállt. Sheridan már megbánta az elsietett válaszát. Megesküdött volna rá, hogy a hőmérséklet legalább tíz fokot esett a lány közelében. Vanessa szeme mindenesetre két éles jégszilánknak tűnt.

– Ha ön nem viselkedne úgy, mint egy aggastyán, nem kellene felhívnom rá a figyelmét, hogy még az élemedett korú nagybácsikám is tudja, hogyan érezze magát jól egy estélyen, és élvezze a kellemes zenét, a jóféle borokat meg a finom puncsot.

Nagyon felvágták a nyelvét a leányzónak, gondolta magában Sheridan.

– Elnézést – mondta fanyar mosollyal. – Elismerem, hogy a megjegyzésem nem volt helyénvaló.

– Ahogy udvarias sem – vágta rá Vanessa, és a

tekintetével végigpásztázta a báltermet, mintha valami más lovag után kutatna. Ez arra késztette Sheridant, hogy azt mondja:

– Most pedig kegyednek kell bocsánatot kérnie.

– Ugyan miért? Én csak az igazat mondtam.

Sheridan fújt egyet. Füstbe ment az a terve, hogy Vanessának udvarolva az anyja közelébe férkőzik.

– Feltételezem, hogy az édesanyja nem vesz részt az estélyen – mondta, csak hogy megbizonyosodjon róla.

– Jól feltételezi. Enyhe rosszullét fogta el az előadás után. – Vanessa a férfi arcát fürkészte. – De mindenki számára így a legjobb, nem gondolja? Az ön családja nem kedveli túlságosan.

– Kegyed kérte, hogy ne jöjjön el?

– Természetesen nem. Akkor döntött így, amikor meghallotta, hogy „csupán néhány közeli barát és családtag” fog részt venni az estélyen. Honnan tudhatta volna, hogy több mint száz közeli barátjuk van?

A férfi felkuncogott.

– Attól tartok, engem is félretájékoztattak az estély méreteiről.

– Ez teljesen egyértelmű. – Vanessa kissé megnyugodott. – De nem számít. Mindig sokkal jobban szórakozom, ha mama nincs a közelben.

Mielőtt a herceg ehhez valami megjegyzést fűzhetett volna, Thorn a zenekart szólította:

– „Cimborák vagyunk! Táncoljunk egyet esküvő előtt, hogy könnyítsünk a szívünkön, meg a párunk cipellőjén!”{2}

A Shakespeare-idézet hallatán Sheridan felnevetett. Egészen idáig Thorn teátrális viselkedését a családjuk színház iránti szeretetének tulajdonította. Különös, hogy eddig nem jött rá: a féltestvére színdarabokat ír.

Sheridan a tekintetével a sógornőjét kereste, hogy lássa, miként reagál Thorn idézetére, de Olivia a többi hercegnétől eltérően egyáltalán nem botránkozott meg, hanem sugárzó mosollyal nézett imádott férjére.

Vanessa odahajolt Sheridanhez, és a fülébe suttogta:

– El kell ismernie, hogy tökéletesen egymásra találtak.

– Ennek csak az idő a megmondhatója. – Sheridan tudta, hogy a lány a házasságról folytatott korábbi eszmecseréjükre utal. – Még a mézesheteiket élik – fűzte hozzá.

– Azt biztos, hogy megrögzött agglegényként igen járatos a témában.

Bár még sohasem volt házas, Sheridan eleget tudott ahhoz, hogy óvatos legyen, és nem szívesen teregette ki a személyes ügyeit mások előtt.

A zenészek a házigazdának engedelmeskedve azonnal rákezdtek egy gyors ír dallamra. A vendégek félrehúzódtak, hogy helyet adjanak a táncoló pároknak. Sheridan is Vanessa derekára tette a kezét, hogy elhagyják a táncparkettet.

– Jobb, ha most odébb állunk – motyogta.

Vanessa dacosan felszegte a fejét.

– Nem kér fel táncolni? És én még azt hittem, udvarolni fog!

Az ördögbe, milyen igaza van! De mielőtt válaszolhatott volna, Juncker lépett oda hozzájuk.

– Miss Pryde, megtisztelne az első tánccal?

– Nem tisztelheti meg, mivel már elígérkezett nekem – felelte Sheridan a lány helyett.

Vanessa elképedve nézte, de nem tiltakozott.

– Ahogy a herceg mondta, már elígérkeztem.

– Akkor esetleg felkérhetem a következő táncra?

– Köszönöm – felelte széles mosollyal. – A legnagyobb örömmel.

A csudába, talán nem kellett volna ennyire lelkesnek mutatkoznia!

Sheridan komor képpel nézett Juncker után. *Most meg miben sántikál ez a fickó?* A herceg egyáltalán nem bízott benne.

De legalább az övé volt az első tánc. Megpróbálja kihasználni a helyzetet. Vanessa hátának finoman ívelt görbületére tette a kezét, és meglepetten tapasztalta, hogy még a ruhán keresztül is milyen rugalmas a lány teste.

– Nos, úgy tűnik, a tervünk működik – jegyezte meg

Vanessa, és úgy tett, mintha nem venne tudomást erről a meghitt mozdulatról. – Méghozzá jobban, mint reméltem. Tudta, hogy Mr. Juncker még sosem kért fel táncolni?

– Akkor még ostobább, mint ahogy gondoltam – állapította meg Sheridan, miközben a táncparkett felé vezette a lányt. De amikor észrevette Vanessa bosszús pillantását, hozzátette: – Kegyed kiváló táncos. Könnyű vezetni, ami nem mondható el a társaság többi hölgyéről.

– Ezt talán bóknak szánta? Eléggé meglep, hiszen eddig csak háromszor táncolt velem.

– Egy alkalom is elegendő ahhoz, hogy felismerjem a tehetségét, de a harmadik alkalom teljesen megerősítette az észrevételemet. Igazán balga lennék, ha még akkor se vettem volna észre.

Vanessa széttárta a legyezőjét, és meglegyezte vele a keblét.

– Bizarr hízelgésével teljesen levesz a lábamról.

Sheridan visszafojtotta a mosolyát, bár a pillantását mágnesként vonzották a partnere dekoltázsából kivillanó domborulatok.

– Ne incselkedjen velem, pimasz kis bakfis! – viccelődött, és újra felemelte a tekintetét. – Mert még a végén a lábára taposok. – Persze ilyet sohasem tenne.

Vanessa egy kacér pillantással összecsukta a legyezőjét, és a csuklójára akasztotta.

– Még sohasem láttam, hogy eltévesztette volna a lépést. Kiváló tánctanára lehetett.

– Nos, a szüleim mindent megtettek, hogy jó diplomata váljon belőlem. Sajnos hiába.

– Nem volt kidobott pénz. Hercegként minden hölgy elvárja öntől, hogy lenyűgözze a tánctudásával. Elvégre csak nem akarja meghazudtolni a Szent Sheridan becenevet.

– Nem tudom, hogy ragadt rám ez a gúnynév, de gyűlölöm – morogta a férfi, és megfogta a lány kesztyűs kezét.

– Tudomásom szerint a családjában kezdték el így hívni, mert amikor a többiek kirúgtak a hámból, ön bezárkózott a

hátsó irodába, hogy felkészüljön a hercegi kötelességeire, bármik legyenek is azok.

– Higgye el, csupa olyasmi, ami untatná kegyedet! – felelte a férfi szárazon, majd egy főhajtással a következő hölgyhöz lépett, párat fordult vele, és újra Vanessa előtt termett. – Gondolom, a táncmulatság inkább az ízlése szerint való – jegyezte meg.

A lány csillogó mosolya elhalványult, mintha a bodros bárányfelhők hirtelen esőfelhőkké változtak volna. Armitage már megbánta, amit mondott. Hogy tehetné jóvá?

De miért is érdekelte a dolog? Vanessa amúgy is más férfit szemelt ki magának, őt pedig ez egyáltalán nem zavarta. Ezt jó, ha nem felejti el. Vanessa egy darabig hallgatott, a zene ütemére lépkedett és hajlongott. Olyan tökéletes táncpartner volt, amilyennek Sheridan korábban jellemezte. Mégis látszott rajta, hogy a tánc öröme elillant.

Amikor a sor végén megálltak arra várva, hogy a többi pár elvonuljon előttük, Sheridan úgy érezte, mondania kell valamit. Megszakadt a szíve, amiért megsértette Vanessát.

– Főkönyv – bökte ki végül.

– Tessék? – pislogott értetlenül a lány.

– Amikor bezárkóztam a hátsó irodába, a könyvelést tanulmányoztam.

– Ó, valóban?

Vanessa ismét legyezte magát, de ezúttal kétségtelenül azért, mert átkozottul meleg volt a bálteremben, különösen novemberhez képest. Sajnos ettől a mozdulattól teljesen beborította a herceget a lányból áradó virágillat, bár nem tudta megállapítani, milyen növénytől származhat. Meglehet, nem is virágesszencia, hanem valamilyen egzotikus parfüm volt, amelyet a Floris üzlet árult a Jermyn Streeten.

– Azt hittem, erre van embere… – jegyezte meg a lány, miközben Sheridan beszívta az illatot.

Nem merte bevallani Vanessának, hogy nem engedhet meg magának egy könyvelőt, és hogy ez a jövőben is így lesz, ha azt akarja, hogy a hercegi birtok még sok nemzedéken át

fennmaradjon.

– Mindenesetre fontos tudni, hogy az ember mire költi a pénzét. Ha érti, mire gondolok.

Te jó ég, most meg mit csinál? Ilyesmiről társalogni egy bálterem kellős közepén…

De Vanessa arcáról eltűnt a komorság.

– Pontosan tudom, mire gondol.

Abszurd módon Sheridan nem kételkedett a lány szavaiban. Pedig honnan tudhatná, miként kell igazgatni egy birtokot? Grey szerint a lány apjának birtoka meglehetősen szerény, és nem Vanessa igazgatja.

Újra a sor elején találták magukat, így kénytelenek voltak kézen fogva pár tánclépést tenni. Bár Vanessa apró termetű volt, meglehetősen erős volt a szorítása. Ez tetszett a férfinak. Nem olyan ernyedten fogta a kezét, mint a többi nő. És hirtelen azt kívánta, bárcsak egyedül lehetne vele valahol egy másik szobában…

Ez képtelenség! Ő és Vanessa nem illenek össze, ezt mindketten tudják.

A sor végére érve ismét egymással szemben találták magukat, és Sheridan észrevette, hogy a lány kesztyűje ismét lecsúszott, akárcsak korábban a színházban. A férfi abban reménykedett, hátha megpillanthatja az alkarját.

A herceg kívánsága csaknem beteljesült, de végül a lány szórakozottan mindkét kesztyűt felhúzta. Sheridan elfojtott egy sóhajt. Hamarosan szerét ejti, hogy négyszemközt maradjon vele, akkor majd lehúzza az egyik kezéről azt az átkozott kesztyűt, és megcsodálja a csupasz könyökét. Aztán a könyökhajlatára tapasztja az ajkát, hogy megtudja, gyorsabban ver-e a lány szíve miatta.

Nem mintha valóban udvarolni akarna neki, vagy még annál is többre vágyna. Csak tudni szeretné. Mert lemondani az édességről nagyböjt idején csak akkor számít áldozatnak, ha már elégszer kóstolta meg az ember ezeket a nyalánkságokat ahhoz, hogy hiányozzanak neki.

Ötödik fejezet

Vanessa egyszerűen nem tudta abbahagyni a mosolygást. A tánc Sheridannel jobban sikerült, mint remélte. Kár, hogy az etikett megköveteli, több partnerrel is táncoljon, mert a legszívesebben csak Sheridannel lejtett volna. Azonban adósa maradt Mr. Junckernek egy tánccal, és úgy kellett tennie, mintha repesne az örömtől.

Miközben a költő a táncparkettre vezette, Vanessa a báltermet fürkészte, hogy megtudja, kivel táncol éppen Sheridan. Az öröme kissé alábbhagyott, amikor rájött, a barátnőjével, Florával. Persze nem volt semmi kifogása az ellen, hogy a barátnője jól szórakozzon, csak ne Sheridannel – akivel mellesleg gyönyörű párt alkottak.

Elfordította róluk a tekintetét, és megpróbált a saját táncpartnerére koncentrálni.

– Mióta ismeri Miss Youngert?

Ez a kérdés szemlátomást bosszantotta Junckert.

– Pár éve találkoztunk Bathban.

Vajon Flora miért nem beszélt neki soha a férfiról? Amint alkalma nyílik rá, megkérdezi tőle.

A tánclépések úgy követelték, hogy pár percre elváljanak, de amikor újra egymáshoz léptek, Mr. Juncker látszólag nem akart bővebb felvilágosítást adni. Ehelyett megkérdezte:

– És kegyed mióta barátnője Miss Youngernek?

– A debütálásom óta – felelte Vanessa, majd meghajolt és megpördült. – Akkor találkoztunk, amikor a Hyde Parkban lovagoltam egy alakkal, akit az anyám tukmált rám büntetésből, amiért nem akartam feleségül menni a kuzinomhoz, Greyhez.

– Hadd találjam ki! – mondta Juncker. – A kedves mamája egy korosodó arisztokratával büntette, aki minden adandó alkalommal kocsányon lógó szemmel bámulta.

A lány felnevetett.

– Nem, ilyet mostanság akar a nyakamba varrni. Ez a

férfi fiatal volt, de hiú, mint egy pávakakas, holott erre semmi oka nem volt. Általában bő nadrágot és egy szörnyű rizsporos parókát viselt, amitől azt hitte, hogy kifinomultnak tűnik

Ismét elváltak pár percre. Amikor ismét egymással szemben találták magukat, Vanessa folytatta a mesélést.

– Március volt, és a hirtelen feltámadt szél felkapta a kísérőm parókáját, hogy pontosan Miss Younger kalapjára röpítse. Flora felsikoltott, mert azt hitte, valami harcias madár támadta meg, és csak akkor nyugodott meg, amikor Lady Whitmarsh levette és a kezébe adta a kalapot, rajta a parókával. – Elmosolyodott, aztán hozzáfűzte: – A komédiáiba illő jelenet, nem gondolja?

– Igen, csakhogy az én komédiámban a paróka lerepült volna Miss Younger kalapjáról, hogy egy ló fején landoljon, majd a megrémült állat elvágtatott volna a lovasával együtt.

Vanessa a fejét ingatta.

– És ezt hogyan mutatná be a színpadon?

– Az a rendező dolga. Én nem foglalkozom efféle apróságokkal – legyintett Juncker, aztán elmosolyodott, rácáfolva Vanessa azon benyomására, hogy nagyképű alak lenne. – Bár a rendező bizonyára morgolódna miatta.

– Kétségtelenül.

A férfi felnevetett, és Vanessa kezdte szimpatikusnak találni. A dolgok miért ilyen egyszerűek Mr. Junckerrel, aki hidegen hagyja, és miért olyan nehezek Sheridannel, aki az érdeklődése középpontjában áll? Micsoda igazságtalanság!

Egy kis ideig csendben táncoltak. Néha a lépteik keresztezték Floráét és Sheridanét, ilyenkor Vanessa mindig hegyezte a fülét, hogy elkapjon néhány mondatfoszlányt. De egyszer sem hallotta őket beszélni. Nem tudta, ez vajon jó jele vagy rossz. Sheridan általában diszkrét volt. Talán előnyben részesíti a hallgatag táncpartnereket a hozzá hasonló fecsegőkkel szemben? Ettől kiérdemelhetné a Csendes Sheridan becenevet is. Sőt a Buzgó Sheridant is az imént elmeséltek alapján.

Mintha Mr. Juncker a gondolataiban olvasott volna,

megkérdezte:

– Mióta ismeri Armitage hercegét?

– Azóta, hogy megérkezett Angliába.

– Tehát nem sok ideje.

– Meglehetősen régóta. Több mint egy éve.

Mr. Juncker jó táncos volt, könnyű léptű és jó vezető, de közel sem olyan jó, mint Sheridan. Vagy talán kissé elfogult volt Vanessa. Egy lopott pillantást vetett a másik párra. Tökéletesen összeillettek: magasak voltak, és elegánsak, miközben harmonikusan mozogtak együtt.

Vanessa jól öltözöttnek tartotta magát, de sosem volt elegáns az alacsony termete miatt. Ráadásul túlságosan nyughatatlan és fecsegő volt, hajlamos arra, hogy betegre kacagja magát. Az édesanyja mindig figyelmeztette: *Egy nemes hölgy semmit nem tesz túl nagy elragadtatással. Ez a viselkedés az alsóbb osztályokra jellemző.*

Ez a megkérdőjelezhető tanács már évekkel ezelőtt bevéződött Vanessa fejébe, bár ritkán követte.

– Tetszik önnek a herceg? – kérdezte Mr. Juncker a másik párra pillantva.

– És önnek Miss Younger?

– Annál több eszem van.

– Nekem sajnos nincs – ismerte be Vanessa. – Legalábbis egyelőre. – Lopva Sheridanre pillantott, majd hozzátette: – És ha bárkinek megemlíti a Sheridan iránti vonzalmamat, tönkreteszem a Miss Youngerhez fűződő viszonyát.

– Hogy tehetné tönkre azt, amit én már remek munkával leromboltam?

Vanessa mély lélegzetet vett.

– Sosincs késő helyrehozni a dolgokat.

– Bárcsak igaza volna! – mondta Mr. Juncker egy bánatos mosollyal.

– Megígéri, hogy megtartja a titkomat?

– Teljes mértékben. Mellesleg élvezem, ha bosszanthatom Szent Sheridant, aki nem tudom, miért, de mindig ellenszenvvel viseltetett irántam.

Remélheti, hogy féltékenységből, amiért azt hitte, rajong

Mr. Junckerért? A gondolat erősen megdobogtatta a szívét.

A táncuk véget ért, és Vanessa meglepetten konstatálta, hogy sokkal kellemesebb volt, mint amilyenre számított.

– Valamit meg szeretnék kérdezni – mondta, miközben Juncker visszakísérte a többi vendéggel csevegő Noah bácsihoz. – Miért kért fel táncolni?

– Új életet kezdek. – Azzal megpaskolta Vanessa kezét, amely az alkarján pihent. – Grey és Thorn nem társaim többé a kalandokban, így jómagam is biztonságosabb vizekre evezek. Még egy regénybe is belekezdtem Thorn biztatására. Ha sikerül publikálni, sőt színpadra állítani, lehetséges, hogy megállapodom és megnősülök.

– Remélem, nem engem akar elvenni.

Juncker harsányan felnevetett. Úgy tűnik, a férfiak ezt is megtehetik, anélkül hogy leszidnák őket.

– Az édesanyja biztosan nem fogadna el kérőnek.

– Így van.

– De valahogy mégis el kell kezdenem a jó útra térést, és kegyeddel kiválóan tudom gyakorolni, hogyan kell viselkedni egy tiszteletre méltó hölggyel szemben.

– Valószínűleg nem engem kellene a „tiszteletre méltó hölgy” mintapéldányának tekintenie. Anyám szerint mindig túl hangosan adok hangot a véleményemnek, ami nem méltó egy úrinőhöz.

– Nos, nekem nem áll szándékomban túlságosan tiszteletreméltó hölgyet elvenni – mondta a költő vigyorogva. – Meg akarok állapodni, de mindig kell egy kis erős paprika a levesembe, ha érti, mire gondolok.

– Teljes mértékben megértem. Jómagam is kedvelem az erős paprikát.

– Attól tartok, azt nem fogja megtalálni Armitage hercegében.

– Meg lesz lepve! – motyogta Vanessa, amikor megpillantotta, hogy Sheridan éppen elbúcsúzik Florától.

Miután Mr. Juncker odavezette Vanessát Noah bácsihoz, meghajolt, és egy másik táncpartner után nézett, akivel gyakorolhatja a tiszteletre méltó hölgyekkel való viselkedést.

Vanessa éppen csatlakozott egy kis társasághoz, amikor hallotta, hogy a háta mögött egy prédáját becserkésző farkas puha lépteivel közeledik valaki.

– Nekem ígéri a vacsora előtti táncot? – suttogta a fülébe egy férfihang.

Hirtelen felugrott, megfordult, és Sheridannel találta szemben magát.

– A szívbajt hozza rám!

– Csak be szerettem volna magamnak biztosítani a vacsora előtti táncot.

– Meglátjuk, mit tehetek. Ha Mr. Juncker úgy kívánja…

– Az ördögbe vele! Majd egyszerűen visszautasítja – morogta Sheridan.

Vanessának minden erejét össze kellett szednie, hogy elrejtse az örömét.

– Már miért tenném? Elvégre *ő* az a férfi, akit meg kell hódítanom.

Sheridan összeszorította a száját.

– Ne fedje fel előtte korán a kártyáit, mert úgy elveszítheti!

– Igaza van. Hát legyen! Öné a vacsora előtti tánc.

– Remek. Köszönöm – felelte Armitage, mielőtt távozott.

Nahát, az estély remekül alakul! Két tánc Sheridannel, aki kimutatta a féltékenységét, és váratlanul szövetségesre talált Mr. Junckerben is. Mit kívánhatna ennél többet az ember leánya?

Noah bácsi észrevette, hogy a kis csoport szélén áll.

– Ó, hát itt vagy, drágaságom! Miért nem táncolsz?

– Eddig táncoltam, de most szükségem van egy pohár puncsra. Szomjas vagyok, és teljesen kimelegedtem.

A nagybátyja felnevetett.

– Mindjárt hozok neked egy puncsot, de előbb hadd mutassam be Armitage hercegnéjét! – A lányra kacsintott, aztán hozzátette: – A barátod, Sheridan édesanyja.

Vanessa eddig csak egyszer találkozott a híres Lydia Pryde Drake Wolfe-fal, méghozzá Grey esküvőjén, épp csak annyi időre, hogy egy mély meghajlással és mosollyal

üdvözölje, anélkül hogy egy szót is váltottak volna. Elvégre akkor még nem telt le a gyászidő. Vanessa az esküvő alatt Sheridannel és a testvérével, Heywooddal is csupán beszélgetett, hiszen ők ugyancsak gyászoltak, így nem táncolhattak. Ez csak a féltestvéreiknek volt megengedett.

De a gyász ideje most már egyértelműen a hercegné számára is lejárt, mivel egy díszes, fehér turnűrt viselt, a vállfűzőjére pedig aranybrossal égszínkék selyemfátylat tűzött. Ugyanebből a csillogó selyemből készült a fejéke is, amelybe két díszes tollat tűzött, hogy még inkább kihangsúlyozzák az eleganciáját. A hercegné a gyászidőszak letelte után újra bevetette magát a társasági életbe.

– Már bemutattak bennünket egymásnak – mondta Sheridan anyja mosolyogva.

– Annál jobb! – felelte Noah. – Akkor csak frissítsék fel az ismeretségüket, én pedig hozok egy kis innivalót.

Azzal elindult, hogy teljesítse a küldetését. Mielőtt Vanessa megszólalhatott volna, a kis csoport feloszlott. Néhányan táncolni vagy kártyázni indultak, mások pedig újabb ismerősök után kutattak a bálteremben, így a lány teljesen egyedül maradt a hercegnével.

– Nagy megtiszteltetés számomra, hogy emlékszik rám – kezdte Vanessa, de fogalma sem volt, mit mondjon ennek a hölgynek, aki – és ez fájdalmasan tudatosult benne – reményei szerint egy napon az anyósa lesz.

– Persze hogy emlékszem kegyedre! – A hercegné élénk tekintetű kék szemével fürkészte Vanessa arcát. – Hogy is felejthetném el azt a fiatal hölgyet, akit majdnem eljegyzett a fiam, Grey?

Vanessa elpirult, amikor eszébe jutott, hogy az édesanyja mennyire erőltette a házasságot Greyjel.

– Az újságok tévedtek, hercegné. Beatrice nevét kellett volna publikálniuk.

– Igen, nekem is így mondták. De aztán szerencsére gyorsan korrigálták a hibát.

– Igen, szerencsére így történt – felelte Vanessa kissé túl lelkesen. – Máskülönben olyan férfihoz mentem volna

feleségül, akit inkább bátyámnak, mint kuzinomnak tekintek. Nem lettünk volna boldogok együtt.

A hercegné mélyreható pillantást vetett rá.

– Tehát valóban nem érdekelte a fiam.

– Mint férjjelölt, nem.

– De talán a másik fiam érdekli? Láttam, amint Sheridan valamit a fülébe súgott. – A hercegné kissé lehűtötte magát a legyezőjével. – A fiam azt hiszi, észre se veszem az ilyesmit, de téved. Az elmúlt évet gyászban töltöttem, és ha egy nő ki van zárva a társas eseményekből, megtanulja megfigyelni az apró részleteket. Így nem kerülte el a figyelmemet, hogy a fiam egy rendkívül bájos fiatal hölggyel táncolt.

Vanessa nem tudta, mit feleljen erre.

– Bocsásson meg, hercegné, de arra kíváncsi, komolyak-e a szándékaim Sheridan iránt?

A gúnyos kérdés hallatán a milady felkuncogott.

– El se tudom hinni, hogy kegyed Cora lánya. Ő sose tenne fel ilyen szellemes kérdést. – Ezúttal még behatóbban méregette Vanessát. – És ha valóban ezt kérdezném, mit felelne?

– Azt, hogy majd meglátjuk, mi lesz. Nem tudnám megmondani, mik a szándékaim, amíg nem tudom, milyen irányba halad az udvarlás.

– Tehát udvarlásról van szó? – kérdezte a hercegné.

Miközben ez a célratörő kérdés még a levegőben lebegett, Noah bácsi visszatért két pohár punccsal a kezében, amelyet átnyújtott a hölgyeknek. Hála istennek, mert a hercegné épp ízekre szedte volna Vanessát. Legközelebb majd jobban felkészül a keresztkérdéseire.

Ha egyáltalán lesz legközelebb. Nagyot kortyolt a puncsból. Úgy tűnik, a hercegnének anyagi érdeke fűződik Sheridan párjának kiválasztásához. Vanessa nem tudta, vajon őt elfogadná-e menyének.

De legalább a herceg meg fogja erősíteni azt az állítását, miszerint udvarol neki. Végtére is az ő ötlete volt, hogy így tegyék féltékennyé Junckert.

– Félbeszakítottam valamit? – kérdezte a nagybácsi hol

Vanessára, hol a hercegnére pillantva.

– A legkevésbé sem – felelte a hercegné Vanessa nagy megkönnyebbülésére, majd belekortyolt az italába. – Azon tűnődöm, Sir Noah, miként lehetséges, hogy eddig sohasem találkoztunk. Igen kedvelem az önhöz hasonló joviális úriemberek társaságát.

– A feleségem nem szeretett a városba jönni – felelte. – Csak az utóbbi időben kezdtem újra bejárni a fővárosba.

– Mert a felesége meggondolta magát?

Noah bácsi a poharába meredve válaszolt:

– Mert jobblétre szenderült… tavaly év elején.

– Ó, nagyon sajnálom! – mondta gyengéden a hercegné. – Nem tudtam.

Sir Noah arcán szomorú mosoly jelent meg.

– Kicsit elszoktam Londontól – tette hozzá, érdeklődő pillantást vetve a hercegnére –, de szándékomban áll bepótolni a mulasztásomat. – Amikor Lady Lydia elpirult, a bácsi kissé diadalittas képet vágott. – Egyébként sem találkozhattunk volna, mert ha jól tudom, nemrég tért vissza Angliába, ugye?

– Másfél évvel ezelőtt – szólt közbe Vanessa. – Emlékszem rá, mert…

Mert akkor táncolt először Sheridannel. Sőt kétszer is táncolt vele azon a héten, amikor a férfi a családjával Londonba érkezett, és mielőtt továbbutazott volna a vidéki birtokukra.

A hercegné és a nagybátyja kérdő tekintettel nézett rá, ő pedig azt hebegte:

– Á, nem számít, hogy miért… – Aztán Lady Lydiára pillantott: – Ugye tavaly májusban érkeztek?

A hercegné elmosolyodott.

– Valóban. Maurice-szal még gyászoltuk a bátyját, de a gyerekeink eljárhattak az estélyekre. Aztán ennek is vége szakadt…

Amikor a hercegnének elakadt a hangja a szomorúságtól, együttérzés lopózott Vanessa szívébe.

– …és újra feketébe kellett öltöznie – fejezte be helyette a

mondatot.

A nő bólintott.

– A gyászidőszak csak a múlt hónapban ért véget. – Kissé elsápadt. – Esküszöm, még sohasem viseltem ilyen rosszul azt, hogy feketében kell járnom.

– El tudom képzelni – motyogta Noah bácsi. – Mi, férfiak, alig alakítjuk át a ruhatárunkat a gyászidőszak alatt, de a hölgyek ezen a téren is drasztikus változást élnek meg. – Aztán kaján vigyorral hozzátette: – Biztosan feketében is csodásan festett, milady, de ezzel a kék fátyollal egyszerűen lenyűgöző.

– Vigyázzon, Sir Noah! – mondta a hercegné huncut hangon. – A hízelgés az ördög párnája.

Vanessa felvonta a szemöldökét.

– Azt nem a henyélésre mondják?

– De, arra is – ismerte el a hercegné.

Noah bácsi felnevetett.

– Nem hízelgés, ha igaz.

– Tessék, egy újabb hízelgő megjegyzés! – fűzte hozzá a hölgy.

– Akkor talán másképpen kellene kifejeznem a csodálatomat. – Azzal Noah bácsi közelebb hajolt. – Megtisztelne a következő tánccal, milady?

– Ez már a vacsora előtti tánc. Biztos benne, hogy a vacsoráját is a társaságomban akarja elkölteni?

– Rendkívül boldoggá tenne – felelte a férfi –, bár egy hozzám hasonló albáró csak álmodni mer egy özvegy arisztokrata dáma társaságáról.

– Ön olyan… Olyan…

– Milyen vagyok? Jóvágású? Jól nevelt? – Aztán kacsintva hozzátette: – Szellemes?

– Flörtölni próbál – felelte a hercegné. – Mellesleg nem bánom.

Miközben Noah bácsi felkínálta a karját, Lady Lydia pedig elfogadta, Vanessa a fejét ingatta. Még sohasem látta a nagybátyját udvarolni. Eléggé felkavarta őt Noah bácsi szokatlan viselkedése, hogy ilyen hevesen udvarolt egy

nőnek, akit most látott először…

– Az ott az édesanyám, aki épp a nagybácsijával táncol? – kérdezte Sheridan odalépve mellé.

– Ó, igen! És a milady nagyon szívesen fogadta a felkérést.

Sheridan a táncoló párra meredt.

– Remélem, a bácsikája nem gondolja, hogy anyám gazdag. Apám után csak csekély özvegyi járadékot kap.

Vanessa égnek emelte a tekintetét.

– Te jó ég, micsoda cinizmus! Nem a pénze miatt táncol vele. Noah bácsinak van bőven vagyona és birtoka.

– Ebben az esetben érdekesnek találom az egymás iránti érdeklődésüket.

– És miért?

– Nem hinném, hogy összeillő pár lennének. Hacsak… – kezdte, és elhúzta a száját.

– Hacsak mi?

– Á, semmi! Majd később megkérdezem tőle, mit lát benne.

Vanessa kuncogott.

– Szerintem egy elbűvölő táncpartnert.

– És vacsorapartnert. Ha máshol lennénk, kissé formálisabb körülmények között, bizonyára nem ülnének egymás mellett.

Vanessa rámeredt.

– Tudja, hogy néha elképesztően begyöpösödött tud lenni?

A férfi megvonta a vállát.

– Arra képeztek ki, hogy diplomataként tárgyalásokat folytassak az ellenséges országok között. A protokollt még apám térdén ülve tanultam meg.

– Ebben az esetben hadd jegyezzem meg, milord, hogy mi ketten sem ülhetnénk egy asztalhoz „kissé formálisabb körülmények között”. Tehát kérem, magyarázza el, miért hajlandó megszegni a protokollt egy hozzám hasonló, alacsonyabb rangú hölgy kedvéért?

Sheridan elhessegette az első gondolatát, majd mosolyogva azt felelte:

– Azért, kedvesem, mert néha szeretek veszélyesen élni.

Vanessának a lélegzete is elállt.

– Mehetünk? – kérdezte a férfi, és odanyújtotta a karját.

– Természetesen – felelte Vanessa.

Miközben csatlakoztak a többi táncoshoz, Sheridan magában azt morogta:

– Szegény William Bonham!

– Ő kicsoda?

– Csak valaki, aki nagyon csalódott lenne, ha látná, hogy a nagybátyja csapja a szelet az anyámnak, ő pedig szívesen fogadja az udvarlást.

– *Ön* szintén csalódott emiatt?

– Nem vagyok csalódott… Inkább kissé aggódom.

Vanessa felnevetett.

– Ez csak egy tánc, Sheridan. Kétlem, hogy bármi komolyabb dologhoz vezetne.

– Talán igaza van.

Kissé elgondolkodónak tűnt, miközben a sor végéhez vezette Vanessát. Amikor észrevette, hogy a lány nézi, mosolyt erőltetett az arcára.

– Ne feledje, anyámnak már három férje volt! Nem lepődnék meg, ha negyedszer is férjhez menne.

De tettetett vidámsága ellenére Vanessa megérezte, hogy a felszín alatt valami nincsen rendjén.

Sheridan újra olyan kifürkészhetetlen lett, mint egy szfinx, és ez nyugtalanította a lányt.

Hatodik fejezet

A táncuk alatt Sheridan jórészt az anyját figyelte. Nem lehetett véletlen, hogy az egyetlen férfi, akinek elfogadta a felkérését ezen az estén, pont Lady Eustace bátyja volt. A hercegné erősködött, hogy segíteni akar a nyomozásban, ők pedig próbálták lebeszélni róla. *Mi van, ha így próbál segíteni?* Nem volt járatos a különféle fortélyokban, és így akár tönkreteheti az ő erőfeszítéseit.

Mire a tánc véget ért, és elindultak az ebédlő felé, Sheridan már számos módon elképzelte, az anyja miként kotyogja ki Noah bácsinak a titkaikat.

– Nem fog semmi bajt okozni – suttogta Vanessa. – Elvégre a bácsikám igazi úriember.

– Kicsoda? – kérdezte Sheridan, mintha nem tudná.

– Természetesen a nagybátyám. Úgy méregeti, mintha a legszívesebben félrevonná, hogy egy szigorú fejmosásban vagy egy alapos verésben részesítse.

Armitage nagy nehezen újra Vanessára koncentrált, akiről lerítt az aggodalom.

– Ez nevetséges! Egyfelől igaza van: a nagybátyja tényleg úriember. Másfelől az anyám tud magára vigyázni.

– Ó, nagyszerű! Akkor ebben egyetértünk.

Sheridan felkuncogott.

– Valószínűleg sok mindenben egyezik az álláspontunk, még ha nem is akarja beismerni.

– Komolyan? Mint például?

A lány csillogó szeme teljesen elbűvölte a férfit, miközben beálltak az ebédlő bejáratánál kialakult sorba.

– Például abban, hogy csodásan fest az estélyi ruhájában.

Vanessa szemlátomást nem volt annyira elragadtatva, mint ahogy Sheridan gondolta.

– Köszönöm – mondta halkan. – Bár nagyképűség lenne a részemről, ha ebben egyetértenék.

– Ez igaz – felelte Sheridan a fejét ingatva. – Akkor

értsünk egyet abban, hogy elbűvölő vagyok a színházi öltözékemben! A legkevésbé se bánom, ha nagyképűnek tart.

Vanessa elfojtott egy mosolyt.

– Felteszem, azt szeretné, ha osztanám a véleményét.

– Már hogy ne osztaná? – vigyorgott a férfi. – Csak hogy tudja, az inasom keményen megdolgozott azért, hogy piperkőccé varázsoljon ma estére.

– Dolgozhat, amennyit akar, úgysem fog neki sikerülni.

Sheridan pislogott.

– Miért nem?

– Mert… valójában… önt nem nagyon érdekli a külseje. Maga minden, csak nem hiú. – Azzal Vanessa kinyújtotta a kezét, és megérintette a férfi nyakkendőjét. – Például tánc közben félrecsúszott a nyakkendője. Egy piperkőc rögtön észrevette volna a tükörben, és megigazította volna.

Sheridan szíve zakatolt a lány közelségétől. A hajának liliomillata volt. *Igen!* Ez volt az az illat, amelyet korábban nem tudott beazonosítani. Ez jellemző volt Vanessára: olyan parfümöt használt, amely egzotikusnak tűnt, de valójában nagyon is angol volt, akár a puding. Alig bírta visszafogni magát, hogy oda ne hajoljon, és megbizonyosodjon róla.

Teljesen megbolondult! Kissé távolságtartóbbnak kell lennie, mielőtt teljesen a lány bűvkörébe kerülne, és olyasmit tenne, amit később megbánna.

– Miről is beszéltünk? – kérdezte végül.

– Arról, hogy mely dolgokban értünk egyet – felelte a lány somolyogva. – Eddig csak egyet találtunk.

– Á, vagy úgy! Akkor hozzátenném, hogy mindkettőnk szereti használni a látcsövet.

Mélyvörös pír öntötte el Vanessa keblét és arcát, ami csak még inkább fokozta a csáberejét. *Az ördögbe is!*

– Nem értem, mire utal…

– Dehogynem érti. Akkor használta, amikor a nagybátyja páholyában voltam – mondta, majd suttogóra fogta. – Nyilván Juncker után kémkedett.

– Hogyne, ki más után? – mondta Vanessa, és elkapta a tekintetét.

– Ha már Junckernél tartunk, mit gondol a verseiről? – Sheridant még mindig bosszantotta, hogy nem árulhatja el, ki Juncker darabjainak valódi szerzője. – Felteszem, elolvasott közülük néhányat.

– Természetesen – biztosította róla Vanessa kissé elhamarkodottan. – Nagyon meghatóak.

Különös. Lehet, hogy nem is ismeri a költészetét? Hiszen majd megőrül ezért az alakért!

Bementek az ajtón, és Armitage a legnagyobb asztalhoz vezette a lányt, ahol a családja gyűlt össze. Juncker a szomszéd asztalnál ült, így Sheridan gondoskodott arról, hogy Vanessa neki háttal üljön, majd ő is helyet foglalt mellette. Egyáltalán nem örült annak, hogy az a csaló gazember felkérte Vanessát táncolni. Olyan fellengzősen és bájologva viselkedett, mintha a saját színdarabjának főszereplője lenne, a lány pedig a hősnője.

De mivel Sheridan nem árulhatta el, hogy nem Juncker írta azokat a darabokat, amelyek híressé tették, legalább arra szerette volna felhívni Vanessa figyelmét, hogy milyen semmirekellő alak.

Az étkeket a szomszédos szobában tálalták fel, amely Thorncliff reggelizőhelyiségéül szolgált. Így miután az asztalra helyezték a szalvétáikat, hogy megjelöljék a helyüket, a tálalóasztalhoz léptek, hogy szedjenek maguknak az ételből. Sheridannek feltűnt, hogy a lány majdnem annyit vett a vajas rákból, mint jómaga. Miközben visszatértek a helyükre, megjegyezte:

– Látom, ugyancsak kedveli a rákot.

– Milyen úriemberhez illő észrevétel! – felelte a lány kötekedő mosollyal. – Tudom, egy hölgynek nem illik ilyen szemérmetlenül sokat szednie az ételből.

– A hölgyeknek is kell enniük.

Vanessa végigjáratta a szemét a termen.

– Igen, de a legtöbb hölgy, akit ismerek, úgy tesz, mintha nem kellene. Különös játékot űznek: a társaságban csak csipegetnek, és amikor hazaérnek, degeszre tömik magukat.

– Gondolom, kegyed egyáltalán nem élvezi az effajta

játékot.

Halvány mosoly suhant át a lány arcán.

– Eltalálta. Attól tartok, meglehetősen buja étvágyam van, és nem áll szándékomban eltitkolni.

Már maga a buja szó felfűtötte Sheridan fantáziáját: lelki szemei előtt maga előtt látta Vanessát, amint egyenként szabadul meg a ruhadarabjaitól, és végül csábítóan pillant rá.

Olyan erősen szorította a tányérja szélét, mintha egy ledér hölgy budoárjának a kulcsa lenne. *Az ördögbe is, hiszen Vanessa csupán az ételről beszélt!*

– Rendben – mondta végül. – Egyáltalán nem szólom meg az… étvágya miatt. Tehát hagyjuk a többi hölgyet éhezni, ha erre vágynak, mi pedig lakjunk jól! Egyetért velem?

Ez alkalommal Vanessa ajka szélesebb mosolyra húzódott.

– Egyetértek.

Te jó ég, hogy odavolt ezért a mosolyért! Még a holdat is lehozta volna a lánynak ezekért a ritka alkalmakért!

Újra helyet foglaltak. Velük szemben Thorn ült, egyik oldalán Oliviával, a másikon az édesanyjukkal, aki mellett Sir Noah foglalt helyet. Sheridan nem szívesen ismerte be, de tulajdonképpen örült, hogy az anyja inkább Sir Noah, nem pedig William Bonham társaságában tölti az idejét.

Thorn azért nem kedvelte Bonhamet, mert túl alacsony rangúnak találta ahhoz, hogy az anyja férje lehessen. Sheridant ez egyáltalán nem zavarta. Örült volna bárkinek, akinek a társaságában az anyja jól érzi magát, viszont Bonham már most atyáskodóan viselkedett vele, mintha segítségre szorulna a birtok igazgatásában.

Az igaz, hogy Bonham évtizedekig dolgozott az Armitage-hercegségben, és ha valakinek volt oka atyáskodni felette, az ő volt. Ami Sheridant illeti, az apján kívül senki más nem tölthette be a tanácsadó, a mentor, a barát szerepét. Ezért nem nézte jó szemmel, hogy Bonham az anyja körül sündörög, és megpróbálja elfoglalni az elhunyt férj helyét. Az anyja és az apja közötti házasság inkább barátságon, mint

szerelmen alapult. Ráadásul a hercegné mindig a saját feje után ment.

Akárcsak Vanessa – legalábbis a tányérjára pakolt étel mennyiségéből ítélve. Ráadásul ugyanazokat a fogásokat választotta, mint ő. Alig akarta elhinni, hogy rajta kívül bárki más is szereti a kelbimbót. Persze Thornon kívül, akivel megegyezett az ízlésük, nyilván, mert együtt nevelkedtek Poroszországban.

– Szóval, Sheridan – kezdte Thorn, miközben nagy odaadással szeletelte a marhasültjét –, mit gondolsz a darabról?

Olivia sápadtan ingatta a fejét, a tekintetével szinte könyörgött a sógorának, hogy tartsa a száját.

– Ne mondd el Juncker barátodnak, de kissé ostobának találtam! – felelte kajánul.

Mellette Vanessa dühösen fújt egyet.

– Nem éppen azt mondta, amikor bejött Noah bácsi páholyába, hogy nem kedveli az effajta „komolytalanságot”. Azt állította, nincs véleménye a darabról, de nyilván nem mondott igazat.

Sheridan a bátyjára nézett, akinek elsötétült a homloka.

– Igaza van – ismerte el. – Egy értelmetlen jelenetekkel teletűzdelt eszement történetnek tartom.

Olivia az égre emelte a tekintetét Thorn dühös pillantása láttán.

– Mi az, amit értelmetlennek találsz benne? És milyen jogon ítélkezel? – Azzal hátradőlt, és abbahagyta az evést. – Aligha konyítasz bármit a drámairodalomhoz.

– Meglehet, de azért felismerem, hogy egy írás jó-e, vagy sem.

Thorn olyan képet vágott, mintha lenyelt volna egy darab jeget. Az öccse reakciója meglepte, ugyanakkor bosszantotta.

– Juncker stílusa teljesen rendben van.

– Ő a cimborád, így természetes, hogy ezt állítod, de engem nem vakít el a barátság.

Most már Olivia is vasvillaszemeket meresztett rá. Ez felébresztette a bűntudatát, de épp csak egy kicsit. Fordított

helyzetben Thorn ugyanígy megkínozta volna. Elvégre ez így szokás fivérek között…

– De azt csak elismered, hogy a darab szórakoztató volt? – unszolta Thorn.

– Azt hiszem, az én humorérzékem igencsak eltér a tiédtől – mondta Sheridan, most már igazán jól szórakozva. – Nyilvánvalóan te jobban kedveled a komikus helyzeteket, én viszont többre értékelem a kifinomultabb humort.

– Ez nem igaz, Sheridan – szólt közbe Vanessa. – Hallottam, ahogy nevetett egyes jeleneteken. Csak nem tagadja?

– Azt hiszem, volt néhány szórakoztató rész. De csak elvétve.

– Juncker! Sheridan azt állítja, csak kevés szórakoztató jelenet akadt a darabban. Mit szól hozzá?

Juncker felnevetett.

– Az öccse egyszerűen féltékeny a sikeremre, mind az írás, mind az udvarlás terén.

Sheridan megfordult a székében, hogy szembenézzen ősellenségével.

– Mi a fenéről beszél?

– Hány darabot írt és állított színpadra, herceg? – kérdezte Juncker. – Hadd válaszoljam meg! Egyet sem.

– Ez igaz – vágott vissza Sheridan –, de nem is állítottam, hogy tehetségem lenne hozzá.

– Pontosan – vigyorgott rá Juncker. – Az ember könnyen kritizál valakit olyan területen, amelyet maga még sohasem próbált ki.

– Még sohasem próbáltam hegedülni, de akárcsak a jelenlévők közül mindenki, felismerem a hamis akkordokat.

Az asztaltársaság felmorajlott, majd innen-onnan kuncogás hallatszott. Juncker egyáltalán nem örült a megjegyzésnek. *Remek, talán a jövőben nem lesz olyan öntelt.*

– Ahhoz képest, hogy diplomatának képezték, nem viselkedik valami diplomatikusan Mr. Junckerrel szemben – mormogta Vanessa az orra alatt. – Sőt kifejezetten durván bánik vele.

– Túl fogja élni – suttogta vissza Sheridan. – Olyan vastag a bőre, mint az elefánté. Mellesleg Thorn vonta be őt a beszélgetésünkbe.

– És kegyed mit gondol, Miss Pryde? – szólította meg Juncker. – Élvezte a darabot? Vagy ahogy Armitage hercege állítja, szintén talált benne hamis akkordokat?

Vanessa megmozdult a székén, hogy Junckerre pillantson.

– Úgy vélem, a darab szellemes és szórakoztató volt, és egyáltalán nem találtam bohózatszerűnek. Ahogy máskor sem.

– Áruló! – dohogta Sheridan a bajusza alatt.

– Köszönöm, Miss Pryde – mondta Juncker kárörvendő mosollyal. – Örömmel látom, hogy van még valaki, aki értékeli a jó színházat.

Körülötte többen is bizonygatni kezdték, hogy nagyon tetszett nekik a darab.

– Én is nagyra értékelem a jó színházat – szólt közbe Sheridan –, már ha olyat látok.

A többi vendég tiltakozása és nevetése közepette Juncker kemény pillantást vetett Armitage-re.

– Egy hercegtől nem várom el, hogy értsen a színdarabokhoz. Főleg egy olyantól, aki az ideje nagy részét azzal tölti, hogy megmentse az összeomlástól a birtokát.

A helyiségben mindenki teljesen elnémult. Egy dolog volt valaki tehetségét vagy ízlését támadni, más pedig szóba hozni a rossz anyagi helyzetét.

– Vigyázzon, Juncker! – kiáltott fel Thorn Sheridan mögött. – Az öcsémet sértegeti.

– Egyedül is meg tudom vívni a csatáimat – felelte Sheridan a bátyjának, de olyan hangosan mondta, hogy Juncker is meghallja. Aztán lenéző mosollyal hozzátette: – Különösen, ha az ellenfelem leginkább a fésűforgatáshoz ért.

– És a tollforgatáshoz – vágta rá Juncker, már-már hergelve Sheridant, hogy felfedje az igazságot. A herceg csak azért fogta vissza magát, mert tudta, hogy Thorn és Olivia sohasem bocsátana meg neki. Még azután is tűrt, hogy Juncker rátett egy lapáttal:

– Nekem legalább nem kell örökösnőkre vadásznom.

– Nem mintha az örökösnők emiatt panaszkodnának – felelte Sheridan Vanessához fordulva, akit szemlátomást szórakoztatott ez a szóváltás, és ez így is volt rendjén, elvégre a szerepe szerint féltékennyé kellett tennie Junckert. – Ugye, kedvesem?

– Csak azért nem panaszkodtam eddig, mert ezt az egész vitát nevetségesnek találom. – Ez általános derültséget váltott ki a többiekből. – Nem kívánok belekeveredni két úriember szócsatájába.

– Jobban szeretné, ha ököllel esnénk egymásnak? – kérdezte Juncker.

Riadalom suhant át a lány arcán.

– Dehogyis! Közönséges dolog lenne egy hölgytől, hogy ilyesmire bátorítsa a férfiakat. – A tömeg helyeslően felmordult. – Mellesleg – folytatta – gyanítom, hogy egyik fél sem tudja, hogyan kell ököllel egymásnak esni.

A bámészkodók gúnyos kacaja hallatán Juncker a szívére tette a kezét.

– Mélyen megsebzett, drága hölgyem.

– Kétlem – felelte Vanessa mosolyogva. – A herceg szerint olyan vastag a bőre, mint az elefánté.

Újabb nevetés harsant fel.

– De a szívem egy oroszláné! – vágott vissza a költő.

– Talán inkább egy egéré – replikázott Sheridan szárazon –, ha egy hölgy ártatlan sértésétől már a mellkasát ütögeti.

Juncker előrehajolt.

– Ha úgy kívánja, összemérhetjük az erőnket, hogy bebizonyítsam: oroszlánszívem van.

– Benne vagyok – sziszegte Sheridan.

– Elég! – csattant fel a hercegné, és felpattant. – Itt nem lesz semmiféle összecsapás, különben mindkettőjüket kitiltom a társas összejöveteleimről!

– A saját fiát tiltaná ki – jegyezte meg Sheridan kétkedőn.

– Miért is ne, ha úgy viselkedik, mint egy vadállat, nem pedig úgy, mint egy úriember, akinek neveltem – felelte a hercegné kemény hangon, amely a gyerekkorára

emlékeztette Armitage-t.

Sheridan teátrálisan a mellkasára ütött.

– Most *én* vagyok mélyen megsebezve.

– Ha akarja, szívesen kölcsönadom a rinocéroszbőrömet, Armitage – kiáltotta oda neki a költő.

– Nincs rá szükség – felelte Sheridan. – Amikor anyám is belép a csetepatéba, jobb egy lépést hátrálni. – Sötét pillantást vetett Junckerre, majd hozzátette: – Egyetért, uram?

– Természetesen – felelte a költő pillanatnyi habozás után. – Isten ments, hogy a hercegné vadállatnak tekintsen!

Ez pontot tett a vita végére. Az anyja már eleget szenvedett életében, gondolta Armitage, így nem akarta még tetézni a bajt.

Így ért véget a Junckerrel való küzdelme, ha ezt egyáltalán annak lehet nevezni. Bár Sheridan gyanította, hogy az egész vita elkerülhető lett volna, ha…

Ha mi történik? Ha Vanessa kezdettől fogva a pártjára áll?

Ilyet úgysem tett volna, mert Junckert kívánja meghódítani. Ez ugyan elkeserítette és bosszantotta, mégis hajlandó volt segíteni neki, még ha helytelenítette is az egészet. Annak ellenére, hogy a lány úgy viselkedett vele, mintha… a szerelme lenne.

Az ördögbe is, ez tűrhetetlen!

Mosolyt erőltetett az arcára, és megkérdezte a lányt:

– Hozzak még egy vajas rákot, édesem?

Édesem? Ez meg mit jelentsen?

Nyilván udvarlás, ébredt rá. Vanessa próbált olyan gyengéden nézni, ahogy csak tudott, és lágy hangon azt felelte:

– Köszönöm, ennyi tökéletesen elegendő.

Remek. De most hogyan tovább?

A vacsora további része udvarias társalgással telt, aztán a vendégek visszatértek a táncterembe, ahol egy lovag azonnal felkérte Vanessát.

Sheridan éppen a kártyaszoba felé tartott, amikor Thorn

bosszús arccal félrehúzta.

– Olivia elmondta, hogy véletlenül kicsúszott a száján a titkom. Tehát a piszkálódásaid csak arra szolgálnak, hogy megerősítsd a közvélemény előtt: Juncker írja a darabjaimat.

– Nos, most, hogy tudod, értesültem a helyzetről, feltételezem, nincs ellene kifogásod, ha elárulom Vanessának.

– Szó sem lehet róla.

Sheridan elkomorult.

– Miért nem?

– Mert látom, alig várod, hogy elmondd neki – felelte Thorn, majd egy kaján mosoly kíséretében hozzátette: – Ez a megfelelő büntetés azért, amit az előbb a drámaírói képességeimről mondtál.

Ez teljesen összezavarta Sheridant.

– És mióta érdekel mások véleménye?

– Egyáltalán nem érdekel – nevetett fel Thorn. – Csak szórakozásból gyötörlek, ahogy te tetted velem korábban.

Egy pont oda. Sheridan a bátyjára meredt.

– Bizonyára tudod, hogy nincs szükségem az engedélyedre ahhoz, hogy elmeséljem Vanessának.

Thorn megvonta a vállát.

– De ha megteszed, megszeged az Oliviának tett ígéretedet. Mindig állod a szavad, nemde?

Sheridan csalódottan sóhajtott, majd éppen elmenni készült, amikor utánaszólt Thorn.

– Ugye nagyon bosszant, hogy Miss Pryde annyira odavan Junckerért?

Sheridan megtorpant, hogy újra szembenézzen a testvérével.

– Ne légy nevetséges! Mi ketten csak barátok vagyunk.

Talán ha egyre ezt ismételgetné magának, végül igazzá válna. Mert nem engedheti meg magának, hogy több legyen köztük barátságnál.

– Ha egy férfi csupán barátja egy nőnek, nem néz rá úgy, ahogy te pillantottál Vanessára.

Sheridan elfojtott egy átkozódást.

– Miért, hogy néztem rá?

– Mintha soha többé nem láthatnád. Mintha ő lenne a válasz a boldogtalanságodra.

– Miből gondolod, hogy boldogtalan vagyok?

– Ugyan már, Sheridan! Már apánk halála előtt is az voltál, ismerd be! Utáltad, hogy a birtok igazgatására tanít, amikor te diplomata szerettél volna lenni.

Sheridan elfojtotta a rátörő fájdalmat.

– Nyilvánvaló, hogy egyáltalán nem ismersz.

Nem azt utálta, hogy a birtok igazgatására tanították, hanem hogy képtelen volt megérteni a kettős könyvelést, és rájönni, mire ment el az a sok pénz. A kilenc év alatt semmi nem változott. Thorn kérdő pillantást vetett rá.

– Ezt meg hogy érted?

– Á, nem érdekes! Úgyse értenéd.

Nem volt semmi kedve magyarázkodni. Dühítette, hogy nem tud megbarátkozni a számokkal, pedig szüksége lett volna rá, hogy el tudja látni a feladatát.

Legalábbis az apja így gondolta. Az intézője segítségére támaszkodott. Bonham évek óta intézte a birtok ügyeit, az apja mégis ragaszkodott hozzá, hogy Armitage is tanulja meg a könyvelést, és ellenőrizze a kiadásokat meg a bevételeket. Sajnos az apja még azelőtt elhunyt, hogy megbizonyosodhatott volna róla, a fia elbírja-e a ránehezedő terhet.

– Rendben, akkor tartsd meg magadnak a titkaidat! – Azzal Thorn közelebb lépett. – De csak hogy tudd: Grey elmondta, hogy szándékodban áll kifaggatni a nagynénjét, Corát. Sikerült valamit megtudnod?

– Még nem. A színházban egyetlen szót sem ejtett a témáról. Az sem kizárt, hogy azért nem jött el az estélyedre, mert nem akar beszélni a történtekről.

– Vagy alkalmat akar adni neked és Vanessának, hogy egy kicsit egyedül maradhassatok.

Sheridan összeszorította a fogát.

– Már megmondtam, hogy Vanessa és én…

– Tudom, tudom: csak barátok vagytok – mondta a fivére

a fejét ingatva. – Lehet, hogy Vanessától is megtudhatsz valamit…

– Vanessa még meg sem született, amikor anyánk első két férjét meggyilkolták.

– Nem azokra a gyilkosságokra gondolok, hanem a te apádnak és egyben az én drága gyámapámnak a meggyilkolására.

– Természetesen.

Sheridannek kétsége sem volt efelől. Az apja mindhárom féltestvérét saját fiaként nevelte fel. Grey még kisgyerek volt, Thorn és Gwyn pedig még a világra sem jöttek, amikor az apjukat meggyilkolták.

– Nem értem, hogy tudhatna Vanessa bármit is az utóbbi két gyilkosságról. Csak nem azt akarod sugallni, hogy Lady Eustace-nek valami vitája támadt édesapánkkal egy vidéki kiruccanáson, és végül lelökte egy hídról? Hiszen idősebb anyánknál!

Thorn szomorkásan elmosolyodott.

– És szerinted túl öreg ahhoz, hogy valakit lelökjön egy hídról?

– Talán nem, de nem hinném, hogy…

– Igazad van – sóhajtott fel Thorn. – Egyik gyanúsítottunkról sem tudok ilyet feltételezni.

– Vagy hogy lelökje Armie bácsit a lóról pár hónappal korábban. Így van.

Thorn a fejét csóválta.

– De ha egyikük, például Lady Eustace felbérelt valakit, mondjuk, Eliast, hogy tegye meg, Vanessa esetleg láthatta a fickót, vagy esetleg hallhatta az anyját beszélni róla.

Sheridan szórakozottan bólintott. A nyomozásuk során lelepleztek egy fiatal bűnözőt, akit meggyilkoltak, mielőtt elárulhatta volna, ki bérelte fel.

– Igen, ezt lehetségesnek tartom.

– Majd meglátom, ki tudok-e valamit szedni belőlük.

Aztán eszébe jutottak Olivia szavai, és megkérdezte a bátyjától:

– És hogy haladsz Lady Norley kihallgatásával?

– Ó, te jószagú rezeda! – kiáltott fel Thorn. – Képtelen vagyok megtenni. Az ég szerelmére, hiszen az anyósom! Meg fog utálni.

Sheridan felkacagott. Olivia komolyan segíteni akart.

– Akkor bízd meg vele a feleségedet!

– Ő megtenné, de épp hogy összeházasodtunk, és őszintén szólva nem hinném, hogy Lady Norley képes lenne ilyesmire.

Sheridan a testvérére vigyorgott.

– Értem. Nem akarod felkavarni az állóvizet.

– Fogalmad sincs az egészről. Majd ha megnősülsz, megérted.

Nem fogok, ha lesz beleszólásom a dologba.

Sheridan megpillantotta a feléjük közeledő anyjukat.

– Olivia keres – mondta a hercegné Thornnak, megmentve Sheridant attól, hogy válaszolnia kelljen a bátyja felvetésére. – A bálteremben van.

– Majd később visszatérünk rá – mondta Thorn a testvérének, aztán elindult, hogy megkeresse a feleségét.

– Miről beszélgettetek? – kérdezte a hercegné.

Sheridan mosolyt erőltetett az arcára.

– Á, semmi különösről!

Az anyja egy pillanatig fürkészte, de különös képessége volt arra, hogy megérezze, mikor felesleges faggatnia a fiát.

– Ha így gondolod…

– Azt hittem, megint Sir Noah-val táncol.

A milady megvonta a vállát.

– Majd később. Bár azt hiszem, hamarosan véget ér a táncmulatság. Túl kevés a vendég…

– Túl kevés? Legalább harmincan vannak.

– Ez a francia négyeshez édeskevés.

– Valóban szükség van arra?

– Hogyne! – felelte a milady, és a legyezőjével a fia karjára csapott. – Abban reménykedtem, hogy te is részt veszel benne.

Az etikett szerint nem táncolhatott Vanessával harmadszor is, más nővel pedig nem volt kedve.

– Arra gondoltam, hogy csatlakozom a kártyateremben lévő urakhoz.

– Ó, remek! – Elhallgatott, aztán hozzátette: – Kedvelem a fiatal hölgyedet, akivel táncoltál.

Sheridan fejében azonnal megkondult a vészharang.

– Melyiket?

– Jól tudod, kiről beszélek: Miss Pryde-ról, Cora lányáról.

– Nemigen nevezném a „hölgyemnek”.

– Á, igen? Épp az imént mesélte, hogy udvarolsz neki.

– Tényleg? – Miért lepődik meg ezen? Nem az volt a tervük, hogy úgy tesz, mintha csapná a szelet neki? – Hoppá, kibújt a szög a zsákból!

– Titokban akartad tartani? – kérdezte az anyja tettetett közömbösséggel.

Tehát ezért nem faggatta, miről beszéltek Thornnal, mert erre tartogatta a munícióját. Ebben az esetben nem fogja kiábrándítani.

– Titokban tartani anyám előtt? Dehogyis! Tudom, hogy viselkedik, amikor próbálja kideríteni, valaki megfelelő partner-e valamelyik gyermekének.

A milady sértettnek látszott.

– És milyen lennék?

Sheridan elrejtette a mosolyát.

– Kíváncsi, tolakodó és szörnyen szókimondó.

– Csak hogy tudd: egyáltalán nem viselkedtem így! – sóhajtott. – Csak meg akartam győződni arról, nem áll-e szándékodban kihasználni ezt a lányt.

Sheridan feszült lett.

– Már miért tennék ilyet?

– Hogy közel kerülj az anyjához, Corához, és kiszedd belőle, mit tud az első férjem meggyilkolásának körülményeiről.

Az ördögbe is! Az anyjának jók a megérzései. Ez segített neki abban, hogy túlélje az elhunyt – sőt valószínűleg meggyilkolt – férjeit.

– Nincs ebben semmi rossz.

– Nincs? Egy kedves fiatal lány szívével játszol. Inkább

maradjon megoldatlan Maurice halála, mint hogy megsérts egy olyan ártatlan teremtést, mint Miss Pryde!

Sheridan kihúzta magát.

– Tényleg képesnek tartana ilyesmire, anyám?

– Azt hiszem, képes vagy megtenni, amit… meg kell tenned, hogy elérd a kitűzött célodat.

– Köszönöm a bizalmat – mondta Sheridan gúnyosan –, de Miss Pryde a legkevésbé sem érdeklődik irántam.

Az anyja félrebillentette a fejét.

– Tényleg?

– Egyáltalán nem. Teljesen odavan Mr. Junckerért, én pedig megígértem neki, hogy úgy teszek, mintha udvarolnék neki, hogy féltékennyé tegyük őt.

– Junckerért, a költőért?

– Miért, van másik Juncker is ebben a szalonban? – kérdezett vissza a fiú bosszúsan.

Az anyja nevetésben tört ki.

– Haha, ez nagyon jó!

– Mi olyan vicces?

A hercegné a fejét ingatta.

– Ó, szegény félrevezetett bolondok!

Sheridan karba tette a kezét.

– Kikre utal, anyám?

– Természetesen rád és Miss Pryde-ra. – Azzal megpaskolta a fia vállát. – Visszavonom, amit az imént mondtam. Nyilvánvalóan nem kell aggódnom, látom, kézben tartjátok a dolgokat. – Azzal odébbállt. – Még hogy Juncker! Rég mulattam ilyen jót!

Sheridan megrökönyödve bámult utána. Kétségtelen, hogy a férjei elvesztése teljesen elvette a hercegné eszét.

Vanessa sehol nem találta a nagybátyját. Hová tűnhetett? Már rég elmúlt éjfél, és a színház, a tánc meg a vacsora után szeretett volna hazamenni.

Végigment egy folyosón, és az egyik zárt ajtó mögül hangok szűrődtek ki. Amikor bekukucskált, nemcsak a

nagybátyját és Mr. Junckert találta a kártyaasztalnál, hanem Sheridant is, aki szurkolt mindkettőjüknek.

Nem sokkal korábban kis híján összeverekedett Mr. Junckerrel, most pedig kedélyesen ugratták egymást a lapok miatt, és eldiskuráltak a pezsgő minőségéről, meg ki tudja még miről.

Sohasem fogja megérteni a férfiakat. Csak egy férfi képes együtt tivornyázni valakivel, aki pár órája még az esküdt ellensége volt. Bár az igazat megvallva még sosem találta magát olyan helyzetben, hogy a barátnői ellene fordultak volna, de még ha így is lett volna, az holtbiztos, hogy nem kártyázott volna velük ilyen lelki nyugalommal pár óra múlva.

Időközben Thornstock és egy másik ősz hajú úr, akinek Vanessa csak a hátát látta, látszólag vesztésre állt, és nem tűnt valami boldognak, Mr. Juncker és Sheridan pedig felváltva cukkolták őket.

Néha Noah bácsi is megpróbált szellemeskedni, de leginkább azzal volt elfoglalva, hogy udvaroljon az özvegy hercegnének. *Ez rendkívül érdekes.*

És ki volt Thornstock kártyapartnere? Fogalma sem volt egészen addig, amíg az illető vissza nem morgott valamit Noah bácsinak. Amikor felismerte a hangját, magában átkozódott egyet. Lord Lisbourne volt az. Te jó ég, észre se vette, hogy a márki is itt tartózkodik!

Bizonyára végig a kártyateremben játszott. Hála a jó égnek, hogy a mama nem jött el az estélyre, máskülönben megpróbálta volna őket összeboronálni!

Most mitévő legyen? Menjen oda a nagybátyjához a márki jelenléte ellenére, vagy kérje meg Lady Thornstockot, hogy kérdezze meg a nagybátyját, meddig szándékozik még a játékasztalnál maradni?

– Miss Pryde! – kiáltott fel Lord Lisbourne.

Túl késő: az az átkozott gazfickó már megpillantotta.

– Most már tudom, hová tűntek a táncpartnereim – mondta Vanessa mosolyt erőltetve az arcára, és belépett a kártyaszalonba.

– Á! Már véget is ért a tánc? – kérdezte Lord Lisbourne kissé összeráncolva sápadt homlokát.

– Már?! – nevetett fel a lány. – Már majdnem éjjel két óra van, márki!

A férfi megvonta a vállát.

– Az még egyáltalán nem késő. A jobb bálok még csak ilyenkor kezdődnek.

Ő biztos tudta, hiszen szorgalmasan látogatta a mulatságokat. A kora ellenére a márkit az anyák – és számos fiatal hölgy is – jó partinak tartották. Meglehetősen vonzó volt karcsú alkatával és megnyerő mosolyával, de ami az öltözködését illeti, elég furcsa ízlése volt. Ma például pompás, élénkzöld bársonymellényt és ugyanilyen színű kabátot viselt, hozzá pedig selyem bricsesznadrágot húzott. A ruházata szörnyen régimódinak tűnt összehasonlítva Thornstock, Sheridan, sőt Noah bácsi sokkal visszafogottabb színű gyapjúkabátjával.

– Ez nem bál, Lisbourne – jegyezte meg Thornstock összevont szemöldökkel –, hanem egy színház utáni kötetlen fogadás. És igen, meglehetősen későre jár az idő.

– Lárifári! Még fiatal az éjszaka. – Lord Lisbourne megveregette a mellette lévő üres széket. – Üljön le mellém, Miss Pryde, és figyelje a játékot! Négyesben játszunk, és nagy szükségem van a szerencsére, amit csak egy bájos ifjú hölgy hozhat meg.

Vanessa a világ minden kincséért sem ült volna mellé, ugyanis Lord Lisbourne szokása szerint túl közel hajolt a hölgyekhez, hogy bepillanthasson a dekoltázsukba.

– Bocsásson meg, de a kötelesség úgy diktálja, hogy az összes szerencsetartalékomat, bármilyen csekély legyen is az, a nagybátyámnak ajánljam fel!

– Jól is teszed, unokahúgocskám – szólt közbe Noah bácsi –, mert ha veszítek, kénytelen leszek még két órát itt maradni, hogy visszaszerezzem a pénzemet. – Majd miután egy pillantást vetett a lányra, hozzátette: – Pedig látom rajtad, hogy már szívesen hazaindulnál.

– A legkevésbé sem – füllentette Vanessa, mert nem

szerette volna elrontani a nagybátyja szórakozását. A nagynénje hosszú betegsége óta nem látta ilyen vidámnak. – De cserébe jutalékot kérek a nyereményből.

Noah bácsi jóízűen felkacagott.

– Hamarosan megkapod. Junckerrel nemsoká nagy fölénnyel legyőzzük Lisbourne márkit és Thornstockot. Hagyd, hogy végigjátsszuk ezt a partit, meg talán a következőt, és megkapod a jutalmadat! – Aztán Lady Lydiára pillantott. – Mellesleg lefogadom, hogy a hercegné épp olyan fáradt, mint te, csak jobban leplezi. Ezenkívül ő kezeli a bankot, így feltétlenül szükségünk van a jelenlétére.

– Ne becsülje alá az erőnlétemet, Sir Noah! – mondta a hercegné dallamos hangon. – Még nem jött el az a hajnali óra, amikor a remekül szórakozó vendégeinket kitessékelnénk, de tudniuk kell, mikor kell távozniuk, mielőtt még a kimerültségtől ájultan az asztalra borulnának.

– Majd vigyázok, hogy senki ne ájuljon el, mama – mondta Sheridan, majd kacsintott egyet. – Álljon ide mellém, Miss Pryde, és próbáljon belelesni Mr. Juncker lapjaiba!

– Ez egyáltalán nem vicces – jegyezte meg Thorn.

– Ne aggódjon, Thornstock! – felelte Vanessa, miközben odalépett Sheridan mellé. – Ellentétben azzal, amit a fivére gondol, *én* nem szoktam csalni.

– Még ha akarnál, se tudnál – kotyogott közbe a nagybácsi –, hiszen nem ismered a játékszabályokat.

– Noah bácsi! Muszáj minden titkomat kifecsegned?

– Nem kell rögtön megsértődni – mondta a nagybátyja. – Én magam is csak nemrég tanultam meg a szabályokat.

– Én se tudom, hogyan kell játszani – súgta Sheridan Vanessa fülébe. – Túl bonyolultnak tűnik ahhoz, hogy egy könnyű kártyajáték legyen.

– Pontosan – értett egyet a lány. – Egyszerűen nincs kedvem gyötörni az agyam olyasvalamivel, aminek nincs más célja, mint a szórakozás.

A szülei és a barátnői sem kedvelték a kártyajátékokat, így ő sem tanult meg játszani.

– Pszt! – intette csendre őket Thornstock. – Nem tudok

koncentrálni, ha folyton sutyorogtok.

Sheridan megérintette a lány könyökét.

– Jöjjön, Miss Pryde! Igyunk egy pohár pezsgőt a másik teremben, és hagyjuk, hogy a modortalan fivérem elveszítse a partit!

– Még nyerhetünk! – kiáltott utánuk Thornstock, miközben a két fiatal nevetve átment a szomszédos helyiségbe.

Odasétáltak az asztalhoz, ahol egy az ásítását éppen elfojtó inas készen állt pezsgővel kínálni a vendégeket.

– A bátyám sohasem tudott veszíteni. Ezért nem játszom vele szinte soha. Nem érti, hogy a kártyajáték célja egyszerűen a szórakozás.

– És *ön* miben leli örömét?

A férfi megvonta a vállát.

– A sakkban és a krokettben. – Majd felcsillanó szemmel hozzátette: – És persze a lóversenyben.

– Magam is szeretem a jó futamokat. Valamikor elmehetnénk lovagolni.

Némi töprengés után Sheridan rábólintott.

– Igen, valamikor elmehetnénk.

Miután az inas átadta neki a teletöltött poharat, Sheridan odavezette a lányt a kandallóhoz. Vanessa belekortyolt a pezsgőbe.

– Visszatérve a bátyjára, remélem, olyan gazdag, mint ahogy beszélik, és nem hajlamos fogadásokat kötni a kártyapartikon vagy a lóversenyeken. Nem szeretném látni, hogy koldusbotra juttatja Olivia hercegnét, hiszen épp csak összeházasodtak. A ma esti beszélgetésünk alapján szimpatikusnak találom.

– Mindenki annak tartja. De higgye el, Oliviának nincs mitől félnie! Thornnak nincsenek anyagi gondjai. Még Lisbourne-nek is adott kölcsön pénzt.

– Lisbourne-nek? – Vanessa az ajtó felé pillantott, és suttogóra fogta. – Én mindig azt hallottam róla, hogy gazdag.

– Grey szerint nem így van – felelte Sheridan. – Úgy sejtem, hogy a sokévnyi hazárdjáték megbosszulta magát, és

megingatta az anyagi biztonságát. Bár ezt nem sokan tudják.

– Nos, bízzuk Greyre, hogy felfedje ezt a titkot! Ehhez nagyon ért. – Azzal Vanessa megrázta a fejét. – Szegény mama! Azon mesterkedett, hogy férjhez adjon ehhez az alakhoz, mert gazdagnak hitte.

Sheridan a lány arcát fürkészte.

– De bizonyára nem kívánna egy ilyen házasságot.

– Az ég szerelmére, dehogyis! Nem számítva, hogy több mint kétszer annyi idős, mint én, az a szokása, hogy…

– …ott legelteti a szemét, ahol nem volna szabad?

Vanessa felsóhajtott. Soha nem próbálta meg szavakba önteni az efféle gondolatait egy férfi előtt.

– Pontosan.

– Kihívjam párbajra?

A hangja acélosan csengett, ami egyszerre sokkolta és izgatta Vanessát.

– Miattam megtenné? – Érezte, hogy megremeg a szíve, de aztán rájött, hogy a férfi csak viccel. – Dehogy tenne ilyet, és ezt jól tudja.

– Hazugnak nevez? – kérdezte Armitage.

– Nem. Tudom, hogy csak viccelődik.

Sheridan tekintete elsötétült.

– Nos, én udvarolok kegyednek. Nem így viselkedne bármelyik kérő?

Ó, persze, az egyezségük! A lány mosolyt erőltetett az arcára.

– Egy valódi udvarló talán megtenné, de egy álvőlegény nem. Ennek ellenére köszönöm, hogy felmerült önben a gondolat. Szerencsére Lord Lisbourne eddig nem tett semmi olyasmit, ami indokolna egy effajta túlzott visszacsapást akár egy valódi, akár egy áludvarlótól.

– Remek. Sajnálnám rápazarolni a golyót.

A nagybátyja hangja hallatszott az ajtóból.

– Most már a rendelkezésedre állok, drágaságom. Szerencsét hoztál, még ha ki is mentél a szalonból. Úgyhogy indulhatunk, ha akarod.

Vanessa már-már azt felelte, nyugodtan játsszon még le

egy partit a bácsikája, elvégre ritkán nyílik lehetőség arra, hogy négyszemközt maradjon Sheridannel, de már nagyon ki volt merülve, és nem mutatkozott semmi garancia arra, hogy a herceg továbbra is a társaságában marad.

– Köszönöm, Noah bácsi, az jó lenne. Már elég fáradt vagyok.

Ekkor Lord Lisbourne jelent meg az ajtóban a bácsi mellett.

– Beugorhatok meglátogatni holnap kegyedet és az édesanyját, Miss Pryde?

Köszönöm a figyelmeztetést.

– A mama bizonyára örülni fog, hogy fogadhatja.

Az öntelt márkinak fel sem tűnt, hogy Vanessa válasza teljesen híján van a lelkesedésnek, így csupán bólintott.

– Akkor jó éjszakát!

– Önnek is.

Amikor a márki visszament a kártyaterembe, és társalgásba elegyedett Noah bácsival, Sheridan Vanessa könyökére tette a kezét, hogy megállítsa.

– Biztosan nem akarja, hogy kihívjam párbajra?

– Egészen biztosan.

– Ennek ellenére holnap én is meglátogatom önt és az édesanyját, és igyekszem rögtön a márki után érkezni.

– Azt valóban nagyra értékelném – mondta Vanessa hálás mosollyal. – Ha nem jelent gondot önnek.

Mielőtt elengedte volna a kezét, a férfi hosszan bámulta talányos arckifejezéssel.

– Egyáltalán nem jelent gondot. Ön tulajdonképpen a családunkhoz tartozik. Grey sohasem bocsátaná meg nekem, ha bármi is történne a kedvenc kuzinjával.

Vanessa szíve összeszorult. Miután elfogadta a csókját, és visszacsókolta… Miután együtt táncoltak és nevettek az estélyen… még mindig úgy tekint rá, mint egy védelemre szoruló kishúgra?

Elkeserítő volt, és már-már azt fontolgatta, hogy nem lenne-e jobb, ha mégiscsak barátok maradnának. Vajon meddig bírja még elviselni, hogy a férfi a szeszélyes

természetével porig zúzza az önbizalmát?

Hetedik fejezet

A Thorn estélyét követő reggelen Sheridan a birtoka könyvelését tanulmányozta, hogy megpróbáljon valami információt kihámozni a számokból. Őszintén szólva nem tudott rájönni, miért nem javult az anyagi helyzete az elmúlt évben, amióta az apja halála után átvette a birtok irányítását. Grey javaslata alapján számos változtatást vezetett be a növénytermesztésben, de mindez eddig nem sokat használt.

A bátyja szerint időre van szükség ahhoz, hogy lássa az eredményeket. Ezt Sheridan megértette, mégis furcsának találta, hogy a tavaly őszi bőségesebb termés miért nem járt nagyobb bevétellel. Bizonyos területeken a fát és a vadakat is értékesítette, továbbá elárverezett néhány tárgyat a gyors profit reményében, de még így sem tudta megtölteni a birtok kivérző kasszáit.

Pokolba az egésszel!

A szárnyas üvegajtón át idegesen kipillantott a kertbe. Amikor a családjával megérkezett Poroszországból, rögtön feltűnt neki, hogy az irodáját rosszul tervezték meg: a helyiség túl hosszú és túl keskeny volt, főleg azért, mert mindkét oldalon könyvespolcok sorakoztak. Mivel a bejárati ajtó a kertre néző szárnyas ablakkal volt szemben, az íróasztalt is ehhez az ajtóhoz helyezték.

Később azonban rájött, hogy a dolgozószoba berendezésének megvoltak az előnyei is. Mivel az udvarról rengeteg fény szűrődött be, nyáron késő estig jól látott, anélkül hogy lámpást vagy gyertyát kellett volna gyújtania. És ha megfordult a székében, láthatta, amint a vörösbegyek és a poszáták fürdőztek a szökőkútban, vagy a falakat befutó borostyán zöldjében hűsöltek. Az utóbbi napokban többször keresett vigaszt ebben a látványban. Bár mindez nem helyettesíthette a lovaglás élményét, mégis sokat segített.

Ma viszont nem vált be ez a trükk. Túl sok gondolat

kavargott a fejében ahhoz, hogy a kert elterelje a figyelmét. Meg kellett találnia a módját, hogy növelje a birtok bevételeit, annál is inkább, mert a béresei és szolgálói megélhetéséről egyaránt szó volt. De Armie bácsi túlköltekezései a szakadék szélére sodorták Armitage Hallt és a környékét, Sheridan pedig már attól tartott, soha többé nem tudnak újra talpra állni.

Valaki a dolgozószobája küszöbén állva megköszörülte a torkát. Sheridan felnézett, és látta, hogy az apja ügyintézője áll az ajtóban.

– Hívatott, kegyelmes uram? – kérdezte William Bonham.

– Bonham! Örülök, hogy látom. Kérem, fáradjon beljebb! Valamit mondanom kell önnek.

Bonham óvatosan belépett az irodába.

– Remélem, nem valami rossz hírről van szó.

– Nem rosszabb annál, mint ami az utóbbi évtizedben rendszeresen történt.

– Akkor felteszem, nem lehet túl rossz – felelte Bonham meglehetősen aggódó pillantással, mivel tökéletesen tisztában volt a birtok súlyos anyagi helyzetével.

Sheridan felállt a masszív íróasztala mögül, amely – mint az összes többi bútordarab mind a lincolnshire-i Armitage Hallban, mind itt, a londoni palotában – túlságosan cikornyás és díszes volt. Amint lehetősége nyílik rá, azonnal ki fogja cserélni ezeket a rokokó bútorokat egyszerűbb, kevésbé cicomás darabokra.

Erre azonban csak később kerül sor, miután sikerül megállítania a hercegség vagyonának apadását. Az íróasztal előtti székre mutatott.

– Kérem, foglaljon helyet! Én inkább állva maradok, túlságosan nyugtalan vagyok ahhoz, hogy leüljek. – Megvárta, amint a férfi helyet foglal, aztán folytatta: – Komoly döntést hoztam – mondta, és elfojtotta a rossz érzését, amely mindig elfogta, amikor a tervére gondolt. – Igaza volt. El kell adnunk az istállónk legjobb lovait. A bevételből felújíthatjuk a béresek házait, ami már régóta esedékes. – Fel-alá kezdett járkálni az íróasztala mögött,

aztán sajgó szívvel hozzátette: – Nincs szükségünk ennyi hátaslóra, bár véleményem szerint meg kell tartanunk néhány telivért, így a futamokból befolyó pénzből fenn tudjuk tartani a megmaradt lovakat.

– Remek döntés, milord – ismerte el Bonham. – A nagybátyja remek vérvonalú lovakkal töltötte meg az istállóit, de túl drága a fenntartásuk.

– Bármilyen fájdalmas is, de beismerem, hogy így van – mondta Sheridan mély sóhajjal. – Tehát megszervezi az árverést a londoni lóvásáron?

– Természetesen. De néhány hetet fog igénybe venni, ha így megfelel önnek.

– Én is így gondoltam.

Sheridan felvett egy teleírt papírlapot az íróasztalról, és odanyújtotta Bonhamnek.

– Itt van az eladandó lovak listája. Úgy gondolom, két aukciót kellene tartanunk: egyet itt, Londonban, később pedig egy másikat vidéken.

– Ahogy óhajtja. Bár én azt javasolnám, hogy…

– …valamennyit az első nagy árverésen adjuk el. Emlékszem.

A herceg az asztalhoz támasztotta a csípőjét.

– De beszéltem néhány úriemberrel apám klubjában, akik azt javasolták, hogy a nagyobb haszon reményében érdemesebb lenne két külön aukciót szervezni.

– Ahogy óhajtja, milord, elvégre az ön lovai – felelte Bonham kissé sértődött hangon.

Sheridan nyilvánvalóan kissé nyersen bánt vele.

– Nagyra értékelem a tanácsát, Bonham, ezt ugye tudja?

– Igen. – Kínos csend telepedett közéjük. Bonham fészkelődött a székén. – Remélem, mindenki jól van a családjában. Hallottam, hogy tegnap ön és a hercegné egy családi összejövetelen vett részt.

Sheridan visszafogta magát, nehogy élesen visszavágjon neki, főleg amiért az anyját is megemlítette. Pedig Bonham csak próbált udvarias lenni.

– Igen, valóban – felelte, majd pár pillanatnyi

gondolkodás után hozzátette: – Ezt honnan tudja?

Bonham elvörösödött.

– Az újságból. Megemlítették a fivére Thorncliffben tartott bálját.

Az ördögbe!

– Igen, egy rögtönzött, nem hivatalos estély volt viszonylag kevés meghívottal.

Most meg miért érez bűntudatot, amiért nem hívta meg Bonhamet? De végül is nem ő volt a házigazda, és Bonham nem jött el a jótékonysági előadásra sem. Ha mégis, akkor szörnyű sértés lehetett a számára.

A férfi bólintott, mintha olvasott volna Sheridan gondolataiban.

– A cikkben arra is utalnak – folytatta Bonham –, hogy el fogja jegyezni Miss Pryde-ot. Gratulálok, milord.

Sheridan úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. Ki a fene híresztelte el ezt a hazugságot? Vanessa biztos nem fog örülni neki. Az udvarlás célja az volt, hogy féltékennyé tegyék Junckert, nem pedig az, hogy visszafordíthatatlan kapocs alakuljon ki közöttük, ezzel az elkerülhetetlen szétválásuk után tönkretéve a jó hírüket.

Bonham sajnos még nem fejezte be.

– Tudom, nem rám tartozik, de meg kell hagyni, nagyon bátor dolog az ön részéről, hogy a jelenlegi pénzügyi nehézségek ellenére a nősülést fontolgatja…

– Igaza van, valóban nem tartozik önre. – Amikor Bonham elsápadt, hozzátette: – De talán megnyugtatja, ha megtudja, hogy Miss Pryde jelentős hozománnyal rendelkezik.

Talán kicsit túlzásba esett, de bosszantották Bonham aggodalmai.

A szavai látszólag tényleg eloszlatták az intéző aggályait, mert a vonásai kisimultak.

– Nos, ez nagy szerencse. Valóban bölcs döntésnek tűnik.

– Örülök, hogy áldását adja rá – mondta a herceg gúnyosan.

Bonham szemlátomást nem vette észre a megjegyzés élét.

Álljunk meg egy pillanatra! Sheridan ma reggel olvasta a *Times*t, és semmi efféle pletyka nem szerepelt benne.

– Melyik újságra utal, Bonham?

– A *London Society Times*ra.

Sheridan felsóhajtott. Ez az újság Angliába érkezésük óta egyfolytában foglalkozott velük. Nyilván Greyről is számtalan pletykát közöltek, amikor évekkel korábban visszatért a hazájába.

– Ha kívánja, beszerezhetek önnek egy példányt – ajánlotta Bonham, amikor Sheridan túl hosszan hallgatott.

– Köszönöm, ne fárassza magát! A klubom olvasótermében biztosan találok egy példányt.

Bonham ferde pillantást vetett rá.

– Bocsásson meg, milord, amiért ezt mondom, de a klub tagsági díján is spórolhatnánk valamennyit!

– Szerencsére vagy éppen az ön pechére, de semmiféle díjat nem fizetek. Apám örökös tagságot nyert, amelyet megörököltem. Tehát egy pennyt se fizetek. Ellenkező esetben már rég lemondtam volna, hogy megspóroljam a tagdíjat.

Úgy tűnt, ez valóban bosszantja Bonhamet. Szegény fickó tényleg igyekezett mindent megtenni, hogy segítsen kimászni Sheridannek abból a mély gödörből, amelyet még a nagybátyja ásott. Pedig Bonhamnek csupán egy dolgot kellett volna teljesítenie a múltban: meg kellett volna fékeznie Armie bácsi túlkapásait. Bár a bácsi egyáltalán nem volt az a fajta nemesember, aki hagyta volna, hogy az intézője mondja meg, mit tegyen.

– Sheridan! Szóval itt vagy! – viharzott be az anyja egy újságot lobogtatva, és szinte észre sem vette Bonhamet, aki rögtön félrehúzódott. – Láttad a *London Society Times*t? – Azzal az asztalra ejtette az újságot. – Tényleg azt szeretnéd, hogy pletykáljanak rólad és Vanessáról?

Sheridan mosolyt erőltetett az arcára.

– Anyám, éppen Bonhammel beszélgetek. Erre majd térjünk vissza később!

Majd miután meglátogatta Vanessát, hogy megtudja, a

lány olvasta-e az újságot, és ha igen, miként reagált rá.

Az anyja megtorpant és körülnézett. Amikor megpillantotta Bonhamet, Sheridannek úgy tűnt, mintha hirtelen elpirult volna.

Lehet, hogy tényleg van köztük valami? Vagy csak elszégyellte magát, amiért a magánügyeikről beszélt a férfi előtt?

Az édesanyjánál sosem lehetett tudni. Bonham meghajolt a hercegné, aztán Sheridan előtt.

– Ha nincs egyéb megbeszélnivalónk, én távoznék is.

– Köszönöm, Bonham. Azt hiszem, ez minden – felelte a herceg. – Nagyra értékelem, hogy ilyen hosszú utat tett meg egy rövid megbeszélésért.

Az intéző sokatmondó pillantást vetett Sheridan anyjára, majd hozzáfűzte:

– Mindig örömmel jövök az Armitage-házba. – Azzal kiment az irodából.

Alighogy kitette a lábát a szobából, a hercegné azonnal folytatni akarta a mondandóját, de Sheridan leintette, és az ajtóhoz lépett, hogy becsukja.

A nő félrebillentette a fejét.

– Mire fel ez a nagy elővigyázatosság? Biztos vagyok benne, hogy számíthatunk Bonham diszkréciójára.

– Talán igen, de a szolgálókban nem bízom.

– Kétségtelenül ők is olvasták a pletykalapot. Felesleges ez a nagy óvatosság.

Sheridan leültette az anyját Bonham megüresedett székére.

– Igen, az lenne, ha valóban arról a cikkről szeretnék beszélni.

A milady nagy lélegzetet vett, és lehuppant a székbe.

– Szóval… miről akarsz beszélni?

– Arról, hogy miről beszélgetett anyám tegnap este Vanessa nagybátyjával.

– Cseppet sem érdekel, mi áll abban a cikkben – felelte a hercegné dacosan. – Csupán egy ártalmatlan flört volt.

Sheridan úgy érezte, mintha satuba szorították volna a

mellkasát.

– Tehát a cikk *önt* és Noah bácsit is megemlíti?

A hercegné magabiztossága kissé alábbhagyott.

– Én… azt hittem, tudod. Nem olvastad?

– Természetesen nem.

Mostanában mikor lett volna ideje pletykalapokat olvasni?

Felvette az újságot, és átfutotta a rovatokat, amíg meg nem találta a szóban forgó cikket.

A táncmulatsággal és vacsorával egybekötött, rögtönzött estélyre, amelyet Thornstock hercege tartott a londoni Mayfair negyedben lévő palotájában, csak kevés kiváltságos vendég nyert meghívást. Armitage hercege először Miss Pryde-dal, a féltestvére kuzinjával táncolt, majd később, a vacsora előtti táncra is felkérte. Az utóbbi időben az a hír járta, hogy a szóban forgó kisasszony a rendkívül tehetséges Mr. Junckert részesíti előnyben, de a tegnapi este rácáfolt erre, ugyanis a híres drámaírónak csupán egyszer, a hercegnek viszont kétszer sikerült táncolni vele. Hűséges tudósítójuk fogadást kötne rá, hogy hamarosan megkondulnak az esküvői harangok Miss Pryde-nak és Armitage hercegének.

Sheridan elhúzta a száját. Vanessa ezért megöli. Ha azt feltételezik majd róluk, hogy már szinte jegyesek, igen nehéz lesz megváltoztatni ezt a közfelfogást, ha Vanessa mégis úgy dönt, hogy egy másik férfihoz megy feleségül. Ugyanis abban szinte biztos volt, hogy Juncker sosem fogja az oltár elé vezetni, a szétválásuk pedig tönkreteheti a lány jó hírét, ha esetleg egy másik kérője akadna.

Tovább olvasta a cikket, hogy megtudja, mit írnak az anyjáról.

Egy további esküvő is kilátásban van. Armitage anyját, az özvegy hercegnét Sir Noah Raynerrel látták együtt, és nem csak egyszer. Látszólag nagyon élvezték egymás

társaságát. Sir Noah-nak még a vacsora előtti táncra is sikerült felkérnie a hercegnét. Talán negyedszerre majd sikerülni fog a milady házassága…

Sheridant elöntötte a düh.

– Mire utal ez az idióta?! – Szinte felnyársalta az anyját a tekintetével. – Arra, hogy boldogtalan volt a korábbi férjeivel, beleértve apámat is?

Ostobaság volt emiatt feldühödnie. A szülei sohasem titkolták, hogy a kapcsolatuk barátságon alapult, szó sem volt köztük romantikus szerelemről. Bármennyire is fájt az igazság, mindezzel ő és a testvérei egyaránt tisztában voltak.

– Szóval igaza van ennek a firkásznak? Valóban érdeklődést mutat Sir Noah iránt? Vagy egyszerűen csak Bonhamet akarja féltékennyé tenni? Esetleg más okokból tanúsít figyelmet a férfi irányába?

A hercegné felpattant a székéből.

– Nem értem, mi közöd van mindehhez.

Sheridan karba fonta a kezét.

– Csupán annyi, hogy hátha nyomozni próbál Grey apjának a meggyilkolása ügyében, és ezért igyekszik Sir Noah közelébe férkőzni.

Az anyja arcára kiülő megrökönyödésből arra következtetett, hogy rossz nyomon jár. Aztán a hercegné újra felvette a rá jellemző makacs arckifejezést.

– De még ha így is lenne, te nem ugyanezt teszed, amikor azért udvarolsz Miss Pryde-nak, hogy közel férkőzz az anyjához?

Te jó ég, a hercegné valóban olvasott a fiai gondolataiban! Bár Sheridan már felfedte a lapjait, védekezni próbált.

– Igen, de nincsen ebben semmi rossz. A jó szándék vezérel.

– Hiába is tagadnád! Mielőtt Grey tegnap elhagyta a várost, azt mondta, téged bíz meg ezzel a feladattal.

Ez egyáltalán nem vallott Greyre.

– Valóban?

– Csak nem hazugsággal vádolsz?

Az ördögbe! Vigyáznia kell, nehogy a helyzet elfajuljon, és az anyja olyan állításokat tegyen, amelyeket nem tud sem bizonyítani, sem megcáfolni.

– Tudom, hogy anyám néha szeret ködösíteni. Ami pedig Greyt illeti, az volt a benyomásom, hogy nagy sietve hagyta el Londont. Ezért nem értem, hogyan talált időt arra, hogy mindezt megossza önnel.

Az anyja úgy mosolygott, mint a tejbetök.

– Akkor futottam össze vele, amikor Gwynnél jártam látogatóban. Ő adta meg Greynek egy kiváló londoni szülészorvos címét. Ez volt a látogatása oka. Utána pedig téged keresett fel.

Ezt Sheridan semmiképpen nem vitathatta. Legalábbis amíg nem beszélt Gwynnel.

– Ahogy már mondtam, azért udvarolok Vanessának, hogy féltékennyé tegyük Junckert. Ez minden. – Amikor az anyja kinyitotta a száját, hogy feleljen, Sheridan felemelte a kezét, hogy elhallgattassa. – Mindezt Gwyn is megerősítheti. Már így is többet mondtam a kelleténél.

Azt nem volt hajlandó beismerni, hogy az anyjának igaza volt abban, valójában miért kezdte csapni a szelet a lánynak. Attól tartott, hogy az anyja esetleg visszamondja Vanessának. Tudta, hogy ezzel vérig sértené, és nem szeretett volna neki fájdalmat okozni. Talán mégsem helyes, amit csinál.

Valóban olyan helytelen, mint kihasználni őt, hogy megtudd, amire szükséged van a nyomozáshoz?

Sheridan magában átkozódott. Elvégre volt egy fontos feladata. A családtagjai élete forgott kockán. Négy férfi már meghalt. Valaki felrobbantotta Olivia laboratóriumát, és a merényletbe kis híján maga a lány is belehalt. Mi van, ha a következő áldozat az anyja vagy valamelyik testvére lesz? Rá kell jönnie, ki akarja megölni vagy megnyomorítani a családtagjait.

– Most pedig, ha nem bánja, még át kell néznem a főkönyvet, mielőtt meglátogatnám Vanessát. Bizonyára nagyon aggasztja az az újságcikk. Meg kell nyugtatnom, hogy

ez nem fogja akadályozni a Juncker meghódítására irányuló tervében.

Azt nem is említette, hogy egyben Lisbourne-től is meg akarja védeni. És ezt az ígéretet nagyon komolyan vette.

– Ahogy óhajtod – puffogott az anyja.

– Szeretne még valamit megtudni?

– Egyelőre nem – mondta a nő, azzal felállt.

– Rendben. Akkor ma este találkozunk.

Sheridan felugrott, hogy kikísérje az anyját az irodájából.

– Remélem, mindez köztünk marad.

– Természetesen tartani fogom a számat. Elvégre nem így teszek mindig?

Sheridan elfojtott egy kétkedő mosolyt.

– Csak ha nincs más választása.

A hercegné kissé sértődötten hagyta el a dolgozószobát, a fia pedig újra a főkönyveket kezdte tanulmányozni.

Nyolcadik fejezet

Vanessa reggel sokáig aludt, és már dél is elmúlt, amikor lement reggelizni. Kiadós fogásokat választott, hogy legyen energiája a délutáni látogatásokhoz, majd átfutotta az asztalra kitett újságokat, amíg meg nem találta a kedvencét: a *London Society Times*t. Nem sok időbe telt, hogy rábukkanjon a Thornstock estélyéről szóló cikkre.

Ahogy olvasta, egyre nyugtalanabb lett. Ki lehetett ez az újságíró, aki ilyen bizalmas információk birtokába jutott? Talán kapcsolatban áll az arisztokrata körökkel?

– Mama már olvashatta ezt az újságot? – kérdezte a reggelizőasztal mellett álló szolgálótól.

– Nem hinném, kisasszony. Még nem jött le reggelizni.

Hála a jó égnek! Talán az anyja tényleg nem érezte jól magát, amikor Noah bácsi társaságában küldte el az estélyre.

Vanessa nem akarta felébreszteni az anyját, de gondoskodni akart arról, hogy semmiképpen ne olvashassa el ezt a szennylapot. Így gyorsan a hóna alá dugta, és felszaladt vele a lépcsőn. Sajnos nem jutott el a szobájáig, mert a folyosón szemben találta magát az anyjával, aki a hírlapra bökött.

– Mit jelentsen ez, édes lányom?

– Fogalmam sincs, miről van szó, mama – mondta ártatlan képpel.

Az anyja azonban átlátott rajta.

– Tényleg fogalmad sincs? Akkor mi ez itt? – Azzal kikapta az újságot a lánya hóna alól.

– Beviszem a szobámba, hogy majd elolvassam.

– Mese habbal! Nem is tudtam volna erről a cikkről, ha a szomszédban lakó barátnőm nem jött volna át gratulálni a tegnap esti „remek fogásodhoz”. – Lady Eustace megcsapkodta a lányát az újsággal, és a szobája felé terelte. – Tehát miközben én betegen feküdtem az ágyamban, te ellenszegültél a tanácsomnak, és Armitage hercegével

táncoltál. Méghozzá nem is egyszer, hanem kétszer! – Azzal megmutatta Vanessának a szóban forgó cikket. – Ahelyett, hogy inkább Lord Lisbourne-nel táncoltál volna!

– Lord Lisbourne egész este a kártyaszobában ült – vetette ellen Vanessa.

– Pontosan! – kiáltott fel az anyja, és az ujjával a cikkre bökött. – Ott lehettél volna mellette, hogy biztasd, és meghitt beszélgetést folytass vele!

Az ég szerelmére, már megint miben sántikál az anyja? Egyáltalán honnan tudja, hogy a márki is ott volt? Hiszen ő maga is csak az estély vége felé tudta meg.

Ó, csak nem?!

Vanessa átfutotta a cikket. Pár sorral az alatt a rész alatt, ahol róla és Sheridanről írtak, Lord Lisbourne nevét is megemlítik.

Az a hír járja, hogy a kártyaszalonban ugyanolyan pezsgő élet folyt, mint a bálteremben. Lisbourne márki csodálatra méltó módon teljesített, és állítólag szép kis summát nyert az este az oldalán Hitchings örökösnőjével.

Rá kell jönnie, ki az ördög lehet ez az újságíró!

– Mama, hadd magyarázzam meg!

– Ne fáraszd magad! – felelte az anyja, és felhúzta az orrát. – Jól tudom, miben mesterkedsz, és egyáltalán nem tetszik.

Vanessa megfeszült. Az anyja tényleg rájött a valódi céljára?

Lady Eustace a mutatóujjával a lánya mellkasára bökött.

– Igyekszel féltékennyé tenni Mr. Junckert, és ezzel próbálod rávenni, hogy megkérje a kezed.

Micsoda megkönnyebbülés! Szerencsére az anyja csak a dolgok felszínét látta.

– Nos, tudd meg, hogy nem értek egyet ezzel a friggyel! – folytatta az anyja. – Ha legközelebb találkozol a márkival, te kis csitri, légy hozzá kedves, különben…

Vanessa kezdte elveszíteni a türelmét. Egyre nehezebben

tudta elviselni az anyja kiházasítással kapcsolatos fondorlatait, de legfőképpen azt utálta, ha kis csitrinek szólította. Azt juttatta eszébe, hogy Sheridan is annak tekinti.

– Különben mi lesz? Kitesz az utcára? Megpróbál éheztetni, ahogy Greyjel is tették?

Az anyja döbbenten meredt rá. Nem csoda: Vanessa általában elengedte a füle mellett a zsörtölődéseit, de ezúttal nem így történt.

– Az apád műve volt, én nem vettem részt benne.

– De megakadályozhatta volna! – Aztán farkasszemet nézett az anyjával. – Egyébként sem csitri vagyok, hanem felnőtt nő, aki tudja, mit akar. És sohasem fogok hozzámenni Lord Lisbourne-höz. Mellesleg megbízható forrásból tudom, hogy a márki hírhedt szerencsejátékos, és üres a zsebe, hogy a mama kedvenc kifejezésével éljek. Tehát csak azért legyeskedik körülöttem, mert egy busás hozománnyal rendelkező feleségre van szüksége.

Lady Eustace elsápadt.

– Ez… nem lehet igaz… – Aztán karba tett kézzel folytatta: – És ki ez a megbízható forrás?

– Higgye el, teljesen szavahihető! Esküszöm.

– Ha nem árulod el, kiről van szó, nem tudom megítélni, mennyire az – felelte az anyja szipákolva. – Tehát a legjobb, ha megpróbálsz kedvesen viselkedni Lord Lisbourne-nel, mert…

Vanessa felsóhajtott.

– Grey mondta. – Sheridanen keresztül ugyan, de ezt az anyjának nem árulta el. – Tudja, hogy Grey információi mindig pontosak, és a pénzügyeinél is hasznára váltak.

Lady Eustace elfordította róla a tekintetét, de a bizonytalan arckifejezéséből az volt kiolvasható, hogy elég meggyőzőnek találta Vanessa érvelését.

– Nos, lehet, épp azon mesterkedik, hogy a féltestvére meghódítson, és rátegye a kezét a hozományodra.

– Ugyan már, mama! Hát nem látja, hogy pont Lord Lisbourne az, aki erre pályázik?

– Ezt valószínűtlennek tartom.

– Rendben. Akkor menjen hozzá feleségül maga! – vágta rá Vanessa, majd sarkon fordult és elindult a szobája felé. – Apropó! Azt mondta a márki, hogy ma látogatóba jön, úgyhogy jobb, ha öltözködni kezd!

– Micsoda?! – sikoltott fel az anyja. – Miért nem mondtad korábban? Te jó ég! Épp csak annyi időm maradt, hogy elkészüljek.

Vanessa már csak azt látta, hogy az anyja beviharzik a szobájába, és hangosan szólítja a szobalányt meg a házvezetőnőt.

Pontban három órakor, amikor az előző éjszakai bál vendégei látogatóba indultak, Vanessa nesztelenül, macskaléptekkel osont ki a szobájából, nehogy még egyszer négyszemközt találja magát az anyjával a folyosón. Már megbánta a veszekedésüket. Ilyenkor mindig úgy érezte magát, mint egy kis csitri, aminek az anyja tartotta. Uralkodni akart az indulatain. Papa gyakran kapott dührohamot, ami gyermekként gyakran megrémítette.

Sajnos az anyja mindig a legrosszabbat hozta ki Vanessából, ezért megkönnyebbülten hallotta, amikor az inas bejelentette: a milady már lent van, hogy fogadja az első látogatókat.

Helyesebben aligha könnyebbült meg, mert miután belesett a szalonba, látta, hogy Mr. Lisbourne egyértelműen udvarlási szándékkal jött – ahogy azt a szobalányuk szokta mondani. Mint mindig, most is puccparádéba vágta magát: ezúttal sötétkék bársonykabátot viselt, és hozzá égszínkék bricsesznadrágot. De hála a jó égnek, ezúttal lemondott a rizsporos parókájáról.

Vajon miért volt a márki a bársonyöltözékek megszállottja? Minden bizonnyal szeretett benne páváskodni. *Talán a kora miatt öltözködik olyan divatjamúltan*, gondolta Vanessa, bár a nagybátyja, aki a márkival majdnem egykorú volt, még a sírban sem lett volna hajlandó efféle ruhákat viselni. Annyi bizonyos, hogy Lord Lisbourne inasa nem volt képes a gazdáját megfelelő módon öltöztetni. Másfelől az is igaz, hogy a beképzelt márki

biztosan nem hagyta volna, hogy a szolgája divattanácsokkal lássa el.

A férfi megpillantotta Vanessát az ajtóban, és rögtön talpra ugrott. A lány ekkor vette észre, hogy mit tart a kezében: egy virágcsokrot.

Te jó ég, ebből gondok lesznek! A férfi egy csodás, margarétákból és melegházi rózsákból kötött bokrétát tartott a kezében, amelyet nem volt hajlandó odaadni a szobalánynak, hogy vízbe tegye, hanem személyesen akarta átnyújtani a lánynak.

Vanessa megcsodálta a virágokat, de közben igyekezett őket eltartani magától.

– Gyönyörűek. – Megpróbálta visszatartani a lélegzetét, de hiába. A margarétáktól mindig elfogta a tüsszögés. – Elnézést… Hapci!… Lord Lis… Hapci, hapciii!

Hála istennek az anyja rögtön ott termett, és kikapta a kezéből a virágokat.

– Hagyd abba azonnal, édes lányom! Á, csodásak! – mondta. Megszagolta őket, majd újra a lányára meredt. – Egyszerűen nem tudom felfogni, miért viselkedsz ilyen ostobán!

Ez ismét feldühítette Vanessát.

– Mama, jól tudja, miért.

Allergiás volt a margarétákra, ezért még a kertjükben sem tartottak belőlük.

– Lárifári! – mondta az anyja, majd a zavartan pislogó Lord Lisbourne-re pillantva hozzátette: – Ne is törődjön vele, milord, bizonyára csak megfázott!

Amikor erre a márki riadtan hátrálni kezdett, Vanessa alig bírta elfojtani a nevetését. Talán ez a legjobb módja, hogy megszabaduljon Lord Lisbourne-től. Köhögéssel és tüsszögéssel tudná megtartani a szabadságát.

Vanessa elővette a zsebkendőjét.

– Azt hiszem, igaza van, mama.

Lady Eustace behívta a szobalányt, hogy tegye vázába a virágokat, majd Lord Lisbourne-höz fordult.

– Bocsásson meg a lányomnak, milord! Bizonyára tegnap

este a színházban fázhatott meg.

Hogy nyomatékot adjon az anyja szavainak, Vanessa leült, és hangosan kifújta az orrát.

– Elég legyen, te csit… öööö… édes lányom! – figyelmeztette az anyja, miközben maga is helyet foglalt. – Jelentéktelen kis megfázás lehet, hiszen ma délelőtt még kutya bajod sem volt.

Úgy tűnt, ez némileg megnyugtatta a márkit, mivel visszaült a kanapéra, de tisztes távolságban Vanessától.

Kínos csend következett. Lady Eustace próbálta folytatni a társalgást, és Lord Lisbourne idős édesanyja felől érdeklődött, aki már majdnem kilencvenéves volt. De ez sem tűnt jó témának, a márki ugyanis azt kezdte ecsetelni, hogy távol kell tartania magát a betegektől, nehogy megfertőzze imádott édesanyját.

Szerencsére ekkor megjelent a komornyik a szalon ajtajában.

– Őkegyelmessége Armitage hercege érkezett látogatóba Miss Pryde-hoz, asszonyom.

Az anyja a szolgálóra pillantott.

– Mondja meg neki, hogy nem vagyunk itthon!

Vanessa felpattant.

– Ne legyen ilyen udvariatlan, mama! Sheridan nyilván látta Lord Lisbourne homokfutóját a ház előtt, így tudja, hogy itthon vagyunk. Nem sérthetjük meg drága Grey kuzinom testvérét! – Aztán sztoikus nyugalommal a várakozó komornyikhoz fordult: – Kérem, szíveskedjen bevezetni Armitage hercegét!

Bár az anyja nem tűnt túl boldognak, mégis alig láthatóan bólintott, mire a komornyik elsietett, Vanessa pedig, aki önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét, megkönnyebbülten felsóhajtott.

Amikor bejelentették Sheridan érkezését, Lady Eustace és Lord Lisbourne is felállt, hogy köszöntsék. Sheridan elbűvölően nézett ki: lombkoronaszínű lovaglókabátja még jobban kiemelte a zöld szemét, amíg a szarvasbőr bricsesznadrágja a térdig érő csizmával könnyed megjelenést kölcsönzött neki.

Vanessa öntudatlanul is rámosolygott.

– Nagyon kedves öntől, hogy eljött – üdvözölte.

Sheridan, aki mindkét kezét a háta mögött tartotta, meghajolt előtte és az anyja előtt, majd egy sötét palackot nyújtott át a ház asszonyának.

– Lady Eustace, remélem, örömmel fogadja ezt a körtecidert, amely a birtokomon termett gyümölcsökből készült.

Meglepett mosoly suhant át a nő arcán, miközben elvette.

– Nekem hozta? Nagyon kedves öntől, herceg. Néha szívesen iszom egy pohár cidert, de még sohasem kóstoltam a körtéből készített változatot.

– Remélem, ízleni fog – felelte Sheridan udvariasan.

A herceg egyértelműen megértette, hogy Lady Eustace szívéhez a leggyorsabban a cideren és a boron keresztül vezet az út.

Aztán Vanessához fordult, és átnyújtott neki egy csokor liliomot.

– Ezt pedig kegyednek hoztam.

Vanessa szíve nagyot dobbant.

– Honnan tudta, hogy a liliom a kedvenc virágom?

– Mert jó a szimatom. – Amikor a lány félrebillentett fejjel, kérdőn pillantott rá, felnevetett. – Liliomillatú parfümöt használ.

– Ó, igen… persze!

Mögötte Lord Lisbourne felhorkant. Nem mintha ez érdekelte volna Vanessát, aki szinte el sem akarta hinni, hogy Sheridan nemcsak felismerte a kedvenc illatát, de ugyanolyan virágokat is hozott neki. *Elképesztő, hogy a buzgó Szent Sheridan efféle figyelmességekre képes!* És amikor a fiatalember lehajtotta a fejét, hogy a többiek ne láthassák, amint a lányra kacsint, Vanessa alig bírta visszafojtani a kacagását. Eddig fel sem tűnt neki, hogy a férfi ilyen pajkosságra is kapható.

Könnyű szívvel kiment, és megkért egy szolgálót, hogy tegye vízbe a kis csokrot. Mire visszatért, Lord Lisbourne már elbúcsúzott. Szerencsére a látogatási etikett ma

Vanessának kedvezett. Eszerint a látogatók nem időzhettek el túl sokáig, és ha egy második személy érkezett, az elsőnek pár percen belül távoznia kellett. Így mézesmázosan elköszönt Lord Lisbourne-től, és meg sem várva, hogy kilépjen a szalonból, visszaült a kanapéra. Némi izgatottsággal vette észre, hogy Sheridan kissé közelebb ült hozzá, mint korábban a márki. Ha most tüsszögni és köhögni kezdene, vajon távolabb húzódna tőle?

Nem valószínű. Úgy tűnt, Sheridan nem az a típus, aki aggódik egy kis megfázás miatt.

A férfi Lady Eustace-re mosolygott.

– Sajnálom, hogy tegnap este nem érezte jól magát, és nem tudott eljönni a fivérem estélyére. Anyám is csalódott volt emiatt.

E képtelenség hallatán Vanessa kis híján felnevetett.

– Úgy hallottam, Lady Eustace – folytatta Sheridan –, hogy kegyed és az anyám egy évben debütált a társaságban.

– Ez igaz, mama? – kérdezte Vanessa meglepetten. – Olyan későn debütált? Hány éves volt akkor? Huszonhét?

– Huszonhat, édes lányom. Csupán egy évvel idősebb, mint te most.

– Igen, de én korábban debütáltam.

Az anyjának a magasba szökött a szemöldöke.

– És még mindig nem találtál magadnak férjet. Nekem legalább volt annyi eszem, hogy elfogadjam az első megfelelő kérő ajánlatát.

– De mama! – tiltakozott Vanessa, miközben forróság öntötte el a nyakát és az arcát. A nyelvébe kellett harapnia, hogy ki ne mondja: az anyja éveken keresztül minden udvarlóját elutasította, kivéve Greyt. Mert ha kimondaná, mit gondol, csak olaj lenne a tűzre.

– Mindenesetre – folytatta az anyja – könnyen kitalálhatod, miért mentem férjhez olyan későn. A három nagynénéd, azaz a nővéreim miatt. A nagyapád nem tudta kifizetni a debütálással járó költségeket, amíg az idősebb nővéreim férjhez nem mentek.

– Ó, ezt nem tudtam!

Az anyja szipogott egyet, majd eligazgatta maga körül a szoknyáját.

– Hát most már tudod. A családoknak és legfőképp a szülőknek vannak bizonyos kötelezettségeik. Így néha nem hagynak elég mozgásteret a gyerekeik számára.

Ezzel megint csak odaszúrt egyet Vanessának, aki inkább nem vett róla tudomást. Amikor a vitájuk kezdett elfajulni, Vanessa mindig jobbnak látta engedni az anyjának, ahelyett hogy szembeszállt volna vele. Mert ilyenkor Lady Eustache igen kegyetlen tudott lenni még a saját lányával szemben is. Helyesebben: legfőképp a lányával szemben.

De az anyja megjegyzése elgondolkodtatta Vanessát. Talán pont azért próbálja olyan elszántan ellenőrizni a lánya esetleges kérőit, mert nehezen talált magának férjet.

Eközben Sheridan hol az anyára, hol a lányára pillantott, mintha azt próbálta volna felmérni, milyen a kapcsolatuk. Kétségtelenül nagyon más, mint neki az anyjával. Ők többnyire egyetértenek, ahogy azt Vanessa Thorn estélyén megfigyelte.

Ideje volt témát váltani.

– Szóval, mama, akkoriban jó barátságot ápolt a hercegnével? – kérdezte Vanessa kíváncsian.

Az anyja kiegyenesedett a székében.

– Így is lehet mondani. Többnyire ugyanazokra a bálokra, vacsorákra, mulatságokra jártunk. De Lydiát gyorsan férjhez adták Grey apjához. Fletcherék megegyeztek a férfival, ugyanis Lydia anyja titokban az úr szeretője volt, és úgy gondolta, hogy ha hozzáadja a lányát, továbbra is… – Észbe kapott, mielőtt befejezte volna a mondatot: „az ágyában tarthatta volna a férfit”. Ehelyett azt mondta: – …a férfi közelében maradhat.

Sheridan jéghideg pillantást vetett rá.

– Nem azt állította tegnap este, Lady Eustace, hogy nem szokott pletykálkodni?

Ettől Vanessa anyja rögtön támadásba lendült.

– Más a pletyka, és más a közismert tény.

– Tehát a viszonyukról sokan tudtak? – kérdezte

Sheridan.

– Természetesen. Ez volt a legrosszabbul őrzött titok Londonban.

Sheridan összeráncolta a homlokát.

– És bevált nagyanyám terve, hogy a „közelében” tartsa Grey apját?

– Feltételezem, igen. Nehéz megmondani, hiszen csupán annyi ideig élt, hogy láthassa megszületni az örökösét. – Végül Lady Eustace rájött, hogy ez nem helyénvaló téma, és elutasítóan intett a kezével. – Ó, de miért is beszélgetünk ilyen szomorú dolgokról? Inkább meséljen a birtokáról, Armitage! Ugye Lincolnshire-ben található?

A kérdés váratlanul érte Sheridant.

– Valóban – felelte, majd Vanessára pillantott, de a lány csak megvonta a vállát. Fogalma sem volt, miért vetette fel ezt a témát az anyja.

– Úgy hallottam, Lincolnshire csodálatos hely, ahová érdemes kirándulást tenni – folytatta Lady Eustace –, különösen az év ezen szakában, a szüret és a bikafuttató verseny előtt.

Sheridan összehúzott szemmel meredt rá.

– Tehát járt már Lincolnshire-nek azon a részén?

– Nem. Miből gondolja?

– Mert a sanforthi bikafuttató versenyt említette, amelyet a birtokom közelében tartanak, és nem sokan tudnak róla. Sőt azt hiszem, ma már ez az egyetlen efféle verseny Angliában. Azelőtt több helyen is rendeztek bikafuttatást, de húsz éve vége szakadt ezeknek a versenyeknek.

– Bizonyára valahol hallottam róla – felelte Vanessa anyja, ismét kitérve a kérdés elől, amelyet úgy hessentett el, mint egy kellemetlen szúnyogot. – De amennyire vissza tudok emlékezni, sohasem jártam Sanforthban.

– Én sem – szólt közbe Vanessa –, de úgy rémlik, olvastam valamit arról a versenyről, amelyet valamelyik szent ünnepén tartanak…

– Szent Brice napján – jegyezte meg Sheridan.

– Pontosan. Az emberek egy elszabadult bikát üldöznek

végig a város utcáin, nem igaz?

Sheridan bólintott, de furcsán bámult a lányra.

– Ez a hagyomány több mint hatszáz évre nyúlik vissza. Folyton véget akarnak vetni neki, de a városlakók nem engedik. Ami azt illeti, én magam még sohasem vettem részt rajta.

– Rájöttem, hol hallottam róla! – kiáltott fel Vanessa. – Egy bizonyos Strutt nevű szerző könyvében olvastam róla. A címe így hangzott: *Anglia népének kedvenc sportjai és időtöltései, beleértve az otthoni és a vidéki szórakozásokat, a májusfaállítást, a pantomim- és egyéb előadásokat, a körmeneteket és a parádékat a régi koroktól napjainkig.*

– Szent Habakuk, hogy képes visszaemlékezni egy ilyen bő lére eresztett címre? – csodálkozott Sheridan.

– Az igazat megvallva nem emlékszem rá – vallotta be a lány, aztán a közeli könyvespolcra bökött. – Csak nagyon jó a látásom, és innen is el tudtam olvasni a címét.

– Á, vagy úgy! – mondta Sheridan mosolyogva. – Bizonyára nagyon éles a látása. Én csak pár szót tudok kivenni innen.

Az anyja a fejét csóválta.

– Ne hagyja, hogy bolonddá tegye a lányom, milord! Remek memóriája van. Elképesztő, mi mindenre vissza tud emlékezni! Nem győzöm kapkodni a fejem.

– Mama, bizonyára azért emlékezett a bikafuttatásra, mert tőlem hallott róla. Valószínűleg én olvastam fel önnek azt a részt.

– Nem, nem így történt. Nem tudom, miként szereztem róla tudomást, de az biztos, hogy nem egy könyvből.

Úgy tűnt, Sheridan érdekesnek találja ezt a körülményt, de Vanessa nem tudott rájönni, vajon miért. Miért érdekli, hogy az anyja járt-e valaha Sanforthban? És miért érdeklődött a debütálása felől? Mintha valamit ki akarna deríteni róla. Vanessa azzal próbálta áltatni magát, hogy a férfi így próbál az anyja közelébe férkőzni, és megnyerni magának, hogy megkérhesse a kezét. De sajnos nem ez lehetett a valódi ok. De akkor mi?

Amikor a csend kissé hosszúra nyúlt, Lady Eustace megköszörülte a torkát.

– Bizonyára Sanforth lakossága örül, hogy ön igazgatja az Armitage-birtokot. Úgy hallottam, a nagybátyja rendkívül tékozló volt.

– Mama, kérlek…

– Ugyan már! Ez az igazság, és ezt ő is jól tudja – felelte a lady felszegve az állát. – De biztos vagyok benne, hogy a herceg minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy javítson a megörökölt birtok anyagi helyzetén.

Vanessa a legszívesebben felsikított volna dühében. Az anyja épp annyira volt tapintatos, mint az a firkász a pletykalapnál. Már csak az hiányzott, hogy közvetlenül megkérdezze Sheridantől, mennyi pénzre van szüksége.

– Igen, megteszek mindent, amit csak tudok – felelte a férfi látszólag közömbösen, bár kissé megrándult egy izom az állkapcsában.

– Éppen ezért jött, nemde? – kérdezte Lady Eustace sokatmondó hangon.

Vanessa fájdalmasan felnyögött. Hogy állítsa le az anyja ámokfutását? Ilyen helyzetekben sosem hallgat rá.

– Nem tudom, mit ért ezalatt – mondta Sheridan igazán hercegi hanghordozással. – Azért jöttem, hogy meglátogassam kegyedet és a lányát. Azt hittem, ez teljesen egyértelmű.

A hűvös, elutasító hang hallatán a lady taktikát váltott.

– Természetesen. És nagyon kedves öntől, annál is inkább, mert nyilván ennél fontosabb dolga is akadna. Például eladni a birtoka egy részét az unokaöcsémnek. Legalábbis így hallottam.

Ettől Sheridan kővé dermedt.

– Ahhoz képest, hogy saját bevallása szerint nem hajlamos a pletykálkodásra, elég sok álhírt terjeszt. – Aztán előrehajolva folytatta: – De hadd figyelmeztessem, hogy nem kedvelem a cselszövőket! Tehát semmiképpen nem fogom hagyni, hogy az anyagi helyzetemre vonatkozó információkat csikarjon ki belőlem a saját szórakozására. És

ha abban reménykedik, hogy megszégyenít a lánya előtt, ez nem fog sikerülni, ugyanis Vanessához olyan erős barátság fűz, amelyet nem fog tudni szétszakítani.

Vanessát a sírás kerülgette. *Barátság?* Még mindig csak a barátjának tekinti? Persze jobb, mintha az ellenségének tartaná, de ő ennél többet szeretne. Képes lesz valaha is megváltoztatni a férfi érzéseit? Aztán Sheridan többi szavát is felfogta. Te jó ég, ha rájönne, hogy a Juncker féltékennyé tevésére irányuló terve csupán cselszövés, egy szempillantás alatt véget érne a barátságuk. De most már nyakig benne volt, menet közben nem válthatott lovat. Sem kérőt.

A szalonban lévő ingaóra ütésére Sheridan felállt.

– Nem akarok visszaélni a vendégszeretetükkel – mondta.

A merev tartásából és szavaiból ítélve igencsak megsértődhetett, vélte Vanessa.

Ennek ellenére sikerült megőriznie a jó modorát, mivel meghajolt Lady Eustace előtt, és így szólt:

– Remélem, élvezni fogja a körtecidert, milady. – Aztán egy hajszállal kedvesebb arckifejezéssel Vanessához fordult: – Köszönöm a beszélgetést.

Azzal kiment a szalonból.

Vanessa nem akarta hagyni, hogy így menjen el. Rögtön utánament, mit sem törődve az anyja kifakadásával.

– Azonnal gyere vissza! Megtiltom, hogy Armitage után fuss, mint valami közönséges nőszemély.

Szerencsére sokkal gyorsabb volt a mozgása, mint az anyjáé. Akkor érte utol a herceget, amikor az inas éppen átnyújtotta neki a kalapját és a nagykabátját.

– Sheridan, elnézést kérek az anyám viselkedéséért. Ő…

– Nem kell mentegetőznie miatta. Tudom, hogy kegyednek semmi köze mindehhez.

– De…

– Ne aggódjon! – Aztán egy pillantást vetve az inasra félrehúzta Vanessát, és a fülébe súgta: – Ami pedig Junckert illeti, továbbra is tartom magam az egyezségünkhöz.

Ez annyira megdöbbentette a lányt, hogy alig bírta kinyögni:

– Re… rendben, köszönöm.

Azzal a férfi kinyitotta az ajtót, és lement a lépcsőn.

Pár perc múlva érezte, hogy az anyja mellette áll.

– Egy dolgot legalább már tudunk – mondta a lady némi önelégültséggel a hangjában. – Minden bizonnyal hozományvadász. A reakciójából látszik, hogy érzékeny pontra tapintottam.

Az anyja viselkedése teljesen feldühítette Vanessát.

– Szerencsére bőséges hozománnyal rendelkezem, így semmi gond – mondta, miközben farkasszemet nézett az asszonnyal.

– Végül is azzal, ha udvarol neked, csak rád tereli a többi gazdagabb kérő figyelmét. Tehát azt hiszem, egy darabig még elviselem a látogatásait.

– Inkább csak abban reménykedhetünk, hogy *ő* elviseli a mama viselkedését – fakadt ki Vanessa, aztán elindult felfelé a lépcsőn, az anyjára hagyva azt a feladatot, hogy megmagyarázza a többi látogatónak a lánya távollétét.

Vanessa mindenesetre hazudott az anyjának. Bár valóban szép hozománya volt, nem akarta, hogy Sheridan a pénzéért vegye feleségül. Arra sem számított, hogy szerelemből vegye el, ahogy abban sem volt biztos, valóban vágyik-e igaz szerelemre egy házasságban. Miután a fél életét azzal töltötte, hogy elnyerje az anyja szeretetét vagy legalább a gyengédségét – nyilvánvaló siker nélkül –, nem akarta élete hátralévő részében ugyanezt tenni egy férjjel. Olyan férjet akart, akivel megoszthatja a gondolatait, akinél vigaszt találhat a nehéz időkben, aki mellett békésen élhet. Akivel átélheti a házasság testi élvezeteit, és akinek gyerekeket szülhet. Tehát a legkevésbé sem akarta, hogy Sheridan kényszerből vegye el, ezzel megmentve a birtokát, bár a hozománya erre elegendő lett volna. Azt szerette volna, hogy a férfi önmaga miatt vegye feleségül, mert kívánja őt.

Ha csak kötelességből kötne vele házasságot, mi értelme lenne az egésznek?

Kilencedik fejezet

Sheridan az Armitage-ház szalonjában járkált fel-alá, és még mindig forrt a vére. Leginkább saját magára volt dühös. Vissza kellett volna fognia a haragját, és kiszedni Lady Eustace-ből a szükséges információkat ahelyett, hogy elrohant, mint egy… forrófejű, hebehurgya kölyök.

– Alig tudom elhinni, hogy ettől ennyire bedühödtél – mondta a féltestvére, Gwyn, az anyjuk kedvenc pamlagán ülve. – És ez a fel-le csörtetés sem vall rád.

– Egyáltalán nem csörtetek, csupán járkálok. Ezt teszik a férfiak, amikor idegesek. Úgy beszélsz rólam, mint egy… – *Forrófejű, hebehurgya kölyökről.* Sheriden megtorpant a nővére előtt. – Látnod kellett volna Lady Eustace-t. Az a nő kinevetett! És nem is próbálta titkolni, hogy járt Sanforthban. Azon sem lennék meglepődve, ha kiderülne, hogy ő ölte meg puszta kézzel Armie bácsit és apát.

– Mindketten tudjuk, hogy ez nagyon valószínűtlen. Minden bizonnyal az az Elias nevű fickó tette, akit valaki felbérelt. Csak még ki kell derítenünk, ki. Mellesleg abból, amit kihámoztam az iménti kissé összefüggéstelen elbeszélésedből – folytatta Gwyn –, Lady Eustace kissé össze lehetett zavarodva. Úgy értem, nem tudott visszaemlékezni, hol hallott a bikafutamról, Vanessa pedig megpróbált neki segíteni.

Sheridan a fejét ingatta.

– Nem érted a lényeget. Vanessa remek magyarázatot kínált arra, hol hallhatott a futamról, amit az anyja, ha valóban össze lett volna zavarodva, elfogadott volna. Ehelyett kerek perec kijelentette, hogy nem egy könyvből szerzett róla tudomást. De nem szolgált semmi más magyarázattal.

Gwyn elvigyorodott.

– Látom, nem vádolod Vanessát az anyja álnokságának takargatásával.

– Mert az teljes képtelenség lenne.

Vanessa nevének hallatán másfajta nyugtalanság fogta el.

– Szegény lányt az anyja minden egyes szava kétségbe ejtette. Nem tudom, hogyan képes elviselni egy ilyen anyát. Most már értem, Grey miért gyűlöli annyira a nagynénjét. Udvariatlan, erőszakos pletykafészek, aki egyfolytában azon gúnyolódott, mekkora adósságot örököltem.

– Á, most már kezdem érteni, miért vagy ennyire feldúlt! Nem akartál rossz színben feltűnni Vanessa előtt.

– Micsoda? Ez nevetséges!

Ez nem igaz. Nem lehet igaz. Elvégre egyáltalán nem fontos számára Vanessa. Vagy talán mégis?

Gwyn megpróbált felemelkedni a szófáról, de visszahuppant.

– Csak óvatosan! – figyelmeztette aggódva Sheridan, és kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse. Gwyn a hetedik hónapban már teljesen elnehezedett. Az a gyerek valóságos vasgyúró lesz.

Mellesleg mi mást lehetne várni, elvégre Gwyn férje is bikatermetű…

Amikor a nővére végre talpra állt, felkiáltott:

– Farkaséhes vagyok! Te is ennél valamit? Hozatok be teát és süteményt. Esetleg egy almát is. A szakácsnőd még mindig olyan mennyei almás pitét süt? Igen, pont arra volna szükségem: teára és almás pitére. Meg egy kis sajtra és savanyú uborkára.

– Hét helyett is eszel – jegyezte meg kissé csipkelődőn Armitage.

– El sem tudod képzelni! Azt hiszem, tegnap este Oliviánál én habzsoltam fel a kitett ételek felét. – Aztán kíváncsian fürkészte a bátyját. – És ha már a tegnapi bálnál tartunk: úgy tűnt, te és Vanessa nagyon jóban vagytok…

– Nem akarok beszélni a tegnap estéről. Te és anyánk mindenáron ki akartok házasítani, de nekem egyáltalán nem fűlik hozzá a fogam.

– És miért nem? – Amikor nem kapott választ, Gwyn a fivére arcát fürkészte. – Egy pillanat. Csak nem azért, mert

még mindig Helene-t gyászolod? Hiszen azóta már öt év telt el!

A férfi megdermedt.

– Hat, de úgy érzem, mintha csak tegnap történt volna. – Vagy legalábbis így kellene éreznie. Az ember nem felejtheti el ilyen gyorsan azt, akit szeretett, csupán mert meghalt. Nem tűnt helyesnek. – Nem szeretnék Helene-ről beszélni.

– Rendben – mondta Gwyn, majd miután odahívatta az inast, felsorolta neki a megkívánt ételek és italok hosszú listáját.

Sheridan alig akart hinni a fülének. Az állapotos nők mindig ennyire ki vannak éhezve? Vagy csak azok, akik a nővéréhez hasonlóan úgy néznek ki, mintha lenyeltek volna egy egész sonkát?

Önkéntelenül is Vanessa képe villant fel a lelki szemei előtt, amint Gwynhez hasonló állapotban van – rózsás, ragyogó az arca, amint a közös gyermeküket hordja a szíve alatt, aztán amint a kisfiukat vagy a kislányukat lovagoltatja a térdén.

Az ördögbe is! Mi a baj vele? Bűntudatot érzett Helene-nel szemben, amiért *őt* sohasem képzelte el hasonló helyzetben. Hogyhogy Vanessát viszont igen?

Amikor a szolgáló kiment a kért ételekért és italokért, Gwyn újra megszólalt:

– Mivel nem engeded, hogy Helene-ről beszéljek, folytasd a Lady Eustace-szel kapcsolatos sirámaidat! Az alapján, hogy udvariatlan, erőszakos pletykafészeknek írtad le, csak örülni tudok, hogy sohasem találkoztam vele.

– Annak tényleg örülhetsz. – De furcsa módon a haragja kissé alábbhagyott. – Bárcsak tudnám, miféle játékot űz. Egyáltalán nem kedvel, mégis azt akarta kiszedni belőlem, milyen a hercegség anyagi helyzete.

– És Vanessa nem avatkozott közbe?

– Nem. Mindenesetre látszott rajta, hogy visszataszítónak tartja az anyja viselkedését.

Gwyn a gondolataiba mélyedve óvatosan visszaereszkedett a kanapéra.

– És biztos vagy abban, hogy Vanessa nem tud semmi olyasmit, ami terhelő lenne az anyjára nézve?

– Ha esetleg tudna, nagyon jól titkolja. – A férfi megvonta a vállát, aztán hozzátette: – Holnap vissza kell térnem hozzájuk, hogy kiderítsem, valóban utalt-e valamire a beszélgetésünk során, vagy csak egyszerűen szörnyű teremtés.

– Anyánkat is magaddal kellene vinned.

– Az ég szerelmére, ugyan miért?

– Mert valaha barátnők voltak. Vagy legalábbis rokoni kapcsolatban álltak. Amikor anyánk Grey apjához ment feleségül, Lady Eustace a sógornője lett. Ráadásul anyánknak még egy oka van elkísérni téged: szeretné jobban megismerni Vanessát, miután találkozott vele Thorn és Olivia estélyén.

Pont erre van szüksége! Hogy az anyja és Vanessa összedugják a fejüket…

Gwyn előrébb csúszott a kanapén.

– Mellesleg anyánk mit felelt arra a kérdésedre, hogy Lady Eustace jelen volt-e a szóban forgó két házi mulatságon? Ugye megkérdezted tőle?

– Igen, természetesen megkérdeztem – sóhajtott fel Sheridan. – Az első összejövetelen, ahogy azt már tudod, anyánk a beteg férjével és csecsemőjével volt elfoglalva, így alig találkozott a vendégeivel. A második bál alatt pedig vajúdott, tehát nem volt abban a helyzetben, hogy tudja, kik voltak jelen.

– Enyhén szólva – morogta Gwyn.

– Tessék?

– Nem volt abban a helyzetben… Á, semmi! – legyintett a nővére, és félrebillentette a fejét.

– De továbbra is kitartok amellett, hogy jobb lenne magaddal vinni anyánkat. Lehet, az ő hatására Lady Eustace jobban visszaemlékezik azokra a régi mulatságokra, mintha te erőltetnéd.

– Lehetséges.

Nem ismerte volna be Gwynnek, de egyáltalán nem

rajongott a gondolatért, hogy az anyja előtt beszélgessen Vanessával. Épp elég volt Lady Eustace kellemetlen jelenléte.

De Gwyn azzal érvelt, hogy voltaképpen nem Vanessa miatt kell odamennie, hanem hogy elcsevegjen az anyjával. Már ha ezt egyáltalán csevegésnek lehet nevezni, mert ha az a nő kinyitja a száját, kő kövön nem marad.

Talán ezt a feladatot átruházhatná Gwynre, elvégre ő is részt vesz a nyomozásban.

– És te? – kérdezte közömbös hangon. – Már beszéltél Lady Hornsbyval?

– Nem – felelte Gwyn bosszúsan. – Nem mintha nem próbáltam volna, de az a nő a nyomozásunk óta szinte mindennap „házon kívül” van.

– Ez már önmagában is érdekes.

– Szerintem is. Holnap újra próbálkozom.

Mielőtt Sheridan megjegyzést fűzhetett volna ehhez, a szolgálók behozták az uzsonnát, amit egy király is megirigyelhetett volna. Vagy még inkább egy állapotos királynő. Gwyn arca felragyogott, és amint egyedül maradtak, azonnal elkezdte megrakni a tányérját a legelképesztőbb ételkombinációkkal.

Sheridan leült a vele szemben lévő székre, és elvett egy szelet almás pitét.

– Gondolod, hogy kissé túlzásba viszem a nyomozást? – kérdezte, miközben beleharapott a süteménybe. Valóban nagyon finom volt. – Lehetséges, hogy ezek a halálesetek pontosan azok, amiknek annyi éven át tartották őket? Csupán balesetek vagy súlyos betegségek következményei, és nincs bennük semmi gyanús, csak az a furcsa véletlen köti össze őket, hogy valamennyi áldozat anyánk férje volt?

– Nem, egyáltalán nem viszed túlzásba – mondta Gwyn miközben beleharapott a süteménybe, utána pedig bekapott egy savanyú uborkát. – Bizonyítékunk van arra, hogy Grey apját megmérgezték, akárcsak magát Greyt, de ő szerencsére túlélte. Azt is tudjuk, hogy azt a levelet, amellyel Joshua állítólag halálos csapdába csalta apát, nem ő írta, hanem Elias, akit valaki felbérelt, és aki kis híján megölte családunk

néhány tagját. Ő maga is mérgezés következtében halt meg a börtönben. Itt előre megfontolt bűncselekményekről van szó, nem véletlen egybeesésekről.

– Nos, ha így nézzük, igazad van.

Gwyn bólintott, majd két tortaszelet közé illesztett egy újabb savanyú uborkát.

– Nekem ehetetlennek tűnik – mondta Sheridan.

– Ugye? – Azzal a lány levágott egy darabkát a „szendvicséből”, és beleharapott. – Pedig hihetetlenül finom – mondta Gwyn, és lenyalta a szájáról a morzsákat. – Anyának talán igaza van, és valóban kedveled Vanessát?

Sheridan hirtelen feszült lett.

– Persze hogy kedvelem. Mindig is így volt. Rendkívül szeretetre méltó hölgy.

És úgy csókol, mint egy csábító démon.

– Tudod, hogy nem így értettem.

– Lehet, de ez minden, amit mondhatok.

Legalábbis Gwynnek.

Bárcsak meg tudná győzni magát, hogy csupán erről van szó!

A rá következő két nap Sheridan kötelességtudóan látogatást tett a Queen Square-en álló Pryde-házban. Mindkét alkalommal megpróbálta kiszedni az asszonyból a számára fontos információkat, de mindig csak kitérő válaszokat kapott. A kérdezősködése Vanessát is meghökkentette, és Sheridan már-már attól tartott, hogy a lány rájön a látogatása valós céljára.

A harmadik napon, vonakodva ugyan, de követte Gwyn tanácsát, és megkérte az anyját, hogy kísérje el Lady Eustace-hez. *Miért is nem kérdeztem meg korábban?,* gondolta Sheridan. Mitől félt?

Ezúttal délután öt óra után mentek, amikor a családtagok és közeli ismerősök látogatását várták. A két nő már évtizedek óta nem találkozott, bár Grey apján keresztül rokoni szálak fűzték őket egymáshoz. Ez életük végéig

bizalmas viszonyt alakított ki közöttük.

Amikor megérkeztek, már ott találták Sir Noah-t. *Remek!* Most majd Sheridannek végig kell néznie, ahogy az anyja flörtöl a nagybácsival. De legalább ott van Vanessa, akivel beszélgethet. Az előző két nap a legkülönfélébb témákat vitatták meg. Szót ejtettek a kertészkedésről, amelyet Vanessa rendkívül élvezett, és jól ismerte a hibrid fajtákat, beszéltek a lóversenyekről, ugyanis a lány rengeteget szokott lovagolni, és a könyvekről. A herceg nem is tudta, hogy Vanessa szenvedélye az irodalom, és bár az ízlésük különbözött, mindketten élvezték a költészetet. Tehát nyilván Juncker költői vénája volt a lányra olyan nagy hatással.

Ettől a gondolattól rosszkedvű lett. Pedig Vanessa túl kifinomult ízlésűnek tűnt ahhoz, hogy tetsszenek neki a Juncker-féle bohózatok. Ma egy vidám, sárga ruhát viselt. Gwyntől hallotta egyszer, hogy ezt az árnyalatot kankalinsárgának nevezik. Bárhogy is hívják, tökéletesen kiemelte a lány csillogó kék szemét és hófehér bőrét.

Vagy talán csak ő látta ilyen tündöklőnek? Óvatosnak kell lennie! Főleg, mert a lány elragadó mosolya láttán bizsergés fut át a testének bizonyos tájain. Pedig nem lenne szabad, hogy efféle gondolatai legyenek Vanessával szemben. Mégis vannak, az ördögbe is!

Az egyetlen megoldás, ha a látogatása valódi céljára összpontosít, és szóra bírja Lady Eustace-t, aki meglepettnek tűnt és látszólag örült a hercegné felbukkanásának.

Sajnálatos módon úgy tűnt, az anyja nem sok hajlandóságot mutat felidézni a Lady Eustace-szel együtt töltött éveket. Ennek ellenére olyan irányba terelte a beszélgetést, amelybe Sheridan is szerette volna, csak nem tudta, hogyan kezdjen hozzá.

Miután a két nő kimerítette a közös témáit, hirtelen csend borult a szalonra. Sheridan felkészítette az anyját, hogy mit kérdezzen Lady Eustace-től a két régi bállal kapcsolatban, de mint mindig, az anyja ezúttal sem tudta követni az általa javasolt tervet. Neki mindig a saját útját kellett járnia.

– Mondd csak, Cora – kezdte az anyja –, igaz, hogy rosszul bántatok a legidősebb fiammal, amikor nálatok lakott?

Sheridan elfojtott egy átkozódást. Az anyja már megint túl messzire ment. Mintha fejest ugrott volna egy meredek szikláról. Segélykérően nézett Vanessára, de a lány is teljesen ledermedt a meglepetéstől.

Lady Eustace ugyancsak tágra meredt szemmel ült. Nyilván őt is megdöbbentette egykori barátnője és sógornője szókimondó viselkedése. Sir Noah az égnek emelte a tekintetét, mintha az angyaloktól várna segítséget.

– Anyám – kezdte Sheridan határozottan –, nem hinném, hogy ez lenne a megfelelő alkalom…

– Ez az egyetlen alkalom – vágott vissza a hercegné –, ugyanis nem áll szándékomban még egyszer betenni a lábam ebbe a házba. Tehát most szeretnék választ kapni ettől a hárpiától arra a kérdésemre, hogy ő és a férje miért bántak olyan alávaló módon az elsőszülött fiammal!

Időközben Lady Eustace összeszedte magát.

– Nem tudom, Grey miket mesélt, de…

– Évekbe telt, amíg szóra tudtam bírni – vágott a szavába a hercegné, látszólag mit sem törődve azzal, hogy Lady Eustace arca furcsán szederjessé vált. – És még azután is, hogy beszélni kezdett róla, ki kellett kérdeznem a szolgálókat, hogy megtudjam a teljes igazságot. De ez még nem magyarázza meg, miért vezettél félre. Mit tettem, hogy így bántál a fiammal? Grey csak egy kisfiú volt, jobbat érdemelt volna a nagynénjétől és a nagybátyjától.

Igen, valóban. És bár a harag beszélt az anyjából, az arcáról leolvasható volt a fájdalom. Akárcsak az a fájdalom, amelyet Helene szüleinek arcán látott.

Olykor a család teljesen összetöri az ember szívét.

De az anyja még nem végzett. Előrehajolt a székében, és folytatta:

– Barátnők voltunk. Rád bíztam a tízéves fiamat, mert úgy gondoltam, jó lesz, ha megtanulja, hogyan kell igazgatni egy hercegi birtokot. Tévesen abban a hitben voltam, hogy a nagybátyja és a nagynénje – a barátnőm – majd kedvesen

gondját viseli. De most, hogy tudom, a férjed miként bánt vele – éheztette, megvesszőzte, és megpróbálta a földbe tiporni a születési előjogát –, nap mint nap ezzel a bűntudattal élek. Biztos voltam benne, hogy a lehető legjobbat cselekszem a fiam jövője érdekében, és álmomban sem gondoltam volna, hogy Eustace sanyargatni fogja. Még…

– Anyám, mennünk kell – mondta Sheridan, miközben felállt.

Az anyja a fejét rázta.

– Még nem fejeztem be – mondta a hercegné jeges pillantást vetve Lady Eustace-re. – És te hogy tudsz élni ezzel a bűntudattal? Hogy tudtad végignézni a férjed viselkedését? Miért nem avatkoztál közbe? – Türelmetlenül toppantott a lábával. – Szóval nem tudod megválaszolni a kérdéseimet? Nincs semmi elfogadható mentséged? Kétlem, hogy lenne.

Lady Eustace szája kinyílt, de egy hang sem jött ki a torkán.

Sir Noah felállt, és a kezét nyújtotta Sheridan anyjának.

– Olyan szép idő van! Mit szólna egy kis sétához a közeli parkban?

– Remek ötlet – felelte Lady Lydia, de nem fogadta el a férfi kezét. – Előbb azonban választ szeretnék kapni a húgától.

Lady Eustace felállt, és remegő kézzel a szalon ajtaja felé mutatott.

– Kifelé… a… házamból!

Sheridan anyja felállt.

– A legnagyobb örömmel – mondta acélosan csillogó szemekkel. – Amint megválaszoltad a kérdésemet.

Vanessa szomorú arccal állt fel.

– Attól tartok, nincs válasza, asszonyom. Egyébként már megadta volna nekem, amikor évekkel ezelőtt ugyanezeket a kérdéseket tettem fel neki.

– Kinek az oldalán állsz, te csitri? – hördült fel az anyja.

– Grey oldalán – mondta Vanessa lágy hangon. – Mindig is az ő oldalán álltam, mert rajtam kívül senki se törődött vele ebben a házban.

Ez szíven ütötte Sheridant. Tudta, mennyit szenvedett és milyen magányos volt Grey, de hogy az egyedüli vigasza egy kislány volt, eléggé megrázta. Most már megértette, a bátyja miért nem akarja többé betenni a lábát ebbe a házba, és miért nem akarja látni a nagynénjét. Hogy is tudná megtenni?

Sheridan anyja Sir Noah-hoz fordult.

– Azt hiszem, most már mehetünk! Valószínűleg nem kapok választ a húgától.

Sheridan tekintete összetalálkozott Vanessáéval. Egy dologban igaza volt az anyjának: ma már hiába próbálkozik, úgysem tud kiszedni semmit Lady Eustace-ből.

– Csatlakozik hozzánk? – kérdezte Vanessától.

A lány komoran bólintott, a herceg pedig nem hibáztathatta ezért. Ő is minél hamarabb távol akart kerülni a hadakozó hölgyektől. Bár az igazat megvallva megértette az anyja eltökéltségét, amellyel mindenáron ki akarta deríteni az igazságot. Ami Greyjel történt – bár nem ismerte a részleteket –, hatalmas igazságtalanság volt. Az anyjukat még azután is gyötörte a bűntudat, hogy helyreállította a kapcsolatot a legidősebb fiával, amely tőle független okok miatt siklott félre.

Sheridan úgy érezte, mintha gombóc lenne a torkában. Az apja úgy halt meg, hogy fogalma sem volt minderről. Még egy további ok arra, hogy megtalálja a gyilkosát.

Miután az inastól átvették a kalapjaikat és a kabátjaikat, a négyfős társaság olyan csendben vonult ki a házból, mintha egy temetésen lennének. *Igen, ez valóban egyfajta temetés*, gondolta Sheridan. Az anyja és a Lady Eustace közötti barátságot is eltemették.

Amint kiértek az olajlámpáktól megvilágított utcára, elindultak a téren lévő pompás park felé, amelyet többnyire a helyi lakosok és a vendégeik látogatták. Sir Noah és Lady Lydia egyenesen Anna királynő szobra felé indult, Vanessa viszont megrántotta Sheridan kabátujját, hogy egy másik ösvényen menjenek.

Amikor hallótávolságon kívül kerültek, Vanessa

gúnyosan megjegyezte:

– Szórakoztató jelenet volt, nem?

– Engedje meg, hogy bocsánatot kérjek az anyám… – kezdte a férfi, de a lány a szavába vágott.

– Meg ne próbálja! Csodálom az édesanyját, Sheridan. Elszántan védi a gyermekeit, de nem kel ki azok ellen, akik erre nem szolgáltak rá. Anyám viszont megérdemelte, higgye el!

– Még csak kislány volt, amikor Grey megérkezett a házukba. Honnan tud arról, miken ment keresztül a bátyám?

– Akárcsak az édesanyja, különböző forrásokból. Főleg a szolgálóktól és a szüleim közötti beszélgetésekből elcsípett információkból. És volt, amit magától Greytől tudtam meg. De mindenekelőtt abból szűrtem le, hogy mindig milyen feszülten viselkedett az apám jelenlétében.

– Az alapján, amit anyám mondott, gondolom, nem jöttek ki egymással.

– Egyáltalán nem. Bár Grey tizenhárom éves korában bentlakásos iskolába ment, a szünetekben hazatért. Amikor elég idős lettem, mesélt róla, hogy miket kellett elszenvednie, mielőtt Etonba ment volna. Azt hiszem, csak szüksége volt valakire, aki meghallgatja, és törődik vele. Aztán amikor elkezdte az iskolát, megszűntek a büntetések, de csak mert nem volt elegendő idő a végrehajtásukra. De sajnos huszonegy éves koráig apám felügyelete alatt állt. Addig azonban valahányszor hazajött, elhozott sétálni ebbe a parkba, megtanított lovagolni, megmentett, amikor felmásztam egy fára…

– Fára szokott mászni? – hitetlenkedett Sheridan.

Vanessa felkuncogott.

– Csak a nem túl magasakra. Szerettem a vad, fiús játékokat, amíg tizenkét éves koromban meg nem kaptam életem első öltöztethető babáját. Ettől kezdve Grey kísérgetett el a bevásárló körútjaimra.

– Ahogy minden fivér teszi.

– Pontosan. – Vanessa pillantása a távolba révedt, mintha a múlton merengene. Aztán megrázkódott, és visszatért a

jelenbe. – Sohasem tekintettem a kuzinomnak. Minden tekintetben a bátyám volt, még jogi szempontból is. Bár a mama szerette volna, ha összeházasodunk, ez számunkra szóba se jöhetett. – Megborzongott, aztán hozzátette: – Képzelheti, milyen kellemetlenül éreztük volna magunkat!

– Kétségtelenül – mondta a férfi, és egy padhoz vezette a lányt, hogy leüljenek, de továbbra is szemmel tarthassa az anyját és Noah bácsit.

– Nem azért, hogy témát váltsak, de remélem, anyám vádjai nem lesznek semmiféle kihatással kegyedre…

Ez a gondolat rendkívül felzaklatta. Vanessának mindehhez semmi köze nem volt.

– Amiért a hercegné pártját fogtam? Valószínűleg lesz valami következménye, de mama egy kicsit olyan, mint az a kutya, amelyik ugat, de nem harap. Még azokban az években is, amikor félrenézett, miközben apám olyan kegyetlenül bánt Greyjel, ő sohasem emelt volna rá kezet.

– Biztos, hogy nem fogja bántani kegyedet?

A lányt mintha meghatotta volna ez a kérdés.

– A haragja nagy részét a hercegnére fogja zúdítani. Biztos el kell majd viselnem néhány órányi dorgálást, de már hozzászoktam.

– Elnézést, amiért a nagybátyja számára is kellemetlenséget okoztunk.

– Ennek előbb-utóbb meg kellett történnie. – És abba az irányba biccentett, ahol Sir Noah élénk beszélgetést folytatott Lady Lydiával a szobor lábánál. – Ami a nagybátyámat illeti, úgy tűnik, az ön édesanyja épp azon van, hogy jóvátegye az okozott kellemetlenségeket. – Egy percig csendben ültek, aztán Vanessa ismét megszólalt: – Tudta előre, hogy a hercegnének szándékába áll szembesíteni az anyámat a múlttal?

– Te jó ég, dehogy tudtam! Akkor nem hoztam volna magammal.

Az anyja nyilvánvalóan elfelejtette a látogatásuk valódi célját. De ezért nem hibáztatta.

– Akkor… – folytatta Vanessa, továbbra is a beszélgető

párra függesztve a tekintetét – …pontosan miért hozta magával?

A fenébe! Veszélyes vizekre eveztek.

– Az igazat megvallva kissé megkésve, de köszönetet akart mondani kegyednek, amiért részt vett Thorn estélyén.

A lány szemöldöke magasba szökött a csodálkozástól.

– Azt hiszem, semelyik épelméjű hajadon nem utasított volna vissza egy efféle meghívást. Én semmiképpen nem tettem volna.

– Ó, értem!

Sheridannek fogalma sem volt, erre mit feleljen.

– Nos, azóta az estély óta… mindennap meglátogat…

– Ahogy minden udvarló tenné – vágta rá Sheridan.

– Igen, de az egyezségünk szerint azért udvarol nekem, hogy féltékennyé tegyük Mr. Junckert. Nekem pedig meg kellett volna győződnöm arról, hogy igaza van, és az író nem méltó arra, hogy hozzámenjek. – Vanessa a kesztyűs kezére pillantott. – Eddig azonban semmi eredményt nem értünk el. Hogy tehetném féltékennyé Mr. Junckert, ha sosincs jelen, amikor ön udvarol nekem?

– Igaza van.

Az ördögbe is! Sejtette, hogy néhány látogatás után Vanessa azon kezd majd tűnődni, miért jár hozzájuk olyan kitartóan. De időre volt szüksége, hogy kikérdezze Lady Eustace-t. Vanessa eddig nagyon türelmesen viselkedett, bár nem értette a valós szándékait.

– Értem, mire utal. És mit javasol, hogy oldjuk meg a problémát?

A tekintetük összetalálkozott. Enyhe pír futotta el a lány arcát, amitől tüzes vágy fogta el Sheridant, hogy a magáévá tegye. Most azonnal, minden lehetséges módon. *Ez kész őrület!*

– A megoldás egyszerű: legközelebb hozza magával! – javasolta Vanessa. – Az édesanyja helyett Mr. Juncker társaságában látogasson meg!

– De milyen ürüggyel győzzem meg, hogy elkísérjen?

– Hadd gondolkodjam! – Egy pillanatig töprengett, aztán

felkiáltott: – Megvan! Mondja azt neki, hogy szüksége van egy társra, aki elvonja a mama figyelmét, hogy négyszemközt beszélhessen velem, és kiönthesse a szívét!

– Igen, ez talán beválik – felelte a férfi, bár nem volt benne biztos, hogy valóban akarja-e. Juncker bevonása előre nem látható következményekkel járhat. A férfi megbánthatja Vanessát, vagy akár összetörheti a szívét. Esetleg tisztességtelen szándékkal pályázhat a kezére.

Mindenesetre nem kell emiatt aggódnia, úgyse hagyná őket egyedül egy percre se.

A lány kedvesen rámosolygott.

– Ha Mr. Juncker számára valamennyire is fontos vagyok, megpróbál az ön helyébe lépni, hogy szerelmet valljon. És akkor biztosan fogom tudni, feleségül akar-e venni.

– És ha nem kapja be a csalit, akkor elismeri, hogy igazam volt vele kapcsolatban?

– Természetesen – mondta Vanessa, és mélyen a férfi szemébe nézett. – Csak meg szeretném tudni az igazságot.

Ezt megértette ugyan Sheridan, mégis bosszantotta, hogy a lány annyira odavan azért a semmirekellő, felfuvalkodott hólyagért. Vanessának nem a Juncker-féle alakokhoz kellene tartoznia, hanem…

Nem, ez képtelenség! Nem számít, mennyire babonázta meg a lány kedvessége, és mennyire vágyik rá, nem áll szándékában megnősülni. Bár a lány busás hozománnyal rendelkezik, mégsem lenne elég ahhoz, hogy megmentse a hercegi birtokot. Pedig most ez az egyik fő célja. A másik pedig, hogy megtalálja az apja gyilkosát.

De Vanessa karjának érintésétől és parfümjének illatától teljesen elködösödött az elméje, és el is felejtette, miért nem veheti feleségül a lányt. Teljesen elkápráztatta az alakja, amelyet a pompás ruhája még inkább kiemelt. Alig tudott koncentrálni. Ahogy lassan feljött a hold, romantikus fénybe vonva a sötétedő parkot, Sheridan elképzelte Vanessát, amint az ágyán fekszik, dús keblei kiszabadulnak a ruha fogságából, a párnán szétomlanak a fényes, fekete fürtjei, miközben ő…

Sir Noah és az anyja megindultak feléjük. Te jó ég, remélte, hogy a sötétség és a kabátja majd eltakarja a teste reakcióját, és hogy az anyja nem olvassa le az arcáról az izgatottságát. De ők ketten egyértelműen mással voltak elfoglalva.

– Vanessa – kezdte a nagybácsi, amikor odaértek –, a kétfogatú kocsimmal hazakísérem a hercegnét. Nem hinném, hogy ma még találkoznék a húgommal. Mondd meg neki, hogy holnap beugrom hozzá!

Sheridan komor arccal felállt, és felsegítette Vanessát is.

– Ne fárassza magát, Sir Noah! Majd én hazakísérem *édesanyámat* az Armitage-házba. Ráadásul ebben az esti órában az én zárt hintóm biztonságosabb, mint az ön nyitott kocsija.

– Tökéletesen megfelel Sir Noah kocsija – felelte az anyja. – Nem azt mondtad, hogy minél több időt szeretnél Vanessa társaságában tölteni?

A lány felsóhajtott.

– Sajnos nem hiszem, hogy a történtek után szívesen látott vendégek lennének a házunkban. De most mennem kell, különben anyám a szolgálókon tölti ki a haragját. Tehát a legjobb lesz, ha hazamegyek, hogy egy kicsit lecsendesítsem.

Látszott, hogy Sheridan anyja vívódik magában.

– Sajnálom, hogy ilyen kellemetlen helyzetbe hoztam.

– Én egyáltalán nem sajnálom – felelte a lány halvány mosollyal az arcán. – Kegyed igazat mondott. Csak reménykedni tudok, hogy mama levonta a tanulságot, de ahogy ismerem, nem hinném. – Sheridanre pillantott. – Mennem kell.

– Elkísérlek az ajtóig, de nem megyek be – ajánlkozott Sir Noah.

– Hagyná, hogy az unokahúga egyedül viselje az anyja kirohanásának következményeit? – kérdezte Lady Lydia meglepetten.

– Lehet, hogy nem korrekt – sóhajtott fel Sir Noah –, de higgye el, nem szívesen teszem! – Azzal odanyújtotta a karját

Vanessának, aki Sheridanre pillantott.

– Akkor holnap találkozunk.

– Ugyanabban az időpontban érkezem, mint ma – felelte a férfi, aztán figyelte, amint a lány a nagybátyjával elindul a lakhelye felé.

Intett a Pryde-ház előtt várakozó kocsisának, aki azonnal elsietett a hintóért.

– Tehát holnap is visszatérsz? – kérdezte az anyja.

– Igen. Megígértem Vanessának, hogy Junckert is magammal hozom.

– Mert féltékennyé akarjátok tenni?

– Pontosan.

Valójában nem repesett az örömtől. Ráadásul még nem szedte ki Lady Eustace-ből a szükséges információkat.

– Azt a lányt cseppet sem érdekli Juncker – jegyezte meg az anyja. – Téged akar.

Sheridan a fejét ingatta.

– Ezt csak azért mondja, mert el sem tudja képzelni, hogy egy olyan férfi tetsszen Vanessának, aki történetesen nem a fia.

Az anyja felszegte az állát.

– Fel tudom ismerni, ha egy nő kivetette valakire a hálóját.

– Higgye el, anyám, hogy én a legkevésbé sem érdeklem Vanessát! Még mielőtt… összebarátkoztunk volna, elmondta Greynek, hogy vonzódik a költőhöz.

– Ha te mondod!

A hercegné meglehetősen kétkedőnek tűnt. Ideje volt témát váltani.

– Miről beszélgettek Sir Noah-val, ha szabad megkérdeznem?

– Többnyire Coráról. Bővebb magyarázatot kért mindarra, amivel a húgát megvádoltam, én pedig azt akartam megtudni, ő hol tartózkodott abban az időszakban.

– Ó, értem! – Sheridan átkarolta az anyja vállát, és eszébe jutott, hogy a harcias természete ellenére milyen apró és törékeny. Három férj elvesztése bárkit megtört volna. – És

mit mondott?

– Elmesélt valamit, amire halványan emlékeztem még azokból az időkből, amikor Corával barátnők voltunk. A birtoka fent volt északon, Cumberland környékén, többek között ezért jártak olyan ritkán Londonba a feleségével. Ráadásul az asszony súlyos beteg volt, ő pedig nem akarta magára hagyni.

– Ez teljesen érthető.

– Azt viszont nem tudta megmagyarázni, hogy egy Corához hasonló, aljas nőszemély miként volt képes felnevelni egy olyan kedves és barátságos lányt, mint Vanessa.

– Azt hiszem, Grey keze lehet a dologban – mondta Sheridan, aztán röviden elmondta, amit Vanessától hallott, hogy a lány tulajdonképpen a bátyjának tekintette Greyt.

A hercegné szipogott, majd azt felelte:

– Azt hiszem, inkább csak szerencse kérdése az egész. De egyre inkább úgy gondolom, hogy Greynek igaza volt Corával kapcsolatban. Mindenkinél jobb indítéka van a férjeim meggyilkolására, már csak ha az irántam érzett neheztelésből indulok ki. Én mentem férjhez ahhoz a herceghez, akit kiszemelt magának, és miután meggyilkolta, az a szerencse ért, hogy Thorn apjával állhattam oltár elé. Miután *őt is* megölte, olyan férfihoz mentem feleségül, akit Cora nem tartott jó partinak, és mivel Poroszországban élt, számára elérhetetlen volt. Amíg meg nem örökölte a hercegi címet, és ugyancsak megadta nekem mindazt, amire Cora mindig is vágyott: a hírnevet és a gazdagságot. Így őt is eltette láb alól.

Sheridan elfojtott egy mosolyt.

– És természetesen ez a meggyőződésed nem abból fakad, hogy rosszul bánt az egyik fiaddal…

Az anyja felszegte az állát.

– Csak azt mutatja, hogy általánosságban milyen alattomos nőszemély.

– Két helyen sántít ez az elmélet. Először is, Armitage hercegsége már évek óta nem jövedelmező, hála Armie bácsi

tékozlásának.

– De Cora ezt nem tudhatta.

– Ebből következik a második probléma: vajon miért vár éveket Armie bácsi meggyilkolásával, hogy így apánk visszatérjen Angliába, és megörökölje a hercegséget? Talán ez az új rang ismét kiváltotta a lady irigységét?

Az anyja összeszorította az ajkát.

– Hát… abban nem lehetünk biztosak, hogy Armie bácsit is meggyilkolták. Csak feltételeztük, hogy valamennyi gyilkosság egy bizonyos minta szerint történt. De az is lehet, hogy tévedtünk.

Ebben igaza volt az anyjának. Ha Armie bácsi részegen leesett a lóról, és kitörte a nyakát, az örököse pedig Lady Lydia férje lett, az tényleg felbőszíthette Lady Eustace-t.

– Igen, azt hiszem, ezen el kell gondolkoznunk – mondta, miközben a ház előtt álló kocsijuk közeledett. – Majd a többieknek is megemlítem.

A kocsis a hintóhoz illesztette a lépcsőt, Sheridan pedig segített az anyjának beszállni. Már majdnem az Armitage-házhoz értek, amikor az anyja megkérdezte tőle:

– Haragszol rám?

– Ugyan mi miért?

– Amiért úgy nekimentem Corának. Tudom, azokról a régi bálokról kellett volna kérdeznem, de aztán megpillantottam, amint ott ül azzal a sunyi mosolyával… és a legszívesebben megtéptem volna azért, ahogy Greyjel viselkedett.

– Hogy lennék dühös emiatt? Nagyon is megérdemelte.

– De az én viselkedésem a te feladatodat is megnehezítette.

Ez tényleg igaz. Már az is szerencse, ha ezek után egyáltalán be tud jutni a Pryde-villába.

– Semmi gond, majd megoldom. Annál is inkább, mert megígértem Vanessának, hogy Junckert is elviszem látogatóba.

– Á, vagy úgy! És hogy fogod meggyőzni, hogy veled tartson?

– Kiötöltünk egy tervet. Csak elő kell kerítenem ma este, és majd elválik, működik-e.

– Értem. Akkor sok szerencsét hozzá! Mindkettőtöknek szüksége lesz rá.

Hogy ez mennyire igaz! És ami még ennél is rosszabb: holnaputántól már nem lesz semmilyen ürügye találkozni a lánnyal. Sem akkor, ha sikerül meghódítania Junckert, sem pedig akkor, ha a költő egyszer s mindenkorra világossá teszi, hogy nem érdekli Vanessa.

Udvarolj neki te magad! Vedd feleségül, és akkor az ágyadat is megoszthatod vele.

Magában káromkodva megpróbálta leküzdeni a rátörő hőhullámot. Azon túlmenően, hogy nem akart a vigaszdíja lenni egy rajongása tárgyát elveszítő nőnek, neki nagy vagyonnal rendelkező örökösnőt kellett feleségül vennie. És bár Vanessának szép hozománya volt, nem lett volna elég a birtok anyagi helyzetének rendbe hozásához.

Tehát holnaptól fogva véget kell vetnie a találkozásaiknak, még akkor is, ha átkozottul hiányozni fog neki a lány.

Tizedik fejezet

Amikor Vanessa és a nagybátyja hazatért, Lady Eustace már lefeküdt, és azt kívánta, ne zavarják. Ez is a módszerei közé tartozott, és jól bevált Vanessa gyerekkora alatt. Amikor az anyja megharagudott a viselkedése miatt, hosszabb ideig nem beszélt vele, ő pedig a csukott ajtó mögött állva könyörgött neki, hogy ne legyen mérges, és fogadkozott: mindent megtesz, hogy helyrehozza a hibáját.

Évekbe telt, amíg rájött, hogy az anyja fegyverként használja a csendet, hogy elhitesse vele, a világa összeomlik nélküle. Az anyja szerette nézni, amint könyörög. Akárcsak az apját. De ahogy múltak az évek, az apja egyre kevesebbet esdekelt, és amikor viharfelhők kezdtek gyülekezni, inkább elmenekült, hogy egy-egy szajhánál keressen menedéket.

Ha a mama boldogtalan volt, körülötte mindenkinek boldogtalannak kellett lennie. Így vetette be a csend fegyverét. Szerencsére, mire Vanessa tizenhét éves lett, rájött, hogy a legjobb, ha tudomást sem vesz az anyja csendjeiről. Nem lehet valakit hallgatással büntetni, ha az nem tekinti mindezt büntetésnek. Nyilván Noah bácsi is megtanulta ezt a leckét, mivel a ladyvel együtt nőtt fel. Vanessa figyelmét nem kerülte el a nagybátyja arcán tükröződő hatalmas megkönnyebbülés, amikor megtudta, hogy a húga már lefeküdt aludni.

– Jobb is így – mondta. – Holnap reggelre lecsillapodik.

Őszintén szólva Vanessa ebben kételkedett.

– Legalább békés esténk lesz – tette hozzá a bácsi.

– Ha akarsz, menj haza nyugodtan, Noah bácsi! Megleszek egyedül is.

– Biztos vagy benne? Itt maradhatok, ha akarod – kiáltott fel a bácsi az előcsarnokból.

– Köszönöm, nem szükséges. Felhozatom a vacsorámat, és majd olvasgatok, amíg el nem alszom.

Így legalább több ideje lesz felkészülni minden

eshetőségre annak függvényében, hogy hogyan fog viselkedni az anyja: esetleg tombol, duzzog, vagy egyenesen megtiltja, hogy Grey családjával találkozzon.

– Akkor rendben – felelte a bácsi, és homlokon csókolta a lányt. – Mondd meg édesanyádnak, hogy holnap újra meglátogatom!

– Megmondom.

– Á, és ne hagyd ki Armitage-t a számításaidból! Ő a neked való férfi, és erre hamarosan ő is rá fog jönni. Mert az egyértelmű, hogy nagyon kedvel téged.

– Remélem, igazad van. Mert én is rendkívül kedvelem őt.

Ez igaz volt. A legutóbbi látogatásaik során bőven nyílt alkalmuk beszélgetni. Arra számított, hogy ha jobban megismeri, kevésbé fogja vonzónak találni, de ellenkezőleg alakult. Egyre inkább hasonlított a férfiideáljához: felelősségteljes, figyelmes és intelligens volt. Az sem számított, ha esetleg szüksége van a hozományára. Szíves örömest odaadná neki, ha ezáltal megmenekülhetne a Lord Lisbourne-féle alakoktól.

Miután Noah bácsi elment, Vanessa felment a lépcsőn abban reménykedve, hogy az anyja valóban visszavonult aludni, nem pedig arra vár, hogy lecsapjon rá. Az anyja pedig vagy magától, vagy Sheridan kortecíderének segítségével már az álmok világában járt, így Vanessa nyugodt estének nézhetett elébe, és kiélvezhette a vihar előtti csendet. Mert a vihar nem fog elmaradni: ha nem ma este, akkor holnap reggel érkezik.

Híven önmagához, az anyja másnap reggel kilenckor ébresztette. Karba tett kézzel tornyosult az ágya fölé, miközben Vanessa még az álmot dörzsölte ki a szeméből.

– Az a boszorka ide többé be nem teszi a lábát, megértetted?

– Armitage hercegnéjére utal, mama? – kérdezett vissza a lány, miközben megpróbálta az utolsó álomfoszlányt is elűzni.

Az anyja felhorkant.

– Nem adom meg a tiszteletet annak a szörnyű

némbernek azzal, hogy hercegnének hívom. Hogy merészelt rosszmájúskodni velem a saját házamban? Pedig valaha barátnők voltunk… Hogy is engedhettem a köreimbe?

Hogy visszafogja a nevetését, Vanessa minden erejével arra összpontosított, hogy felüljön az ágyban. Erősen kételkedett abban, hogy a hercegnének valaha szüksége lett volna az anyja segítségére ahhoz, hogy bejusson a nagyvilági társaságba, még azelőtt sem, hogy hozzáment volna Grey apjához.

– És Armitage látogatásai sem kívánatosak – folytatta az anyja.

Vanessa szíve összeszorult.

– De, mama, neki semmi köze hozzá…

– Elég! Egy szót sem akarok hallani. Én látom azt, amit te nyilván nem: Armitage csak a hozományodért akar feleségül venni, és ha sikerül neki, örökre rokoni szálak fognak Lydiához fűzni. Ehhez pedig semmi kedvem. – Közelebb hajolt a lányához, aztán folytatta: – És mivel valószínűleg ma is szándékában áll meglátogatni, teszek róla, hogy ne szegülj szembe az akaratommal. Már utasítottam a komornyikot, hogy minden látogatóval közölje: házon kívül vagyunk. Talán ettől a jövőben kétszer is meggondolod, hogy anyád ellenségeinek a pártját fogd-e.

Vanessa felsóhajtott.

– Sheridan nem az ellensége, mama.

Visszafogta magát, mielőtt kimondta volna, hogy a hercegnének minden oka megvolt arra, hogy dühös legyen rá. Értelmetlen lett volna egy újabb gyűlölködő vitába bonyolódni.

– Nem érdekel, mit gondolsz arról a fiatalemberről, de sem ő, sem az anyja nem tehetik be többé a lábukat a házamba. – Azzal Lady Eustace sarkon fordult, és az ajtó felé indult. A küszöbön azonban megtorpant, és visszaszólt: – És ha Lord Lisbourne legközelebb látogatóba érkezik, jól fontold meg, visszautasítod-e a közeledését! Te sem leszel fiatalabb, édes lányom!

Az efféle odaszúrás teljesen jellemző volt az anyjára,

most mégis rettegéssel töltötte el Vanessa szívét.

Éveken keresztül, amíg Grey meg nem nősült, vigyáztak arra, nehogy a mama véletlenül kettesben találja őket. Remélte, hogy Lisbourne-t is el tudja majd kerülni. Semmiképpen nem megy hozzá ahhoz a nevetséges alakhoz. Nem számít, hogy az anyja mit szól mindehhez, és az sem, ha lekicsinylően csitrinek nevezi.

Alighogy egyedül maradt a szobában, azonnal kiugrott az ágyból. Tegnap este amiatt aggódott, hogy Mr. Juncker esetleg elárulja Sheridannek, amit olyan oktalanul kikotyogott neki Thorncliffben. Reggel viszont úgy találta, hogy a költő sohasem árulná el a titkát Sheridannek, ugyanis vetélytársként tekint rá Flora miatt, aki iránt gyengéd érzelmeket táplál. Tehát biztosan segítene Vanessának Sheridan meghódításában, csak hogy a férfi ne álljon az útjába.

Valami megoldáson törte a fejét. Azon tűnődött, küldjön-e Sheridannek valami üzenetet, amiben arra kéri, találkozzanak máshol vagy a következő nap jöjjön látogatóba. De nem lehetett biztos abban, hogy az üzenet időben eljut a férfihoz, vagy hogy az anyja megváltoztatja-e a döntését. Úgyhogy elvetette az ötletet.

Másfajta stratégiára volt szüksége. Miközben arra várt, hogy a szobalánya, Bridget felhozza a reggelijét, Vanessa szemügyre vette a ruháit. Ki akart öltözni a két vendége számára, de akkor az anyja rájönne, hogy ellen akar szegülni a parancsának. Tehát meg kell elégednie egy egyszerű ruhával, amit olyankor szokott viselni, amikor nem vártak látogatókat.

A terve kivitelezéshez Bridget segítségére volt szüksége. A szobalányában mindig megbízhatott. Valójában ő volt Vanessa egyetlen hű szövetségese a Pryde-házban, amióta Grey elköltözött. A többi szolgáló félt az anyjától, de Bridget szerencsére nem. Éveken keresztül segítette Vanessát abban a tervében, hogy az anyja nehogy kettesben találja Greyjel. Vanessa a zsebpénzéből gyakran megjutalmazta, így egészítve ki a szobalány szánalmasan alacsony jövedelmét.

Lady Eustace sohasem bánt nagylelkűen a cselédjeivel.

Amikor Bridget belépett a szobába, Vanessa leültette.

– Most pedig elmesélem neked a legutolsó fejezetét annak az abszurd drámának, amivé az utóbbi időben az életem vált.

Azzal elmondta Bridgetnek, mivel fenyegette meg az anyja. A szobalány már tudott Vanessa kísérleteiről, hogy a Mr. Juncker utáni epekedéssel próbálja felkelteni Sheridan érdeklődését, és ismerte a terv buktatóit is.

– Kitaláltam, hogyan kezeljem a mai látogatásokat – folytatta Vanessa. – El szeretném mondani neked, hátha a ragyogó eszeddel észreveszed, ha esetleg valami elkerülte a figyelmemet.

Bridget felnevetett.

– Vigyázzon kisasszony, mert egy nap valóban kihúzza a gyufát az anyjánál!

– Tudom – felelte Vanessa, igencsak meglepve Bridgetet.

– Esküszöm, hogy ha jól sikerül, soha többé nem teszek semmi ilyesmit.

Tényleg nagyon reménykedett abban, hogy beválik a terve, ellenkező esetben… Nem, erre az eshetőségre gondolnia sem szabad. Az szörnyű lenne.

– Rendben – felelte Bridget, bár kételkedve nézett rá. – Ezúttal miben sántikál a kisasszony?

– Szeretném feltartóztatni Sheridant és Mr. Junckert, mielőtt megérkeznének.

– Honnan tudja, hogy együtt érkeznek?

– Mert Sheridan azt mondta, magával hozza Mr. Junckert, és általában állja a szavát.

– Értem.

– Miután kiszállnak a hintóból, a főbejáraton szándékoznak majd belépni. Tehát mielőtt várhatóan megérkeznének, azt mondom a komornyiknak, hogy ha anyám keres, közölje vele, hogy a hátsó kertben vagyok. Miután kiértem a kertbe, kiszaladok a sugárút sarkára, hogy megállítsam Sheridan hintóját. Aztán mindhárman átmegyünk a parkba sétálni, és lesz bőven időnk beszélgetni.

Szerinted be fog válni a tervem?

Bridget az égnek emelte a tekintetét.

– Csak akkor, ha valóban együtt érkeznek. És ha nem esik az eső. És ha Lady Eustace nem néz ki az ablakon. Nem kedveli a hideget, tehát biztosan nem fog kimenni, de attól még kikémlelhet az ablakon.

Vanessa az állát dörzsölte.

– Talán azt kellene mondanom a komornyiknak, hogy sétálni megyek a parkba.

– Akkor azonnal gyanút fogna… Akárcsak az édesanyja. – Bridget az ablakhoz ment, hogy kinézzen. – Mit szólna ahhoz, kisasszony, ha felvenné azt a bő kabátot meg a kalapot, amiben kertészkedni szokott, és lemenne a kertbe? Én az ösvénynél várnám, ahol ruhát cserélnénk. Ezután a kisasszony végrehajthatná a terve többi részét, amíg én a kertben maradok… és megpróbálok a növényekkel foglalatoskodni.

Vanessa elfojtotta a nevetését. Bridget nem szeretett a szabadban ténykedni.

– Igen, de mi van, ha valaki kimegy, hogy beszéljen velem, és észreveszi, hogy te vagy az? Nem szeretnélek bajba keverni.

– Ezt nagyra értékelem, kisasszony – mondta Bridget az ablak előtt járkálva. – Ha valaki kijönne hozzám, majd azt mondom, nem tudom, hol van a kisasszony, de épp nekem ajándékozta ezt a kabátot és kalapot. Ezt senki nem fogja kétségbe vonni.

Az úri hölgyek szokás szerint odaajándékozták a levetett ruháikat a szobalányuknak, mégis…

– De, esetleg a komornyik. Majd viselni fogom, amikor lemegyek. Máskülönben talán nem enged le a hátsó kertbe mama engedélye nélkül. De ha esetleg meglát téged az én ruhámban…

– Soha nem megy le a kertbe. Épp annyira utál szabad levegőn lenni, mint jómagam. – Bridget elhallgatott. – De még mindig eltekinthet attól, hogy találkozzon a két fiatalemberrel. A rengeteg fondorlat és cselszövés ellenére

még mindig nem mond le Armitage-ről?

– Nem is tudom, talán igazad van – sóhajtott fel Vanessa. – De valamit tennem kell, különben anyám hozzákényszerít Lord Lisbourne-höz. Ezért még egy utolsó kísérletet teszek abban a reményben, hátha sikerül.

– Abba a reményben, hogy Armitage belátja, téves úton jár, és megkéri a kezét?

– Vagy legalább igazából udvarolni kezd nekem.

Bridget bólintott.

– Nos, ebben az esetben a tervem kitűnő lehet.

– Valóban. És ha egy kis szerencsénk van, mama semmit nem fog észrevenni az egészből.

– Ezt nagyon remélem a kisasszony érdekében – felelte Bridget komoly képpel.

Az első akadály teljesen váratlanul tornyosult fölé. A komornyik, aki általában szemrebbenés nélkül elfogadta, amit Vanessa mondott neki, most azt firtatta, miért akar kimenni a kertbe.

– A kegyelmes asszony úgy kívánja, hogy a kisasszony ne hagyja el a házat – mondta határozottan.

– Nem hagyom el a házat, csak a hátsó kertbe megyek.

Aggodalom ült ki a komornyik arcára.

– Biztos benne, hogy az édesanyja is így gondolja?

– Miért is ne gondolná így? Nézze, hogy vagyok öltözve! Nem gondolja, hogy elegánsabb öltözéket húznék, ha… nem is tudom… meg akarnék szökni vagy ilyesmi. Akkor biztosan nem ilyen kalapot tennék fel. Erről jut eszembe: fel kell vennem a kertészkabátomat is.

A komornyik mintha kezdte volna bevenni a mesét.

– De miért akar pont ilyen időben piszmogni a kertben, kisasszony?

– Nos, a fák nem tudják megmetszeni saját magukat. És mivel ma „senkinek nem vagyunk itthon”, nyugodtan piszmoghatok a kertben.

Úristen, talán fogoly lett a saját otthonában?

Az aggodalma nyilván kiült az arcára, mert a komornyik meghajolva azt felelte:

– Természetesen. – Azzal elküldte az egyik inast a kertészkabátért, és felsegítette Vanessára.

De a lány csak akkor lélegzett fel, amikor végre kilépett a házból. Eddig minden rendben ment. Odakint gyorsan kabátot és kalapot cserélt Bridgettel.

– Sok szerencsét, kisasszony! – suttogta oda neki a szolgálólány.

Bridget visszaballagott a kertbe, Vanessa pedig kiment az ösvényre, és várta, hogy megérkezzen Sheridan kocsija.

Ekkor merült fel a következő akadály, amely leküzdhetetlennek tűnt: híre-hamva sem volt Sheridan közeledő hintójának. Aztán megpillantott egy felé sétáló férfit. *Jaj, ne!* Mr. Juncker közeledett az ellenkező irányból. Egyedül volt. Könnyek szöktek a lány szemébe, de azonnal letörölte őket. Nem építhet magának légvárakat, mert azonnal összeomlanak.

Mivel azonban a Mr. Junckerrel való találkozás elkerülhetetlen volt, úgy döntött, udvariasan fog vele viselkedni. A kerítés mellett haladva elindult a férfi felé a járdán, és csak reménykedni tudott, hogy senki nem néz ki az ablakon abban a pillanatban. Amikor a férfi megpillantotta, meglepetten összerezzent. Vanessa szájához emelte a mutatóujját, majd átment az úton. Juncker egy ravasz mosollyal kis kitérőt tett, majd csatlakozott a lányhoz a parkban.

– Bocsásson meg a különös viselkedésemért, Mr. Juncker – mondta minden bevezetés nélkül –, de anyám egy hirtelen dührohamában megtiltotta, hogy látogatókat fogadjak. Mivel Sheridan már elmondta, hogy önt is magával hozza, személyesen szerettem volna tájékoztatni a történtekről. – Aztán színlelt közömbösséggel hozzátette: – Apropó, hol van a herceg? Azt hittem, együtt fognak érkezni.

– Én is azt hittem, de úgy tűnik, tévedtem. Abban egyeztünk meg, hogy odajön az Albany House-hoz, ahol a szállásom van. Aztán egy üzenetet küldött, hogy itt

találkozzunk. Amikor rájöttem, hogy alig másfél kilométerre van az otthonuk a lakásomtól, úgy döntöttem, gyalog jövök. Feltételezem, Armitage hercege még nem érkezett meg.

– Valóban. Vagy ha mégis, akkor elküldték.

Bár ebben Vanessa kételkedett. Nem jellemző Sheridanre, hogy a megbeszélt időpont előtt érkezzen.

Mr. Juncker körülnézett.

– Csodás kis park – jegyezte meg. – Gyakrabban kellene itt sétálgatnom.

– Valóban – felelte a lány, és bár semmi kedve nem volt hozzá, megpróbált flörtölni, hátha felbukkan Sheridan…

Ó, de miért is reménykedett ebben? Valószínűleg a férfinak esze ágában sincs meglátogatni az anyja rémes kirohanása után. De hogy is hibáztathatná amiatt, hogy tisztes távolságban akar maradni az anyjától? Lady Eustacenek mindig sikerült elijesztenie a számára rokonszenves kérőket.

– Körbe kellene vezetnie a parkban, mivel olyan jól kiismeri magát itt – mondta Mr. Juncker a karját nyújtva. – Sajnálnám kihagyni ezt a rengeteg szépséget.

Amikor Vanessa belekarolt, észrevette, hogy a férfi megújult érdeklődéssel figyeli, és az iménti bókja is megdöbbentette. Te jó ég, ő nem akar flörtölni vele Sheridan távollétében! De nem akart udvariatlanul sem viselkedni.

– Valóban elbűvölő liget! Néha kijövök ide olvasgatni, és közben megfigyelem a madarakat: a fekete rigókat, verebeket, vörösbegyeket, cinegéket, na meg természetesen a galambokat. – *Te jó ég, mit fecsegsz itt összevissza?!* – Mert London nem is volna London galambok nélkül.

– És a gyönyörű hölgyek nélkül, akik megfigyelik őket – fűzte hozzá a férfi.

Vanessa elfojtott egy rosszalló morgást, és a homlokát ráncolva válaszolt a csábítóan vigyorgó Junckernek.

– Nem kell hízelegnie, Mr. Juncker. Tudom, csak azért teszi, hogy jobb kedvre derítsen, amiért nem jött el Sheridan.

Juncker a fejét ingatta, miközben a tekintetében érdeklődés csillogott, nem csupán a park iránt.

– Aligha. Folytatom a Thorn estélyén megkezdett udvarlásomat.

– Még akkor is, ha tudja, hogy Sheridant választottam?

– Főleg ezért. Már mondtam, hogy rendkívül élvezem, ha bosszanthatom a Szentet.

– Nos, ő jelenleg nincs itt – jegyezte meg Vanessa –, tehát nem értem, miként bosszanthatná. – Aztán élesen hozzátette: – Remélem, nem tartozik azon férfiak közé, akik eldicsekednek a barátaiknak a hódításaikkal, még ha ezáltal tönkre is teszik a szóban forgó hölgyek jó hírét.

A költő arca hirtelen komollyá vált.

– Sohasem tenném tönkre egy hölgy becsületét. – Aztán sugárzó szemmel folytatta: – De ahogy azt már Thorncliffben említettem, az utóbbi időkben arra törekszem, hogy a leginkább tiszteletre méltó hölgyek társaságát keressem.

– Mint például Floráét?

A férfi összeszorította az ajkát.

– Mint például kegyedét. – Azzal behúzta a park egyik eldugott szegletébe, ahol egy magas bukszus és egy platánfa menedéket nyújtott a diszkrét tekintetek elől, majd átkarolta. – Kíváncsi lennék, hogyan csókolnak a tiszteletre méltó hölgyek.

Vanessa elképedve bámult rá.

– Itt? És most?

– Miért is ne? Armitage nincs itt, és sejthetően el sem fog jönni. Ki tudja? Lehet, rájövünk, hogy összeillünk. Emellett biztos kíváncsi arra, hogyan csókol egy javíthatatlan csibész.

Vanessa felvonta az egyik szemöldökét.

– Őszintén szólva inkább semmirekellőnek tartom, mint csibésznek.

– Ez olyan, mintha azt mondaná, hogy a szendvics nem két kenyérszelet közé tett sonka. – Aztán lehajtotta a fejét. – De ha kegyed különbséget tesz a két dolog között – suttogta –, lássuk, vajon csibész vagyok-e, vagy semmirekellő?

Vanessa a férfi jégkék szemébe pillantott, és azt gondolta: *miért is ne?* Valószínűleg soha többé nem fogja látni álmai férfiját, hacsak nem hivatalos összejövetelekkor. És be kellett

vallania, alig várta, hogy összehasonlítsa Mr. Juncker csókját Sheridanével, amely számára mindig is az etalon és viszonyítási pont lesz. Sajnos. Úgyhogy döntött.

– Hát legyen!

Hátrahajtotta a fejét, amit a férfi beleegyezésnek vett, és az ajkára tapasztotta az ajkát. Szűzies csók volt, amit minden tiszteletre méltó hölgy kedvelhetett, és csak egy szempillantásnyi ideig tartott. Nem volt elegendő alap az összehasonlításra.

– Távolról sem tűnt úgy, mintha egy semmirekellő vagy egy csibész csókolt volna meg – jegyezte meg Vanessa könnyedén.

De amikor már éppen csalódottan elhúzódott volna tőle, a férfi újra megcsókolta, ezúttal sokkal szenvedélyesebben.

Tökéletes csók volt: megfelelő erővel nyomta rá az ajkát az övére, és erős karral tartotta, de mégsem szorította túlságosan. A lehelete kellemes volt, akárcsak a parfümje, bár korántsem annyira, mint Sheridan fűszeres aromájú kölnije. Mégis begyakorlott csóknak tűnt, amit egy Junckerhez hasonló ördöngös fickó ad azoknak a nőknek, akik megengedik. Vanessát teljesen hidegen hagyta.

Nem tudta volna megmondani, miért nem lelkesítette a csók, miért nem dobogtatta meg a szívét, vagy miért nem kezdett remegni tőle a lába. Hacsak azért nem, mert a közelébe sem fért Sheridan csókjának.

Ettől kis híján elsírta magát, mert most már egészen biztos volt, hogy Sheridan nem fog…

Aztán valami elrántotta tőle Mr. Junckert. Jobban mondva valaki. Kinyitotta a szemét, épp időben, hogy megpillantsa a herceget, amint egy ökölcsapást mér a lovagja arcára.

– Hogy merészel visszaélni egy hölgy bizalmával? – bömbölt az íróra, aki értetlenül meredt rá.

Sheridan hátrahúzódott, mintha újra meg akarná ütni.

– Nem élt vissza a bizalmammal! – kiáltotta Vanessa a két férfi közé lépve. – Csak egy csókot lopott. Éppen úgy, ahogy azt egy bizonyos úriember is megtette legalább egyszer.

Mr. Juncker elővette a zsebkendőjét, és a szájára szorította.

– Véresre vert, Armitage!

Sheridan leengedte a karját, de továbbra is ökölbe szorította a kezét.

– És újra megteszem, ha nem tartja magát távol a hölgytől.

– Tartsam távol magam tőle? Pedig azt hittem, hogy… – Ekkor elhallgatott, mert észrevette Vanessa könyörgő pillantását. Sohasem bocsátaná meg neki, ha elárulná Sheridannak, hogy valójában milyen érzelmeket táplál iránta. Ezért inkább az égnek emelte a tekintetét, és azt mondta: – Késett. Én pedig időben érkeztem. Csak magát hibáztathatja. Nem ítélheti el egy cimboráját, amiért próbálkozott.

– Mivel próbálkozott? – csattant fel a herceg. – Azzal, hogy tönkretegye a hölgy jó hírét?

– Te jó ég, dehogyis! – tiltakozott Mr. Juncker őszinte felháborodással. – Nem bolondultam meg. Ráadásul nyilvános helyen vagyunk. Bár bevallom, nem értettem teljesen, miért erősködött, hogy jöjjek magával. Azt hittem, azért, hogy elvonjam Lady Eustace figyelmét, ön pedig négyszemközt bevallhassa az érzelmeit Miss Pryde-nak. Nyilvánvalóan nem sejtettem, milyen mélyen érez iránta.

– Nyilvánvalóan – sziszegte Sheridan.

Mr. Juncker meghajolt Vanessa előtt.

– Bocsásson meg, Miss Pryde, ha akaratlanul is megsértettem volna a személyét! Most pedig átengedem a legállhatatosabb udvarlójának.

A lány nyelt egyet.

– Köszönöm, uram – mondta, bár fogalma sem volt, mit kellene erre felelnie. Még mindig azon volt, hogy kitalálja, mi járhat a herceg fejében.

Alighogy Mr. Juncker megindult a park kapuja felé, és hallótávolságon kívül került, Sheridan komor pillantást vetett Vanessára.

– Teljesen behúzta magával ebbe a sarokba, én is alig

vettem észre önöket. Hogy jutott eszébe idejönni vele egyedül és kompromittálni magát?

– Azt hittem, ön nem fog eljönni! – kiáltotta Vanessa, és keresztbe fonta a karját a mellkasán. – Egyébként hogy talált ránk?

– Nem mintha számítana, de a hintómon jöttem, és az utat figyeltem, hátha megpillantom Junckert, hogy felvegyem. A sarkon befordulva láttam, amint kegyed és a költő épp a park felé tartanak. Így kiszálltam a kocsiból, és én is arra vettem az irányt. – Egy izom megrándult az állán. – Miért kérdi? Talán abban reménykedett, hogy nem pillantom meg magukat?

Vanessa már-már azt kívánta, hogy igen. Sheridan úgy viselkedett vele, mintha valami rosszat tett volna. De ha elhitte a meséjét, miszerint bele van habarodva Mr. Junckerbe, azt kellene gondolnia, hogy következetesen viselkedett.

– Ne térjünk el a tárgytól! Nem az *én* hibám, hogy elkésett.

– Úgy tűnt, örül a késésemnek.

Ó, néha meg tudnám fojtani! Talán féltékeny? Vagy talán szokása szerint most is a báty szerepét játssza?

– Egyáltalán nem örültem neki, annál is inkább, mivel kénytelen voltam kiszökni, hogy találkozhassunk.

– Micsoda? Miért?

– Mit gondol, miért? A tegnapi vita után mama arra utasította a személyzetet, hogy minden látogatót azzal küldjenek el: házon kívül vagyunk. Azt akarja, hogy se önnel, se az édesanyjával ne találkozhassak többé. Ezért egy trükk segítségével kiszöktem a hátsó kerten keresztül, hogy megvárjam a kocsiját a sarkon. Szerencsére megpillantottam Mr. Junckert közeledni, bár azt hittem, együtt érkeznek – mondta Vanessa alig leplezett keserűséggel a hangjában. – A hercegek bizonyára túl magas rangúak ahhoz, hogy olyan hétköznapi dolgokkal foglalkozzanak, mint a pontosság.

Sheridannek erre a szeme se rebbent.

– Valami közbejött.

– És természetesen nem fogja elárulni, mi.

Csupán azért játszotta ki az édesanyja talpnyalóit, hogy egy fejmosást kapjon Sheridantől? Az ördögbe is! Ahogy már korábban megmondta neki: nincs szüksége még egy bátyra. De amikor megpróbált elhaladni mellette, a férfi megragadta a karját.

– Mindez nem számít. Van fogalma arról, mit tehetett volna kegyeddel az az alak, ha én nem lépek közbe?

A lány kiszabadította a karját.

– Nem tett volna többet annál, mint amit tett. Elvégre úriember.

– Ezt honnan tudja?

– Megérzésből. Ahogy önről is tudom, hogy az.

Sheridan arcán zavar suhant át.

– Akkor mindketten slamasztikába kerültünk.

Amikor a férfi odalépett hozzá, Vanessa ösztönösen hátrált.

– Mi… miért?

– Mert napról napra nehezebb úriemberként viselkedni kegyeddel szemben.

Bármennyire is küzdött ellene, Vanessában újra felcsillant a remény.

– Akkor miként viselkedne velem?

Sheridan szeme nagyot villant.

– Úgy, mint egy férfi, aki túl sok éjszakát töltött azzal, hogy ezt kívánja… – mondta, azzal megragadta a lány állát, és lehajolt hozzá anélkül, hogy időt adott volna neki a tiltakozásra. De Vanessa annyira összezavarodott, hogy még akkor se tiltakozott volna, ha akart volna. De nem is akart.

Amikor a férfi a szájára tapasztotta a száját, Vanessa a lelke mélyén felsóhajtott. Sheridan csókja egyáltalán nem volt tökéletes. Nem volt benne semmi begyakorlottság, a lány érezte, hogy nem rutinszerűen szokta csinálni. Nem, ez egy szabálytalan, szenvedélyes csók volt, teljesen más, mint Junckeré.

Ez maga volt Sheridan. Egy újabb becenevet kell adnia neki: Csábító Sheridan.

Mert az, amit az ajkával művelt, mámorító és igéző volt, mint egy tiltott gyümölcs. A férfi egyik kezével a derekát karolta át, a másikkal pedig a tarkóját tartotta, és hosszú, érzéki csókokkal borította az ajkát, amelyekre a teste a legkülönfélébb pontokon rezonált: vibrálást érzett a keblében, a gyomrában, a lába között.

Ó, egek! Még sohasem csókolták meg ilyen vadul. A férfi az ajkával addig simogatta és bizsergette a száját, amíg szét nem nyílt az ajka, hogy a herceg a tűzforró nyelvével felfedezze mindazt, amit mintha már régtől fogva ismert volna.

Vanessa vére hevesen lüktetett a fülében. Két kezével megfogta a férfi fejét, hogy még közelebb húzza magához, de ekkor Sheridan hirtelen felnyögött, és félbeszakította a csókot.

A szeme csillogott a sápadt, alkonyi fényben.

– Van fogalma arról, hogy kis híján megőrültem, amikor megpillantottam Junckerrel?

Már pusztán ezektől a szavaktól vad galoppba kezdett Vanessa szíve.

– Honnan tudhattam volna? Sohasem mutatott érdeklődést irántam… Mindig csak kioktatott, és minden cselekedetemet helytelenítette.

– Ó, higgye el, nagyon is helytelenítem, amit teszünk! – mondta a férfi csipetnyi önmarcangolással a hangjában. – De úgy tűnik, ez mégsem tud megállítani.

Ekkor a platánfához nyomta a lányt, a kezével gyengéden megfogta a fejét, majd előrehajolt és újra megcsókolta, ezúttal még vadabbul, még követelődzőbben, és Vanessa szomjasan tapadt a férfi ajkára. A lány belemélyesztette ujjait a csodás, aranybarna fürtökbe, majd a férfi tarkójára simította kezét.

Sheridan másik keze a lány derekán nyugodott, de nem sokáig, mert egy újabb szenvedélyes csók után az ujjai megindultak felfelé Vanessa bordáin, mintha számolná őket. Aztán a lány megdöbbenésére a mellén pihentek meg.

– Sheridan! – kiáltott fel Vanessa. – Mit művel?

– Csak azt szeretném bebizonyítani az én csábító szirénemnek, hogy milyen nehéz úriembernek maradni a közelében. Amikor másra sem tudok gondolni, mint hogy megérintsem, és azt szeretném, ha ez a vonzalom kölcsönös lenne.

Te jó ég, Költő Sheridan! Vanessa csaknem elalélt, de akkor elmulasztotta volna ezeket a fontos pillanatokat, pedig az utolsó cseppig ki akarta élvezni a mámort, amelyet a férfi érintése váltott ki belőle. Sheridan megsimogatta az egyik mellét a vékony ruhán keresztül, amitől Vanessa bőre bizseregve megfeszült. Aztán az ujjai megdöbbentő ügyességgel a mellbimbójára vándoroltak. *Te jó ég!* Sheridan valóban tudta, mit csinál. Vanessa ezt nem feltételezte volna róla.

Sheridan lélegzete felgyorsult, akárcsak Vanessáé, mintha ugyanazt a ritmust akarta volna felvenni. Amikor Vanessa halkan felnyögött, és kidomborította a mellkasát, szinte felkínálva magát, Sheridan lehajolt, és mohón szívni kezdte a nyakát, hol erősebben, hol gyengéden, amitől gyönyör cikázott végig a lány testén, és arra késztette, hogy lábujjhegyre álljon.

– Teljesen… cédát csinál belőlem – lihegte Vanessa.

Sheridan rekedten felkuncogott.

– Vagy talán csak felszínre hozom a valós természetét, amit mindig is jól rejtegetett. – Azzal félrehúzta Vanessa sálját, és a duzzadó keblekre meredt. – Egyáltalán nem bánom. El sem tudja képzelni, milyen régóta szeretnék belekóstolni ezekbe.

Azzal a két puha halom közé mélyesztette a száját, és a nyelvével felfedező körútra indult, miközben a kezével feljebb nyomta őket, hogy könnyebben hozzájuk férhessen.

Szent egek! Vanessa a legszívesebben meghalt volna. Repülni szeretett volna.

De leginkább arra vágyott, hogy a férfi karjai közé vesse magát, és soha többé el ne engedje. Reménykedhetett abban, hogy végre meghódította?

Tizenegyedik fejezet

Sheridan tudta, hogy helytelenül cselekszik, de nem számított. Amikor megpillantotta a lányt Juncker karjában, mohó vágy fogta el. Teljesen el akarta feledtetni Vanessával a költőt, és csakis magának követelte a lányt, bár tudta, a próbálkozásának végzetes következményei lehetnek. Ráadásul Vanessa heves vérmérséklete – amely Sheridant furcsamód szórakoztatta – ugyancsak nem illene egy jövendőbeli hercegnéhez.

De az ördögbe is, ez a nő olyan hatással van rá, mint eddig senki más! A lágy és édes ajka, a bársonyos bőre, a fűző fogságából kiszabadított dús keblei, amelyeket oly mohón akart szopni, mint egy csecsemő. Itt a parkban, az alkonyi félhomályban.

Isten legyen hozzá irgalmas! Érezte, hogy a férfiassága szinte szétfeszíti a nadrágja varratait. Az egyik keze önkéntelenül elindult Vanessa szoknyája felé, és feljebb is húzta. Mindennél jobban kívánta a lányt.

– Sheridan! – suttogta Vanessa – Nem tehetjük meg… ráadásul itt, a parkban…

– Tudom – felelte a férfi. – De egyszerűen… nem tudok betelni a szépségével.

Mennyire meg fogja bánni ezeket a szavakat később, de egyelőre más sem érdekelte, mint hogy végigcsókolja a lány selymes bőrét, és a szoknyája alá nyúljon, hogy megtudja, Vanessa is annyira felhevült-e, mint ő maga. Mert ha igen, talán elveszítette az érdeklődését Juncker iránt. És akkor talán ő léphet a helyébe.

Nem mintha számítana. Számára mindez csak múló szeszély volt, semmi több. Ráadásul segített Vanessának abban, hogy féltékennyé tegye Junckert. Ez minden.

Hazugság.

Felemelte a fejét, hogy megcsókolja Vanessa nyakát. Azt kívánta, bárcsak kibonthatná a haját, de nem lett volna jó

ötlet. Ehelyett megelégedett azzal, hogy a nyelvével végigcirógatta a lány nyakán lüktető eret, miközben az ujjaival szégyentelenül feltérképezte a testét, a domborulatokat, az érzékeny pontokat. A lány minden érintésre hevesen reagált.

A zihálásukkal és a sóhajtozásukkal elég nagy zajt csaptak.

– Itt van, ahogy mondtam! – harsant fel hirtelen Lady Eustace hangja. – Látom őket. Azzal a gazemberrel van!

Sheridan kiegyenesedett, és egy fürge mozdulattal azonnal elengedte Vanessát, de már túl késő volt.

Egy pisztoly dördülésének semmivel össze nem tévesztheto hangja zavarta meg a park csendjét.

– Azonnal hátráljon az unokahúgomtól, uram! Vagy isten engem úgy segéljen, golyót röpítek a fejébe!

Vanessa nagybátyja volt az. Ó, a fenébe is! A pisztoly ravaszának a csattanása azonnal lelohasztotta a lába között ágaskodó ravaszdit. *Ami már-már szerencse az adott körülmények között,* gondolta Sheridan.

– Noah bácsi, ilyet nem…! – kiáltott fel a lány.

– Hallgass, Vanessa! – szólt rá a nagybátyja dörgedelmes hangon. – Majd később elbeszélgetünk. Menj be a házba az édesanyáddal!

– Tegye azt, amit mond! – utasította a herceg. – Én is hamarosan utánuk megyek.

– Hacsak nem öli meg a nagybátyám! – kiáltotta Vanessa.

Vanessa aggódása némi balzsamot jelentett Sheridan megtépázott méltóságának, amelyet kidobott az ablakon, csak hogy egy kis ízelítőt kapjon a lányból.

Pedig nem bánta meg, bármekkora bolondságnak is tűnt.

– Menjen csak! – biztatta Sheridan, aztán felsóhajtott, és Sir Noah felé fordult.

– Induljunk! – mondta Lady Eustace a lányának. – A nagybátyád majd elrendezi a dolgot.

Amikor Vanessa még mindig nem volt hajlandó elindulni, Sheridan megnyugtatta:

– Ígérem, nem fog sokáig tartani, és nem fogunk

párbajozni vagy egyéb őrültséget elkövetni, ha esetleg ez aggasztja.

– Megesküszik rá? – kérdezett vissza Vanessa szinte pánikba esve.

Úgy tűnt, mintha tényleg fontos lenne a számára.

– Esküszöm.

Aztán Vanessa kelletlenül hagyta, hogy az anyja bevonszolja a házba.

– Nagyon biztos a dolgában – szólalt meg komor hangon Sir Noah, amikor kettesben maradtak. – Honnan tudja, hogy nem fogom kihívni?

– Mert mindketten civilizált úriemberek vagyunk, és nem hagyjuk, hogy a nők a mi felelőtlen tetteink miatt szenvedjenek.

Ez a válasz szemlátomást meglepte Sir Noah-t.

De Sheridan őszintén beszélt. Egyszer hasonló dolog történt a családjában a féltestvérével, Gwynnel. Az ikertestvérének, Thornnak a kéretlen beavatkozása kis híján tönkretette a húga jó hírét. Sheridan csak apró részleteket ismert, ezeket összerakosgatva azonban nagyjából kiderítette, miről volt szó, és nem szerette volna, ha mindez Vanessával is megtörténik.

– Véleményem szerint mindketten kitűnő lövészek vagyunk – folytatta Sheridan. – Így ha beleegyezem a párbajba, vagy én ölöm meg magát, vagy maga engem. Ha viszont nem egyeznék bele, gyávának bélyegeznének. Így vagy úgy, de anyám egy újabb hatalmas botrány középpontjában kerülne, és ezt semmiképpen nem szeretném. És természetesen Vanessát sem akarom botrányba sodorni.

– Milyen lovagias magától – kommentálta Sir Noah. – Kár, hogy nem viselkedett ugyanilyen lovagiasan, amikor megpróbálta elcsábítani az unokahúgomat.

E nyílt beszéd hallatán Sheridan összerándult. Nem tud semmi mentséget találni a tettére, mert nincs is.

– Továbbléphetnénk ezen, Sir Noah? Szeretném bejelenteni, hogy szándékomban áll mihamarabb megkérni

Vanessa kezét abban a reményben, hogy elfogadja az ajánlatomat.

Sir Noah kőkemény arckifejezése kissé ellágyult.

– Tehát szeretné jóvátenni a dolgot, ahogy az illendőség megkívánja?

– Természetesen – felelte Sheridan. – Te jó ég, miféle embernek tart?

– Nem tartottam affélének, aki fiatal hölgyeket csábít el a parkban, de nyilván tévedtem. Ebben a kérdésben is tévedhetek.

Sheridan megdermedt. Egyáltalán nem örült annak, hogy fejmosást kap attól az embertől, akit már kezdett megkedvelni.

– Attól tartok, Vanessa ellenállhatatlan fiatal hölgy.

– Ez jó dolog, hiszen hamarosan úgyis elveszi – felelte Sir Noah. – Remélem, az unokahúgom is ellenállhatatlannak találja magát. Mert ha megtudom, hogy úgy kényszerítette, botrány ide vagy oda, kihívom párbajra, és bárhogy is végződjön, sohasem veheti el őt. Megértette?

– Igen. És én soha semmire nem kényszeríteném Vanessát. Ha esetleg mégis megpróbálnám, bizonyára miszlikbe aprítana és megenne reggelire – tette hozzá humorizálva.

Sir Noah arca szenvtelen maradt.

– Én pedig segítenék neki ebben.

Te jó ég, ez a fejmosás már sose ér véget? Vanessa biztosan éktelen haragra gerjed, amikor megtudja, hogy hozzá kell feleségül mennie, nem pedig az ő imádott Junckeréhez.

Ez a gondolat kis híján lebénította. Micsoda rémálomba keveredett? Miközben próbálta megakadályozni, hogy a lány négyszemközt maradjon Junckerrel, végül arra az őrültségre vette rá, hogy vele maradjon kettesben. Egy dolog volt flörtölgetni vele, és más tönkretenni az életét. És esetleg a sajátját is. Azt se tudta, vajon összeillenek-e vagy sem. Bár ha nem, az kizárólag az ő hibája. Valójában éppen ez a célja az udvarlásnak: rá kell ébredniük, ki tudnak-e jönni egymással mint férj és feleség.

Ennek ellenére nem érzett megbánást. Annál is inkább, mert így olyan helyzetbe kerülhet, amelyben könnyebben ki tudja faggatni Lady Eustace-t a múltbéli eseményekről, hogy végre megállapíthassa, van-e valami köze a gyilkosságokhoz.

Bár igazság szerint ez most egyáltalán nem foglalkoztatta. Az volt számára a legfontosabb, hogy megoszthassa végre Vanessával az ágyát. Feltéve, ha elfogadja a házassági ajánlatát. Pillanatnyilag ebben egyáltalán nem volt annyira biztos.

– Ha szabadna megkérdeznem, uram – kockáztatta meg Sheridan –, hogy találtak ránk?

Sir Noah felhorkant, aztán magyarázni kezdte, hogy az unokahúga miként szökött ki a házból.

Vanessa a nappali ablakánál állt, és megpróbálta kivenni a nagybátyja és Sheridan alakját. De hiába állt lábujjhegyre és nyújtogatta a nyakát minden irányba, a két férfi még mindig azon a félreeső helyen állt, ahol ő volt Sheridannel kis idővel ezelőtt. Bár azóta már meggyújtották az utcai gázlámpákat. Ha az anyja nem vette volna észre a távollétét, még mindig ott lehetne.

Ettől a gondolattól újra kellemes forróság öntötte el a teste bizonyos tájait.

– Figyelsz rám, édes lányom?

Vanessa összerezzent.

– Igen, mama – hazudta.

Ekkor az anyja újabb kirohanásba kezdett, ezúttal arról, hogy Vanessa milyen hálátlan gyermek, és még bánni fogja azt a napot, amelyen hozzámegy Sheridanhez. De amikor újra azt kezdte hajtogatni, hogy csak a hozományáért kell a férfinak, Vanessánál elszakadt a cérna, és elfordult az ablaktól.

– Minden pennym az övé lehet, ha ez az ára annak, hogy elkerüljek ebből a házból. Egyáltalán nem érdekel a hozományom. Szívesen szórom az ölébe… Csak azt nem akartam… Csak azt nem akarom, hogy…

Ó, mi értelme is lenne elmondani az anyjának, hogy mindenáron meg akarta szerezni magának Sheridant, csak éppen nem így? Azt se bánta volna, ha a hozományáért udvarol neki, csak ne kényszerből vegye el. Annál is inkább, mert ő provokálta és ő sodorta bele ebbe a kényes helyzetbe. Ebből azt a tanulságot vonta le, hogy ha manipulációval próbálja elérni a célját, csak bajt idéz elő.

Az anyja képtelen lenne megérteni az érzéseit. Az ő felfogásában egy házasulandó korba lépett lánynak csaliként kell felhasználnia a hozományát, hogy kifogja vele a legkiválóbb kérőt. Rendes körülmények között Armitage hercege – ha gazdag lenne – megtestesítené az anyja elképzelését az ideális vőlegényről.

De Sheridan állítólag nemcsak pénztelen, hanem ráadásul Grey öccse is, és az ellenségének, az özvegy hercegnének a fia, ami csak olaj a tűzre. Egyszerűen képtelenség volt megváltoztatni a véleményét, különösen a tegnapi incidens után. Így Sheridan nem csupán kénytelen lesz elvenni Vanessát, de arra is rákényszerül, hogy egy olyan nőtől kérje meg a kezét, aki lenézi őt.

Persze csak abban az esetben, ha Sheridan és a nagybátyja addig nem ölik meg egymást. Erre a gondolatra jeges borzongás futott végig a testén.

– Csak annyit mondok – folytatta az anyja –, hogy ha Armitage megkéri a kezed, jobban teszed, ha elfogadod. Egyébként örökre vénlány maradsz, ráadásul ezekben a napokban a viselkedéseddel alaposan próbára tetted a türelmemet. – Közelebb lépett hozzá, és folytatta: – Tehát ha visszautasítod, esküszöm, hogy bezárlak a szobádba, amíg…

– Nem fogsz ilyet tenni, Cora – hangzott fel a nagybácsi hangja az ajtóból. – Nem fogom engedni.

Vanessa hirtelen megfordult. A bácsi egyedül volt. A szíve összeszorult. *Hol van Sheridan? Mi történt vele?*

A nagybátyja komoran nézett a húgára.

– Pár percre egyedül szeretnék maradni az unokahúgommal.

Lady Eustace tiltakozni készült, aztán meggondolta

magát. Az egész földkerekségen egyedül a bátyját nem merte bosszantani.

– Rendben van – egyezett bele. – De ne tartson túl sokáig! Még ki kell gondolnom, hogyan oldjuk meg ezt az ügyet.

Ez elég baljósan hangzott, de hála istennek Noah bácsi átvette a helyzet irányítását. Bár amikor Vanessával kettesben maradt, az arckifejezése még komorabb lett.

– Egyetlen kérdésem lenne hozzád, angyalom. Nem létezik helyes vagy téves válasz, csakis az igazság. És hogy tudd: én mindenképpen a te oldaladon állok.

Ez is elég vészjóslóan hangzott.

– Re… rendben. Miről van szó?

– Armitage a beleegyezésed nélkül szemtelenkedett veled?

Már maga a kérdés is zavarba ejtette Vanessát.

– Az igazat megvallva, nem. Miért? Ő ezt állította?

A nagybácsi arcvonásai kissé megenyhültek, és egy fanyar mosoly jelent meg az arcán.

– Azt mondta, ha bármire is rákényszerítene, te bizonyára miszlikbe aprítanád és megennéd reggelire.

A lány felnevetett.

– Hű, micsoda szörnyűséget feltételez rólam! Ez cseppet sem vall rá. – Aztán elpárolgott a jókedve. – Bár úgy tűnik, egyáltalán nem ismerem őt annyira, mint ahogy hittem.

Noah bácsi felsóhajtott.

– Egy ördögi körbe kerültél, drágaságom.

– Tudom. De csak azért, mert nem akar elvenni…

– Micsoda? Dehogyis! Azt mondta, feleségül vesz.

Vanessa elfordította a tekintetét, a gyomra összerándult.

– Akkor miért nincs itt?

– Itt van. Az előszobában várakozik. Előbb meg akartam győződni arról, hogy mennyiben az ő felelőssége a kialakult helyzet.

Vanessa szemét elfutotta a könny. A nagybátyjának aranyból volt a szíve. Nem sok férfi vette volna a fáradságot ahhoz, hogy kifürkéssze az érzelmeit. Ha az apja még élne, egyszerűen lelőtte volna Sheridant, hiába tiltakozott volna.

A nagybácsi legalább megadta nekik a lehetőséget a magyarázkodásra.

– Végtelenül köszönöm, Noah bácsi, hogy papa helyébe léptél. Mama biztosan nem kezelte volna ilyen korrektül a helyzetet.

– Ez igaz. A húgom sohasem tudta, hogy viselkedjen veled szemben. Féltékeny, amiért olyan közel kerültél Greyhez, de mivel nincs hatalma Grey felett, rajtad tölti ki a feszültségét. Emiatt magamat is hibáztatom. Sajnálom, hogy korábban nem tudtam Londonba jönni, hogy eleget tegyek a veled szembeni kötelességemnek.

– A beteg feleségedet kellett gondoznod, ezt teljesen megértettem.

– De most már nincs mentségem. Itt vagyok, és csapjon belém a ménkű, ha nem a megfelelő férfihoz adlak feleségül!

– Bejöhetek? – szólalt megy egy hang az ajtóban.

Sheridan volt az. Vanessa nagyot nyelt. A férfi faarcáról most sem lehetett leolvasni az érzelmeit.

– Noah bácsi, pár percre magunkra hagynál minket? – kérte Vanessa.

A nagybácsi egyikről a másikra nézett.

– Rendben, átmegyek az előszobába. De az ajtó nyitva marad!

Te jó ég, tényleg elég kényes helyzetbe került, ha Noah bácsi ilyen óvintézkedéseket tesz!

– Természetesen – mondta Sheridan, mielőtt Vanessa megszólalhatott volna. – Csak még… meg kell beszélnünk néhány dolgot.

Noah bácsi megértően bólintott, és magukra hagyta őket. Sheridan mély levegőt vett mielőtt belekezdett volna.

– Nem tudom, a nagybátyja elmondta-e, de kötelességünk összeházasodni.

A kötelesség szó hallatán megsajdult Vanessa szíve. Ez azt jelentette, hogy a férfi kényszerből cselekedett, miközben ő egyáltalán nem így érzett.

– Nem értem, miért lenne kötelességünk. Egyedül anyám és Noah bácsi látott minket, és nem hinném, hogy

szétkürtölnék a világban.

Azt nem árulta el, hogy mivel fenyegette meg az anyja, ha visszautasítja Sheridan ajánlatát.

– Nem mesélte el az édesanyja, miként talált ránk?

– Nem… Eszembe se jutott megkérdezni.

Mert túlságosan aggódott Sheridan miatt.

– Lady Eustace szemmel tartotta a kertet, nehogy kiszökjön. De amikor észrevette, hogy mindig háttal áll az ablaknak, és valójában nem is kertészkedik, kiment, és kiszedte a komornából, hogy hová ment. Bridget természetesen azt hitte, hogy Junckerrel és velem a hintómban tartózkodik, mert állítólag ez volt az eredeti terv. Amikor az édesanyja kirohant a ház elé, és nem látta a kocsimat, fogalma sem volt, hol keresse.

Elég kellemetlen helyzet lehetett.

Sheridan komor hangon folytatta az elbeszélését:

– Aztán megérkezett Sir Noah. Idefelé jövet a kocsijából pár háztömbnyire a házuktól pillantotta meg Junckert. Sir Noah a kapuban találta a húgát, aki megkérte, segítsen neki megkeresni Vanessát. Így Juncker nyomába eredt, és megkérdezte tőle, hol van az unokahúga. Juncker kicsit habozott, de gondolhatja, hogy nem sokáig kérette magát. Tehát *így* bukkantak ránk.

– Értem.

– Nem, nem érti. Mindezt azért meséltem el, hogy megmagyarázzam, miért kell összeházasodnunk. Nemcsak az édesanyja és a nagybátyja tud rólunk, hanem Juncker is…

– Aki senkinek nem fog szólni róla…

– Ebben egészen biztos? Hiszen azt is elárulta, hogy hol vagyunk. Mi akadályozná meg abban, hogy leírja az esetet valamelyik komédiájában?

– Nem fogja.

– Tényleg ennyire megbízik abban az emberben? – kérdezte Sheridan.

Nem, cseppet sem bízott meg benne. És az arckifejezéséből ítélve Sheridan sem.

– Ne feledkezzünk meg Bridgetről sem…

– Ő tartani fogja a száját – tiltakozott Vanessa.

– Ugyan, kedvesem! Mit gondol, mi történik vele most, hogy Lady Eustace megtudta, a segítségére volt a szökésben?

Vanessa morzsolgatni kezdte a selyemövét, mint egy pápista a rózsafüzért. Az anyja minden bizonnyal elbocsátja, méghozzá ajánlólevél nélkül. Bridget nem ezt érdemelte, főképp nem azért, mert neki segített. Az egyetlen módja, hogy ezt megakadályozza, ha férjhez megy Sheridanhez, és magával viszi az új otthonába mint a komornáját.

– És a személyzet többi tagjának is tudomása lehet róla – fűzte hozzá Sheridan. – Mint például a kocsisomnak, Sir Noah kocsisának, a komornyikjuknak és bizonyára számos inasuknak. Véleményem szerint ha nem házasodunk össze, akkor…

– Valaki kifecsegi a sajtónak, és ezzel tönkreteszi a jó híremet.

– Igen. Látom, most már érti.

Vanessa magán érezte Sheridan tekintetét, és látta, hogy a férfi azon tűnődik, mit fűzzön még hozzá.

Aztán közelebb lépett, szemmel tartva a nyitott ajtót.

– Tényleg olyan szörnyű lenne, ha összeházasodnánk?

– Azt hiszem, erre magának kell válaszolnia. – Azzal keresztbe fonta a karját a melle előtt. – Maga használta először a kötelesség szót. Nincs szükségem olyan férjre, aki az áldozati máglyára veti magát miattam.

– Nekem pedig nincs szükségem olyan feleségre, akinek másért dobog a szíve. De úgy tűnik, nincs más választásunk, nem igaz?

Vanessa lesütötte a tekintetét. Ha beismerné, hogy sohasem érdekelte Juncker, Sheridan az arcába vágná, hogy nem sokkal ezelőtt rajtakapta, amint csókolózott vele… és látszólag nagyon is szívesen.

És még ha el is mondaná neki az igazságot, Sheridan cselszövőnek nevezné, aki arra használta Mr. Junckert, hogy őt féltékennyé tegye, ebben pedig nem tévedett. Különösen annak fényében, hogy Sheridan egyszer azt mondta, nem áll szándékában megházasodni. A szemére vethetné, hogy

semmibe vette az akaratát, és minden fondorlatot bevetett, hogy megkaparintsa magának. Nem ez a legjobb módja egy házasság megkezdésének.

Végül is nem volt egészen hazugság. Csak az igazság nem is olyan kicsi elferdítése, amiért a férfi meggyűlölné.

Te jó ég, mitévő legyen?

– Nos? – kérdezte Sheridan. – Lát valami kiutat ebből a helyzetből, anélkül hogy folt esne a becsületén?

Vanessából egy sóhaj szakadt ki.

– Semmi olyan, ami beválhatna.

És ezen mit sem változtatna, ha elmesélné neki az igazságot. Csak abban reménykedhetett, hogy majd elhiteti Sheridannel, hogy idővel Junckerről őrá, a férjére irányul a szerelme.

– Tehát eldöntöttük: akár tetszik, akár nem, összeházasodunk – jelentette ki a férfi.

Ennek hallatán Vanessa kis híján sírásban tört ki. Valamit tennie kell, hogy javítson a helyzeten.

– Nem mondtam, hogy nem tetszene – tiltakozott Vanessa. – Akkor nem viszonoztam volna a csókját.

Úristen, most meg mit fecseg itt összevissza?

Sheridan állkapcsa megfeszült.

– Feltételezem, hogy az adott körülmények között ez a legtöbb, amit remélhetek.

– Nem akarom, hogy kényszerből tegye! – tört ki Vanessából. – Tudom, hogy nem tervezett megnősülni, és a tudat, hogy olyan helyzetbe sodrom, amihez a legkevésbé sem…

– Visszaéltem a bizalmával, kedvesem, nem emlékszik? – mondta Sheridan, és gyengéden kisimított egy fürtöt a lány arcából. – Az egyetlen hibája, hogy rosszkor volt rossz helyen a nem megfelelő férfival.

– Magával? Vagy Mr. Junckerrel?

– Úgy is fogalmazhatnék, hogy a nem megfelelő férfiakkal. Csak annyit mondhatok, hogy miattam ne aggódjon. – Aztán kissé keserűen hozzátette: – Mellesleg én sokkal többet nyerhetek ezzel a házassággal, mint kegyed.

A hozománya ki fog segíteni a jelenlegi… pénzügyi nehézségeimből.

– Én pedig hercegné leszek – jegyezte meg a lány. – Ez is számít, nem?

– Remélem, igen. De attól tartok, vagyontalan hercegné lesz. Ezért teljesen meg tudom érteni, ha visszautasítja az ajánlatomat. Bár szerintem nem lenne bölcs döntés.

– Persze. És mindig bölcsen kell viselkednünk, ugye? – jegyezte meg Vanessa gúnyosan.

– Még mindig jobb, mint a másik lehetőség, nem gondolja?

– Meglehet. – Amikor látta, hogy a férfi a homlokát ráncolja, incselkedő hangon hozzátette: – Igaza van őhercegségének, Szent Sheridannek: valóban sokkal jobb.

– Lehetne egy kérésem? – kérdezte a férfi összeszorította fogakkal.

– Az, hogy ne hívjam így?

– Pontosan.

– Kérheti, de nem tudom megígérni – felelte a lány könnyedén. – Sőt időközben számos új becenevet találtam ki az ön számára. Hallgatag Sheridan, Buzgó Sheridan… – Aztán kaján mosollyal hozzátette: – …Csábító Sheridan.

Amikor a férfi felhorkant, Vanessa kacagásban tört ki. Talán nem is jön ki olyan rosszul a dologból. Legalábbis egyelőre egész jól szórakozott.

És nem kellett amiatt aggódnia, hogy hozzákényszerítik Lord Lisbourne-höz. Ahogy Sheridan rámutatott: *ő* volt a jobb választás. Összehasonlíthatatlanul jobb.

Tizenkettedik fejezet

Csábító Sheridan.

A férfi sohasem fogja megbocsátani Vanessának ezt az utolsó gúnynevet. Ráadásul azon a napon esélyük sem volt arra, hogy kettesben maradjanak. Vagy tucatnyiszor visszhangoztak a fejében ezek a szavak napközben, sőt még éjszaka is, az őket követő kacér nevetéssel. Vanessa nagyon értett hozzá, hogyan tartsa fenn egy férfi érdeklődését. Másra sem tudott gondolni, mint hogy hamarosan a valóságban is eljátszhatja a csábító szerepét.

Remélte, hogy a lány is ugyanekkora izgalommal várja a nászéjszakát. El kellett volna mondania neki, milyen boldognak érezte magát, amikor elfogadta a házassági ajánlatát. Még akkor is, ha nem ő volt az a férfi, akiért Vanessa bolondult, hanem az az átkozott Juncker rabolta el a szívét. Vagy csupán fiatalkori fellángolás az egész?

Reménykedett, hogy csupán erről van szó. Főleg most, hogy a két fivére és Noah bácsi társaságában az Armitage Hallból a sanforthi Szent József-templom felé tartott, ahol feleségül fogja venni Vanessát. A hölgyek néhány kocsival előttük haladtak: az egyikben az anyja, Gwyn, Cass és Olivia ült, a másikban pedig Vanessa és Lady Eustace. Mivel egyik férfi sem akarta lóháton megtenni az utat az ünneplőruhájában, így ahelyett, hogy megvárták volna a hintók visszatértét, Sheridan azt javasolta, menjenek gyalog. Az ajánlatát azonnal elfogadták. Mivel nem volt túl messze, Sheridan gyakran ment gyalog vagy Juno hátán a városba.

Felsóhajtott. Szörnyen hiányoztak neki a reggeli kilovaglásai.

Thorn haladt mellette, mögöttük pedig Heywood és Sir Noah lépkedett beszélgetésbe merülve.

– Már elmondtad neki?

– Mit és kinek? – kérdezett vissza Sheridan.

– Tudod, kinek. És azt is tudnod kellene, hogy mit.

Thorn hátrapillantva meggyőződött arról, hogy mögöttük a két férfi nincs hallótávolságban, aztán halkan azt kérdezte:

– Nem mesélted el Vanessának, miért faggattad állandóan az anyját?

– Elment az eszed? – sziszegte Sheridan. – Alig tudtam meggyőzni, hogy jöjjön hozzám feleségül. Eszem ágában sem volt felhozni a témát. Ráadásul eddig még semmit nem tudtam kiszedni Lady Eustace-ből, bár nem áll szándékomban felhagyni a nyomozással.

Thorn felhorkant.

– Hogy tudnád kifaggatni Lady Eustace-t anélkül, hogy a dolgot megemlítenéd Vanessának?

– Bízz bennem! – mondta Sheridan szárazon. – Ez nem lesz probléma. Egy csapásra én lettem Lady Eustace kedvence. Ami különös, hiszen mielőtt megkértem volna a lánya kezét, szívből utált.

– A különleges házassági engedély mágikus hatása – mondta Thorn egy futó pillantást vetve a hátuk mögé. – Ez mindig leveszi a lábukról az anyósjelölteket.

– Alighanem.

De az ő esetében talán az volt az oka, hogy ebből a hirtelen különcködésből Lady Eustace arra következtethetett, hogy Sheridan talán mégsem annyira szegény, mint ahogy eredetileg gondolta. Vagy csupán abban reménykedett, hogy a gyorsan köttetett frigy ürügyén majd róluk fognak beszélni az előkelő körökben, és így hónapokra a figyelem középpontjába kerül.

Nem állt szándékában megfosztani a tévhitétől az igazság felfedésével, miszerint azért szerezte be a különleges házassági engedélyt, hogy minél hamarabb feleségül vehesse Vanessát. Attól tartott, hogy valakinek, akinek tudomása volt a parkbéli randevúról, eljár a szája, mielőtt még a lány tiszteletre méltó férjes asszonnyá válik.

Jobb nem kockáztatni. Az esküvői fátyol minden bűnt eltakar.

– A helyzet rendkívül kényes – mondta Sheridan. – Jelen pillanatban nem lenne bölcs dolog megemlíteni Vanessának

a nyomozásunkat. Végül is lehet, hogy arra az eredményre jutok, hogy Lady Eustace-nek semmi köze anyánk férjeinek a meggyilkolásához. Ebben az esetben nem lenne jobb, ha Vanessa semmit nem tudna a nyomozásban játszott szerepemről?

Mert ha megtudná, becsapva érezné magát, ugyanis olyan férfihoz kényszerül hozzámenni, akit nem szeret, ráadásul annak semmirekellő viselkedése miatt, mivel az képtelen volt uralkodni az ösztönein, miközben Lady Eustace után nyomozott.

– Rendkívül értelmes lánynak tűnik. El kellene neki mondanod.

– Hallgass ide! – mondta Armitage a foga között sziszegve a szavakat. – Hagyd rám, hogyan kezelem a házasságomon belül a dolgokat! Másfelől nem kéne inkább a saját nyomozásoddal foglalkoznod? Vagy már eleget megtudtál Lady Norley-ról ahhoz, hogy kezeskedj érte?

Ahogy Sheridan sejtette, Thorn nem örült, hogy ezúttal neki szegezték a kérdést.

– Én… öööö… megkértem Oliviát, hogy kérdezze ki az anyját.

– Tudom. És megtette?

– Még nem. – A fivére kissé elvörösödött. – Tudod, nehéz megtalálnia megfelelő időpontot…

Sheridan a testvérére vigyorgott.

– Ó, igen, ezt nagyon is meg tudom érteni!

– Jól van, jól van – felelte Thorn. – Nem szólok bele a dolgodba, bár meg vagyok győződve arról, hogy Vanessa bármiben megállja a helyét.

Sheridan azt kívánta, bárcsak biztos lehetne ebben. Különösen, amikor a nászéjszakájukra kerül sor. Az ördögbe is, miért jár folyton ezen az esze?

Kuncogást hallott, és amikor a hang irányába nézett, egy csapat fehér ruhás kislányt pillantott meg virágkoszorúval a fején. Az egyik lányka tágra nyílt szemmel csodálta a mellette elhaladó elegáns urakat. Sheridan a kalapjához emelte az ujját, hogy üdvözölje, mire a gyermek

szégyenlősen elfordult, és az anyjához futott, aki a sétányon közeledett. Mindketten szalagokkal díszített kosarat tartottak a kezükben.

– Kik ezek az emberek? – kérdezte Thorn.

– Ez a szokás itt, vidéken, különösen, ha a szertartás és a lakoma két különböző helyen van. Majd meglátod, hogy ha kijövünk a templomból, az egész falu ott lesz, hogy sok boldogságot kívánjon, és rizst szórjon ránk. Utána pedig szinte hazáig kísérnek minket.

– Ha már megszerezted a különleges házassági engedélyt, miért nem Armitage Hallban tartjátok az esküvőt?

– Mert szükségem van a helybéliekre, és nekik is rám. Nem szeretnék olyan zárt szertartást, amelyen nem vehetnek részt. Ezzel Vanessa is egyetért.

– Lefogadom, hogy az anyja viszont nem.

– Valóban – felelte Sheridan. A szeme sarkából látta, hogy Noah bácsi közeledik. – Lady Eustace a windsori kastélyban szerette volna megtartani a ceremóniát.

– Ez csak félig vicc – szólt közbe Sir Noah. – A húgom szívesen kikergette volna a királyi családot a kastélyából, csak hogy garantálhassa az évszázad esküvőjét az unokahúgom számára.

– Ehelyett egy egyszerű, falusi lagzi jut neki – fűzte hozzá Sheridan. – Szerencsére Vanessával sikerült keresztülvinni az akaratunkat.

– Csak hogy tudja, Armitage – folytatta Sir Noah –, már elmondtam Lord Heywoodnak, hogy az ügyvédjeink a lehető legnagyobb korrektséggel készítették elő a házassági szerződést, amely megfelelő körülményeket biztosít az unokahúgom számára. Emiatt nem kell aggódnia.

Sheridan csodálkozva meredt az öccsére.

– Az ördögbe is, Heywood! Nem tartasz képesnek arra, hogy tárgyaljak a saját házassági szerződésemről?

– Mivel nekem is szükségem volt egy efféle szerződésre – kezdte Heywood Sir Noah-ra pillantva –, arra gondoltam, hogy az esküvő sietőssége miatt, amiben persze nincsen semmi rossz, talán nem lesz… öööö… idődd arra, hogy

foglalkozz vele.

– És úgy gondoltad, hogy a legjobb alkalom ennek megemlítésére éppen most van, amikor a templomba tartunk? – Sheridan a fejét ingatta. – Mellesleg sértésnek tartom, hogy azt gondoltad, nem találok időt egy ilyen fontos dologra. De ha meg is feledkeztem volna róla, még mindig lenne idő gyorsan megállapodni Sir Noah-val a részletekben, és gyorsan írásba foglaltatni Bonhammel, miközben a menyasszony és a násznép a sekrestyében várakozik. – Amikor erre Thorn felnevetett, Sheridan lesújtó pillantást vetett rá. – Mit találsz ezen olyan nevetségesnek? Te sem vagy különb, hiszen házassági tanácsokat osztogatsz, mielőtt még aláírtam volna az egyházi anyakönyvet. Törődjetek a saját dolgotokkal, ne pedig az én házasságommal, az én birtokommal és a leendő feleségemmel! Megértettétek?

Amikor újra elindultak, Thorn komor pillantást vetett Heywoodra.

– Látod, mit műveltél?

– Álljon meg a menet! – vágta rá az öccse. – Te voltál az, aki házassági tanácsokat adtál neki.

– Nekem legalább volt annyi eszem, hogy ne avatkozzak bele a házassági szerződésébe. Elfelejtetted, hogy fivérünket szinte csecsemőkora óta diplomáciai tárgyalásokra képezték ki? És amennyire vissza tudok emlékezni, remek tehetsége volt hozzá.

Most Sir Noah kacagott fel.

– Bevallom, boldog vagyok, hogy nincsenek fivéreim. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán megkérdezte: – Ki lenne ez Bonham?

– Armitage utolsó három hercegének intézője, beleértve Sheridant is – felelte Thorn, majd az öccséhez fordult: – Apropó, Bonham eljön az esküvőre? És ha igen, anyánk tud róla?

Sir Noah jókedve hirtelen elpárolgott.

– Miért fontos, hogy a hercegné tudjon róla?

– Egyáltalán nem fontos – felelte Sheridan, figyelmeztető pillantást vetve a féltestvérére. – És igen, tud róla. Anyánk

ragaszkodott ahhoz, hogy meghívja, mivel évtizedek óta a szolgálatunkban áll.

Időközben Sanforthba értek. A fivérek szinte észre sem vették, amíg Sir Noah meg nem jegyezte:

– Felteszem, ez lenne az a templom…

Sheridan megállt, és a gyomra összeszorult.

– Igen.

– Nagyobb annál, mint amire az ember számíthatna egy ilyen kis faluban. Nagyon is alkalmas egy hercegi esküvőre.

Bár Sheridan kezdett pánikba esni, rábólintott. Helenenel sohasem jutottak idáig. Egykori menyasszonya többheti küzdelem és szenvedés után belehalt a tüdővészbe, méghozzá pont azon a napon, amelyen az esküvőjüket ülték volna. Ő pedig itt maradt sebzett szívvel, amely máig nem gyógyult be egészen. Ezt a tragikus, életében meghatározó eseményt még nem osztotta meg Vanessával, de valószínűleg hamarosan meg fogja.

Amikor mind a négyen beléptek a templomba, Sheridan ledermedt. Az indulásuk előtt nem volt alkalma találkozni a hölgyekkel, most pedig itt állt előtte Vanessa, aki lélegzetelállító látványt nyújtott esküvői ruhájában, amint éppen a jövendőbeli anyósával beszélgetett.

Te jó ég, de gyönyörű volt! Néha az események kavalkádjában erről szinte meg is feledkezett.

De ezen a napon különösen ragyogott a lány. Halványkék selyemruhája szinte fehérnek tűnt, kivéve ott, ahol a gyertyák derengő fénye megvilágította. Csak ekkor tűntek fel neki a ruhaujjról csüngő csipkedíszek és a ruha földön kígyózó uszálya, amely arra várt, hogy valaki megigazítsa.

Úgy tűnt, élénk beszélgetésbe merült Sheridan anyjával. A férfi Lady Eustace-t keresve végigpásztázta a templomot, aztán kissé megnyugodva vette észre a nőt a túloldalon, amint Gwynnel társalog. Sheridan azt az utasítást adta minden nőrokonának, hogy tartsák egymástól minél távolabb a két örömanyát.

Amikor a templom bejáratához sietett, látta, amint az anyja éppen gyöngysort tesz Vanessa nyakába.

Egy pillanat múlva odaért hozzájuk.

– Anyám, ezek a gyöngyök…

– Igen, az Armitage család ékszerei – felelte Lady Lydia, és gyengéd pillantást vetett Vanessára. – Tudom, hogy apád azt szerette volna, ha a menyasszonyod viseli.

Vanessa a vőlegényére pillantott, és elpirult.

Ez újra lángra lobbantotta Sheridan szenvedélyét.

Hamarosan meglesz az esküvő, aztán a nászéjszaka következik. De előtte még lesz jó néhány pohárköszöntő, esküvői torta, meg a jó ég tudja, miket szerveztek meg az asszonyok ilyen rövid idő alatt.

Jobb is így. Bár ő szívesen kihagyta volna ezeket, de Vanessa megérdemelt egy tisztességes esküvőt. Nem is jönne hozzá, ha nem támadta volna le a parkban. Szerencsére hamarosan a hálószobájukban csillapíthatja a lány iránt érzett fékezhetetlen vágyát. Majd elég később foglalkoznia annak a következményeivel, hogy olyan közel engedte magához a lányt, hogy az belelásson a szívébe. De a mai éjszakának minden pillanatát ki akarja élvezni a felesége társaságában a puha paplan alatt.

Vanessa keze megremegett, amikor aláírta az egyházi anyakönyvet. Meglepetésére Sheridan a kézfejére tette a kezét, lehajolt, és a fülébe súgta:

– Minden rendben lesz. Esküszöm, hogy minden erőmmel erre törekszem.

Vanessa őszintén remélte, hogy komolyan gondolja, mert már nem volt visszaút. A sorsuk beteljesült. A szertartás mindössze fél óráig tartott, a házassági szerződésük azonban egy életre szólt. Megkapta, amit akart, bár nem úgy, ahogy szerette volna, és ez kissé beárnyékolta az örömét. Mi lesz, ha Sheridan majd neheztel rá, amiért belekényszerítette ebbe a házasságba?

Bár valójában nem így történt. Nem az ő hibája volt, hogy azon az estén úgy elragadták őket a vágyaik. Vagy talán mégis? Mindenesetre jó érzéssel töltötte el, ahogy a kezén

érezte a férfi ujjait. És ez volt a legtöbb, amit jelenleg kívánhatott.

Kijöttek a plébános irodájából, és visszatértek a már üres templomba. Mielőtt csatlakoztak volna a vendégekhez, Sheridan megtorpant.

– Készen állsz? – kérdezte most már tegeződve.

– Voltam már falusi esküvőn – felelte Vanessa széles mosollyal. – Tudom, hogy zajlik.

– Rendben. Csak hogy ne érjen felkészületlenül…

Kéz a kézben kisétáltak a templom ajtaján, és Vanessa észrevette, hogy az egész falu ott várakozik. Tülekedtek, hogy minél közelebbről láthassák a herceget és az újdonsült feleségét, amint kilépnek a templomból.

Ahogy az ifjú pár átlépte a küszöböt, éljenzésben tört ki a násznép. A rájuk záporozó rizsszemek és rózsaszirmok özönében végighaladtak az ösvényen a nyitott hintójukig, amelyet szalagok és téli rózsák díszítettek.

Vanessára is átragadt az ünneplő tömeg lelkesedése, és a szeme se rebbent, amikor Sheridan meglepetésszerűen megcsókolta, mielőtt besegítette volna a kocsiba. Miután elindultak, a tömeg egy jó darabon követte őket.

Annak ellenére, hogy örökre Sheridenhez kötötte az életét, megmagyarázhatatlanul szabadnak érezte magát… Megszabadult az anyjától, a félelmeitől, a múltjától. Megkezdődött a családjától független élete. Mostantól csak ő és Sheridan lesz az új otthonukban, de hamarosan talán gyereksereg népesíti be a házat. Ez a gondolat felvidította.

Amikor a bakon ülő kocsist leszámítva kettesben maradtak, Vanessa érezte, hogy a férje valamit bámul rajta.

– Mit nézel? Talán eláll a fülem?

– Most vettem észre, hogy anyám a gyöngysorhoz illő fülbevalót is odaadta.

Vanessa felemelte a csuklóját.

– És a hozzá illő karkötőt meg fésűt is. Azt hiszem, az egész kollekciót megkaptam.

– Ó, igen! Észre kellett volna vennem a fésűt a hajadban. Bár az igazat megvallva hátul van, én pedig eddig csak

elölről néztelek.

Vanessa megérintette a fülbevalót, amelyet Sheridan még mindig bámult.

– Ugye nem bánod?

– Dehogy bánom. Mostantól hercegné vagy. Hozzád tartoznak a családi ékszerek. Bárcsak több drágakövem lenne, amit odaadhatnék!

Nem hitte volna el a férfi szavait, ha nem maga látja azt a mohó villanást a szemében, amely a leginkább a farkas kiéhezett tekintetére emlékeztette a *Piroska és a farkas* című meséből. Csak később jutott eszébe, hogy Sheridan vezetékneve Wolfe. *Te jó ég!*

– Ráadásul – folytatta a férfi olyan rekedt hangon, amitől izgatott borzongás futott végig Vanessán – elragadóan nézel ki ezekkel a gyöngyökkel.

Vanessa nem tudta, megköszönje-e a bókot, vagy inkább elrohanjon a dombok közé a mohó férje elől.

– Még sohasem kívántam ennyire, hogy zárt hintóban utazhassak – mondta Sheridan vontatottan.

– Valóban? – kérdezte Vanessa könnyed, kötekedő hangon. – És vajon miért?

– Elég nyilvánvaló, hogy miért. Azt szeretném, ha… – A lány nevetése szakította félbe, amiből rögtön rájött, hogy pontosan tudja, mit szeretne. Lehajtotta a fejét, hogy a fülébe súgja: – Azt szeretném, ha a nászéjszakánkon nem viselnél semmi mást, csak ezeket az ékszereket.

Nem is sejtette, hogy Sheridan ilyen… romlott. Már nem akarta ugratni, inkább élénken maga elé képzelte, amint a férfi végigpásztázza a testét, miközben csupán a családi ékszereket viseli.

A szája kiszáradt, a lélegzete felgyorsult. Saját magát is kezdte romlottnak érezni.

– Most már értem, miért kívánsz zárt kocsit – suttogta.

– Félek, ez lesz a leghosszabb lakodalom, amelyen valaha is részt vettem – sóhajtott fel a férfi.

Sajnos Vanessa is ettől tartott.

Tizenharmadik fejezet

Sheridan fel-alá járkált az ágya előtt arra várva, hogy Vanessa kinyissa a hálószobáikat összekötő ajtót. Bridget segített az úrnőjének átöltözni a nászéjszakára, bár a nap még el sem tűnt a horizonton. Mivel azonban a násznép valószínűleg hajnalig fog mulatozni, Sheridannek nem volt türelme kivárni, hogy valamennyien elmenjenek. Így miután túlestek a szokásos esküvői hagyományokon, gyorsan kivezette Vanessát a teremből, magukra hagyva a fivéreit és a sógorait, hadd igyanak és táncoljanak a feleségeikkel. Őrá most másféle szórakozás vár.

Megforgatta az ujján a számára még szokatlan jegygyűrűt, és Thorn szavai jutottak eszébe. *Rendkívül értelmes lánynak tűnik. El kellene neki mondanod.*

Mégis hogy beszéljen neki a gyilkosságokról? Méghozzá pont ma éjjel? Arról szó sem lehet. Nemcsak égett a vágytól, hogy Vanessa a szó szoros értelmében az övé legyen, de tartott is tőle, hogy ha mesél neki a nyomozásukról, azzal kioltja a köztük kialakulóban lévő bajtársi szellemet.

És bár nem szívesen hagyta egy légtérben az anyját és Lady Eustace-t, a két nőnek valahogy meg kell szoknia, hogy néha-néha elviselje egymás társaságát. Úgyhogy akár már most elkezdhetik.

Hacsak ki nem derül, hogy Lady Eustace a gyilkos. Ezt a legkevésbé sem kívánta a volt anyósának, mivel az azt jelentené, hogy a családjának egy újabb botrányt kell elszenvednie. De az anyósa egy szörnyű nőszemély, és gyűlölte, amiért olyan rosszul bánt a lányával.

Az ajtó nyikorogva kinyílt, mire Sheridan visszafogta a lélegzetét. De csak Bridget volt az.

– Most már bejöhet, kegyelmes uram – mondta a komorna a földre szegezve tekintetét.

Te jó ég, hiszen még nem is volt meztelen! Legalábbis egyelőre. Még mindig rajta volt az inge, a nadrágja és az

alsóneműje a kedvenc házikabátja alatt. Sajnos úgy tűnt, még fényévnyire van attól, hogy végre levetkőzhessen.

Mégis ellenállt a kísértésnek, hogy elhamarkodja a dolgokat. Ha mohó fenevadként esik neki Vanessának, esetleg megrémítheti. Bármennyire is tüzes leányzónak tűnik, még ártatlan, és nem lehet előre látni a reakcióját. Más sem hiányzik, mint hogy az újdonsült felesége a nászéjszakán zokogásban törjön ki, amiért érzéketlenül bánik vele, amikor elveszi a szüzességét. Így bármilyen eshetőségre felkészült. Szinte az első találkozásuk óta várta ezt a pillanatot. De vajon képes lesz uralkodni magán?

Amikor belépett Vanessa hálószobájába, észrevette, hogy Bridget eltűnt – akárcsak az önuralma. Hogyne tűnt volna el, amikor megpillantotta Vanessát a vászon hálóingében, amely bár mértéktartó volt, és nyakig begombolták, a kandalló fényénél mégis szinte teljesen áttetszett?

Ezzel vajon tisztában volt? Talán szándékosan állt oda, hogy felszítsa a szenvedélyét? Mert erre semmi szükség nem volt, ugyanis már enélkül is majd megveszett a vágytól.

– Jól vagy? – kérdezte Vanessa. – Olyan komolynak tűnsz.

Sheridan megpróbált derűsebb arcot vágni.

– Csak igyekszem visszafogni magam, nehogy rád ugorjak. Ugyanis a tűz lángjánál jól láthatom mindazt, amit a hálóingnek el kellene takarnia. Nem mintha bánnám, csak szerettem volna, hogy tudd.

Vanessa félig megfordult, és úgy bámulta a lángokat, mintha a férje cinkosai lennének. Ebből Sheridan rájött, hogy nem provokáció céljából állt ott. *Ez most jó jel, vagy rossz?* Nem bánta volna, ha egy kicsit kacérabb, sőt talán még örült is volna neki.

– Jobban szeretnéd, ha felvenném a köntösöm?

Ez az ártatlan kérdés csak még jobban felkorbácsolta Sheridan érzékeit.

– Dehogyis! – felelte, és vadul kalapáló szívvel odalépett a lányhoz. Szerette volna kibontani a haját. Valójában arra számított, hogy már leomló hajjal találja. Bár szívesebben engedte volna le ő maga.

– Ha akarod, én is leveszem a köntösöm – ajánlotta fel.

– Az nem ér, hiszen alatta talpig fel vagy öltözve! – csattant fel Vanessa.

Armitage visszafojtotta a nevetését.

– Akkor vetkőzzek ingre és alsóneműre?

Kérlek, mondj igent!

– Ha úgy kívánod…

Ez nagyon közel állt az igenhez. De a lány szemében némi bizonytalanság csillogott, ami habozásra késztette Sheridant.

– Kissé idegesnek tűnsz.

– Miért, te nem vagy az?

– Nem nagyon. Egy férfi számára más a helyzet. Az idegességünk nyomban elillan, amint megpillantunk egy félmeztelen nőt.

Ez tétova mosolyt csalt Vanessa arcára. Sheridan ennél kicsit többen reménykedett. Odalépett a lányhoz, hogy kisimítson egy fürtöt a homlokából.

– Nem kell elsietnünk a dolgot. Elvégre az egész éjszaka előttünk áll.

– Így van! – ismerte el Vanessa kissé nagyobb lelkesedéssel, mint ahogy szerette volna.

– Mit szólnál hozzá, ha leülnénk egy kicsit beszélgetni. – *Még ha ebbe bele is halok.* – Majd szép nyugodtan haladunk, a te igényeid szerint.

Vanessa gyanakodva nézett rá.

– Ez valamiféle próbatétel?

– Micsoda?

A kérdés kissé kizökkentette Sheridant az egyensúlyából.

– Nem is tudom – mondta a lány, és elfordult. – Mama azt mondta, tegyek meg mindent, amit csak kérsz tőlem. Mindenben tegyek a kedvedre, még akkor is, ha nekem nem tetszik.

Úristen! Pont ezt nem kívánta volna tőle.

– És általában megfogadod az anyád tanácsait?

Vanessa a válla fölött félénken rámosolygott.

– Általában nem. – Aztán a mosolya elhalványult. – De most úgy áll a helyzet, hogy neki volt már férje, nekem pedig

nem. Nincs semmi összehasonlítási alapom.

Sheridan odalépett hozzá, kézen fogta, és az apró pamlaghoz vezette.

– Gyere, üljünk le!

– Nem férünk el rajta mind a ketten.

– Dehogynem – felelte Armitage, és rámosolygott. – Különben is épp most mondtad, hogy mindent megteszel, amit csak kérek tőled.

Vanessa az égre emelte a tekintetét.

– Hát jó! Mindjárt magad is látni fogod.

Sheridan, akit szórakoztatott Vanessa hirtelen szeszélyessége, leült, és az ölébe húzta a lányt.

– Mondtam, hogy elférünk.

Vanessa elfojtott egy mosolyt, és a fejét ingatta.

– Már megszokhattam volna, hogy sohasem azt teszed, amit elvárok tőled.

– Te neveztél Szent Sheridannek. Tehát azt várod el, hogy eszerint viselkedjek?

– Ha valóban aszerint viselkedtél volna, most nem kerültünk volna efféle slamasztikába – jegyezte meg gúnyosan a lány.

A férfi felkuncogott.

– Ez igaz. – Aztán elkomolyodott. – Tudom, hogy kínos lehet, de kérlek, meséld el pontosan, az anyád mit mondott a ma éjszakával kapcsolatban!

A lány úgy pillantott rá, mintha fafejű lenne.

– Épp az imént mondtam el.

– Ez volt minden? Nem ment bele a részletekbe?

– Nem. Miért? – kérdezett vissza Vanessa némi rettegéssel a tekintetében. – Miért, te nem tudod, mi fog történni? Mert az igazat megvallva én nem vagyok elég jártas a témában, hogy kioktassalak.

Sheridan újra visszafojtotta a kirobbanni készülő nevetését.

– De, nagyon is tudom, mi fog történni. Csak arról van szó, hogy a legtöbb anya… – Vanessa várakozásteljesen nézte. – Á, nem számít! Megígérem, hogy amikor majd a… lényegre

térünk, nem teszek semmi olyat, amire… nem készítettelek fel előre… Ugye így majd nyugodtabb leszel?

– Azt hiszem, igen. – Aztán Vanessa hátravetette a fejét. – Őszintén szólva azt sem tudom, nekem mit kell majd tennem.

Kicsit fészkelődött a férfi ölében, mintha kényelmesebben akarna elhelyezkedni, mire Sheridan felnyögött.

– Nos, kezdjük azzal, hogy lehetőleg ne mocorogj az ölemben, legalábbis egyelőre.

– Miért? Fájdalmat okoztam? – kérdezte a lány, és rémült arccal fel akart állni, de a férje visszatartotta.

– Minden rendben, csak fel vagyok tüzelve, és ha sokat izegsz-mozogsz az ölemben, fennáll annak a veszélye, hogy leteperlek, és ezzel még jobban felgyorsítom a dolgokat.

– Á, vagy úgy! – felelte Vanessa, és visszaült a férfi ölébe, de ezúttal sokkal óvatosabban. – Szóval feltüzellek?

– Jól tudod, hogy igen. Egyébként nem keveredtem volna efféle „slamasztikába”, hogy a te szavaddal éljek.

– Cseppet sem bánom ezt a slamasztikát – felelte Vanessa kaján mosollyal.

Ez olyan volt Sheridan számára, mint egy korty levegő. Remélhetőleg Vanessa úgy értette mindezt, hogy cseppet sem kívánja Junckert az ő helyébe.

– Ha mindent a megfelelő módon teszünk – kezdte a herceg, és a hangja kissé rekedt volt az erőfeszítéstől, hogy visszafogja magát –, biztosan nem fogod slamasztikának találni ezt az egészet, sőt, egy kis szerencsével még élvezni is fogod.

– Honnan tudod? Ezt már máskor is megtetted?

– Egy hölgynek nem szabad ilyesmit kérdeznie egy úriembertől.

Vanessa szemöldöke a magasba szökött.

– Egy úriembernek nem lenne szabad bizonyos dolgokat tennie, csak a feleségével.

– Jó észrevétel – mondta Sheridan, és végigsimította a lány hátát. – Mondjuk úgy, hogy néhány alkalommal nem viselkedtem úriemberként, legkevésbé szentként. – Azzal

elkezdte kigombolni Vanessa hálóingének apró gombjait egészen a lány derekáig. Egy kézzel sokkal nehezebb volt, mint gondolta. Annál is inkább, mert Vanessa ziháló légzése egyre inkább felgyorsult, ami újabb heves reakciót váltott ki belőle az öve alatt.

– Hány… Hány alkalommal? – kérdezte Vanessa a férfi mozdulatait figyelve. – Volt… valaha is szeretőd?

– Nem. Nem engedhettem meg magamnak.

Vanessa megdermedt.

– Ó, hidd el, ha egy férfi szeretőt akar tartani, mindig megtalálja a módját, hogy megjutalmazza!

Mintha egy jégcsap fúródott volna Sheridan szívébe, a keze megállt.

– Ezt tapasztalatból mondod?

Vanessa sóhajtva bólintott. A herceg próbálta megőrizni a nyugalmát.

– Ki volt az? Juncker?

Vanessa csak pislogott.

– Mi az ördögről beszélsz?

Egy pillanatra a férjére meredt, aztán a dühtől kipirult az arca.

– Nem úgy értettem… Én sohasem… Hogy gondolhattad, hogy magamról beszélek? Mintha anyám megengedett volna ilyesmit! Mintha *én* valaha is hajlandó lennék ilyenre! Úristen, mit gondolsz rólam?

– Semmit az égadta világon. Bevallom, egy kicsit összezavarodtam. Azt mondtad, személyes tapasztalatból tudod, hogy a szeretőket megjutalmazzák. Mi mást feltételezhettem volna?

– Hát ezt semmiképpen – felelte a lány. Aztán Sheridan zavarodott tekintetét látva hozzátette: – Papáról beszéltem. Legalább egy szeretője biztosan volt.

– Hogy jöttél rá?

Vanessa megvonta a vállát.

– Én vezettem a könyvelését. Találtam számlákat olyan kalapokról, ruhákról és kesztyűkről, amelyeket sem én, sem pedig mama nem rendelt meg. Egyértelműen egy másik

nőnek szánták őket. Ráadásul a halála után egy ismeretlen asszony kopogott be hozzánk, hogy lerója a kegyeletét, de mama nem fogadta. Nem volt nehéz kitalálni, ki lehetett.

– Ó, értem! – Sheridan megsimogatta a lány arcát. – Pontosan tudom, mire gondolsz. Gyanítom, hogy apám sem volt mindig hűséges anyámhoz. Barátokként házasodtak össze, nem voltak szerelmesek egymásba. Ezt mindannyian tudtuk.

– Sokat veszekedtek?

– Nem. Az igazat megvallva szinte soha. Csak külön életet éltek. Apám csak azért vette el anyámat, hogy örökösöket adjon neki. És a házasság nyilván a diplomáciai karrierjét is előmozdította. Főleg azért, mert egy herceg özvegyét vette el. Miután Heywooddal megszülettünk, a szüleim udvarias és barátságos viszonyban maradtak, de ennél több nem volt közöttük. Apám legjobb barátja Thorn és Gwyn apja volt, így jól tudta, hogy anyám szíve örökre a második férjéért dobog. Ezt mi is tudtuk.

– És nem zavart?

– Valójában nem. Csak ezt az élethelyzetet ismertem.

Vanessa bólintott.

– Szerintem a szüleim nem szerették egymást, és folyton vitatkoztak. Elég felkavaró volt.

– Ez teljesen érthető.

Elhallgattak, valószínűleg mindketten ugyanazon tűnődtek. *Ők* vajon fognak veszekedni vagy külön életet élni?

Sheridan elhessegette ezeket a komor gondolatokat. Mindez nem számít. Most már házasok, és egészen addig, amíg Vanessa marad az egyetlen ágyasa, nem kell attól tartania, hogy újra darabokra hull a szíve. Itt az ideje, hogy abbahagyja a fecsegést, és a tettek mezejére lépjen.

– Nem bánod, ha leengedem a hajad?

Vanessa furcsa módon meglepettnek tűnt.

– Nem bánom. De ahhoz ki kell venned a gyönggyel díszített fésűt.

– És ez gond?

– Azt mondtad, azt akarod, semmi más ne legyen rajtam,

csak a gyöngyök – mondta, és a szája egyik sarka huncut mosolyra húzódott. – Nem teljesülhet mindkét feltétel. Vagy meztelen leszek, és a gyöngyök rajtam maradnak; vagy leengedem a hajam, de kiveszem belőlük a gyöngyöket.

Mindkét lehetőségnek a gondolata buja vággyal töltötte el Sheridant. A felesége kacér pillantását látva elmosolyodott.

– Milyen szőrszálhasogató vagy! Mivel azonban észre sem vettem, hogy a fésűt is gyöngyök díszítik, jobban szeretném a válladra omló hajadat látni. – Aztán a fülébe suttogta: – Annál is inkább, mert mindenképpen le fogsz vetkőzni.

Vanessa állta a tekintetét.

– Remélem, te is.

Ettől a pár szótól Sheridan elveszítette a kontrollt, és nem tudta tovább türtőztetni magát. Vanessa ajkára tapasztotta a száját, és olyan hevesen borította be a csókjaival, hogy nem hagyott semmi kétséget a szándékai felől. Ezzel egyidejűleg az egyik kezét becsúsztatta a kigombolt hálóing alá, hogy megsimogassa a telt kebleket, élvezve, ahogy a selymesen puha mellbimbók megfeszülnek az ujjai között. Amikor Vanessa torkából mély sóhaj tört elő, Sheridan izgalma a tetőfokára hágott.

A férfiassága görcsösen ágaskodott.

Félbeszakította a csókot. Kicsit lassítania kell a tempón. Figyelmesnek kell lennie Vanessával, akinek ő lesz az első férfi az életében.

– Állj fel, kedvesem!

Vanessa engedelmeskedett, mire Sheridan is felegyenesedett, meg sem próbálva elrejteni a merevedését, bár nem hitte volna, hogy a lány észreveszi.

– Fordulj meg! – kérte fojtott hangon.

Miután a felesége háttal állt, Sheridan kibontotta a csodás hajkoronát.

Uramatyám! Így nehéz lesz lassítani a tempón. A lágyan leomló fürtök szinte könyörögtek, hogy fúrja beléjük az arcát. Kész rejtély, Vanessa – vagy inkább Bridget – hogy volt képes megzabolázni ezt a fényes hajkoronát. Mindig azt

gondolta, hogy a fekete haj csak egyféle lehet, ezért nagyon meglepte az árnyalatok bősége: a sötétbarnától a szinte kékesen csillogó koromfeketén át a paletta legkülönbözőbb színei váltakoztak, attól függően, hogyan esett rájuk a fény.

Alátartotta a kezét, mintha le akarná mérni a csodás hajzuhatag súlyát, és meglepődve tapasztalta, milyen puhák és ruganyosak a csaknem derékig érő tincsek.

– Végeztél a hajam összekócolásával? – kérdezte Vanessa kissé bosszúsan.

Armitage felnevetett.

– Miért? Túl sok időt töltök azzal, hogy elcsábítsalak?

– Hogy elcsábíts? – kérdezte Vanessa, miközben megfordult. – Szóval ezzel foglalatoskodsz? Mert már azt hittem, abban leled örömöd, hogy felfedezd a hibáimat.

– Miféle hibáidat? – kérdezte Sheridan, és félrebillentette a fejét. – Ha a hajadra gondolsz, biztosíthatlak, hogy tökéletes.

Ismét bizonytalanság csillant meg Vanessa szemében.

– Persze, hiszen nem neked kell kifésülnöd és feltűznöd!

– Nem, hála istennek. Mert nem tudom, meg tudnék-e birkózni a feladattal. És hagynám, hogy folyton kibontott hajjal járj.

– Tehát azt szeretnéd, ha slampos lennék?

A férfi megrázta a fejét.

– Azt szeretném, ha az az elbűvölő szirén lennél, aki vagy. És ebben a csodás hajkoronádnak is nagy szerepe van.

Vanessa arca hirtelen felragyogott, amiből Sheridan rájött, hogy a lánynak fogalma sincs, mennyire igéző látványt nyújt a teste a férfinem számára. Csodálkozott, hogy egyáltalán nem volt hiú. Pedig lehetett volna.

– Nos, meglátjuk, hogy ezután is elbűvölő szirénnek tartasz-e – mondta, és egy gyors mozdulattal kibújt a hálóingéből.

Sheridan szája kiszáradt, amikor hátralépett, hogy megszemlélje az összhatást. Isten kegyelmezzen neki! A lány a válla körül kígyózó és a karjára omló hajfürtjeivel maga volt a tökély.

– Nem tudom, mit próbálsz bebizonyítani, édesem – mondta rekedten –, de így, csupán a gyöngyökbe öltözve, azt látom, hogy nekem volt igazam.

Azzal megragadta a dús, rózsaszín mellbimbókkal ékesített kebleket, amelyek teljesen betöltötték a tenyerét. Vanessa valóságos Vénusz volt. A gyöngyök még inkább kiemelték a tejfehér bőrét és az érzéki testét a kellő helyeken domborodó idomokkal, amelyek bármely férfit buja gondolatokra kísértettek volna. Ahogy Mars, a háború istene csábította el a szerelem istennőjét, Sheridan úgy szerette volna elcsábítani az ő saját Vénuszát. Nem bírta tovább türtőztetni magát.

Egy hirtelen mozdulattal a karjába kapta, és megindult vele az ágy felé, majd óvatosan letette az ágyneműk közé, amelyeket a szolgálók már odakészítettek.

De amikor Sheridan feltérdelt az ágyra, Vanessa felkönyökölt, és egyik kezével megtámasztotta a fejét.

– Ó, nem, férjecském! Megígérted, hogy te is levetkőzöl. Most rajtad a sor. – Azzal kinyújtotta a másik kezét, amelyen a karkötőt viselte. – Kölcsönadhatom a családi ékszert őhercegségének.

– Nagyon szellemes – felelte a férj csipkelődőn. – Bár nem emlékszem, hogy megígértem volna, hogy magam is levetkőzöm. De most az egyszer elnézem neked, hogy félreértettél.

Azzal egyenként elkezdte levenni a ruhadarabjait. Csak azon fohászkodott, hogy még azelőtt be tudja fejezni a műveletet, mielőtt rávetné magát Vanessára, mint egy kiéhezett farkas az ízletes lakomára.

Tizennegyedik fejezet

Vanessa még soha nem látott ilyen merész férfit. Vagy minden férfi ilyen lelkesen vetkőzik le egy hölgy előtt? Számára meglehetősen furcsa érzés volt meztelenül feküdni a férje előtt, pusztán a nehéz gyöngyökkel a nyakában és a csuklóján, amelyek mintha örökre a férfihoz láncolták volna.

A herceg tekintete sem nyugtatta meg teljesen. Miközben levette a házikabátját és lerúgta a cipőjét, a vadul égő szemével kis híján felfalta. Zabolátlan izgalom futott végig Vanessán a gondolatra, hogy a férfi magáévá teszi, bár még nem tudta egész pontosan, ez hogy fog megtörténni. Mi lesz, ha a tudatlansága miatt a férfi kineveti?

Sheridan a nyakkendőjét már jóval azelőtt levette, hogy belépett volna a hálószobába. Vanessa szinte megdelejezve bámulta a kigombolt ing alól előbukkanó bőrét, majd miután az ing lehullt róla, a pompás, izmos felsőtestét.

Mennyei látvány volt! A vállai valóban szélesek voltak, és nem csak a ruha miatt látszottak annak, ahogy Vanessa eredetileg feltételezte. És a mellkasa! Az egyetlen csupasz mellkas, amelyet eddig látott, egy Adonisz-márványszoboré volt. Lélegzetelállítónak találta ugyanezt egy hús-vér férfin.

Sheridan mellkasa nemcsak olyan izmos volt, mint Adoniszé, de olyan részleteket is felfedezett rajta, amelyek a görög szobron nem szerepeltek. Mint például a mellbimbók. Ki gondolta volna, hogy a férfiaknak is vannak? Ráadásul körülöttük göndör szőrszálak nőttek, amelyek sötétebbek voltak a haja színénél.

Égett a vágytól, hogy megérintse őket, és mintha Sheridan olvasott volna a gondolataiban, odalépett az ágyhoz, megfogta a kezét, és az izmos mellkasára tette. Vanessa azonnal simogatni kezdte. Pompás érzés volt: mint egy bársonnyal bevont szikla. A lány kezének érintésétől egyre gyorsabban emelkedett és süllyedt a férfi mellkasa.

Próbálja tűzbe hozni? Ez jó jel. Vanessa hirtelen felült, és

mindkét kezével cirógatni kezdte a férje meglepően érzékenyen reagáló testét. Amikor a lány könnyed ujjai a férfi lapos hasa felé vándoroltak, Sheridan felnyögött.

– Ha azt akarod, hogy könyörgőre fogjam, hercegném, jó úton jársz.

– Valóban? – kérdezte Vanessa kacéran, mielőtt még felfogta volna, hogy szólította a férfi. *Hercegném.* Ez a szó állandóságot sugallt. Aztán észrevette, hogy valami duzzad a férje nadrágjában. – Te jó ég, az előbb csakugyan fájdalmat okozhattam neked!

– A férfiak ilyenek lesznek, ha tűzbe jönnek – mondta Sheridan, azzal elkezdte kigombolni a nadrágját. – Mindjárt megmutatom.

Vanessa, akit megdöbbentett a saját óvatlansága, félretolta a férfi kezét.

– Hagyd, hogy én csináljam!

Sheridan torokhangon felnevetett.

– Miért is ne? Nem gondoltam volna, hogy ilyen vad leszel az ágyban.

– Csak kíváncsi vagyok. Még sohasem láttam férfit… ilyen állapotban. – Kigombolta a herceg nadrágját, de meglepetésére alatta egy másikat talált. – Ez meg micsoda?

– Ez, drágám, az a ruhadarab, amelyet le kell vennie egy férfinak, mielőtt szétrobbanna… Öööö… Akarom mondani, mielőtt olyat tenne, amit később szinte biztosan megbán.

Azzal kigombolta az alsóneműjét, és mindkét nadrágját egyszerre húzta le. Vanessa szemmagasságból figyelhette meg a meztelenségét, kiváltképp azt a vastag dorongot, amely a lábai közt lévő szőrös fészekből nyúlt ki, és egyre nagyobbra duzzadt.

– Szent Habakuk, Vanessa! – mondta Sheridan rekedten. – Ha nem veszed le róla a szemed, még a végén zavarba jövök.

Vanessa felnézett rá azon tűnődve, hogyan jöhetne zavarba, hiszen még csak el sem vörösödött.

– Érintsd meg! – bukott ki a férfiból. – Szeretném magamon érezni a kezedet.

Vanessa úgy tett, ahogy kérte, és az egyik ujját végighúzta a férje dorongján. Úgy tűnt, Sheridan ezzel nem volt teljes mértékben megelégedve, mert a lány markába nyomta a férfiasságát, és megmutatta, mit tegyen.

A lány keze simogatta a férfi micsodáját, ami szinte önálló életre kelt. Elképesztő! De mindezt csak kis ideig tehette – csodálva a bőr simaságát és sötétvörös tónusát –, mert aztán Sheridan motyogott valamit, ami átkozódásnak tűnt, és eltolta magától a kezét.

Aztán újra lefektette az ágyra, majd széttárt lábai közé térdelt, és a dorongjával vészesen közelített az intim testtájaihoz. És ez nyilván nem volt véletlen.

– Jó ég! Belém akarsz hatolni? – Ekkor eszébe jutott… – Mama említette, hogy a szüzesség elvesztése… fájdalommal jár.

– Ha vigyázok, akkor nem – nyögte ki nagy nehezen a szavakat Sheridan. – És megígérem, hogy nagyon óvatos leszek.

– Ha te mondod.

De közben a lány azon töprengett, hogy Sheridan szerszáma túl nagy ahhoz, hogy belé tudjon hatolni.

Ez miként lehetséges? Az asszonyok rendszeresen csinálják… Minden alkalommal szenvedniük kell? Elvégre a gyerekszülés is nagy fájdalommal jár.

Sheridan nyilván érezte, milyen feszült, mert lehajolt, hogy megcsókolja, miközben a merev férfiassága a hasuk közé szorult. Vanessa kissé megnyugodott. Szeretett csókolózni a férfival. Minden alkalommal, amikor Sheridan a nyelvét a szájába csúsztatta, kis híján elalélt. Pár perc múlva a férfi a mellét kezdte kényeztetni a nyelvével, ami még izgatóbb volt. Megragadta Sheridan karját, hogy ne mozduljon el azokról a pontokról, ahol váratlanul annyi kellemes érzés tört rá. Egyre közelebb akarta magához érezni, hogy minél jobban eltöltse a mámor, amelyet a férfi okozott neki még azokon a testtájain is, amelyekhez hozzá sem ért: a hasán és a combjai között.

Ez a szerelmi játszadozás tényleg kellemes volt. Nem

csoda, hogy egyes nők megkérik az árát: így egyaránt jutnak gyönyörhöz és pénzhez.

A következő pillanatban érezte, hogy Sheridan a lába közét simogatja. Úristen! Hisz még ő maga is alig érintette meg magát odalenn, most meg a férje keze dédelgeti és ingerli…

Atyaég, de csodás érzés! A férfi sokatmondóan pillantott rá, és közben egyre erősebben zihált, ami majdnem annyira felizgatta Vanessát, mint a simogatása. Mert tűzbe hozta a lány érintése, mohón vágyott a közelségére, sőt valószínűleg még annál is többre.

Akárcsak ő. Az érzelmei felülkerekedtek az értelmén. Pedig vigyáznia kellett, nehogy olyan helyzetbe kerüljön, amelybe sohasem akart: nehogy ki legyen szolgáltatva egy olyan embernek, aki nem szereti.

Bár Sheridan biztosan élvezte, hogy sikerült felkorbácsolni a vágyait.

– Ugye élvezed? – kérdezte kissé diadalmas hangon.

– Igen.

Egy kicsit összerándult, miközben Sheridan elképesztő módon tovább dörzsölte, aztán zihálva az egyik ujját becsúsztatta Vanessába, amitől a lány csaknem leesett az ágyról, annyira kívánta a folytatást.

– Olyan nedves vagy, édesem. Forró, nedves és csodálatos – súgta Armitage a fülébe. – Szeretem nézni, ahogy élvezel a karjaim között.

– Tényleg ezt tenném? Tehát így történik meg?

Sheridan felvonta a szemöldökét.

– Micsoda?

Most már két ujj térképezte fel a teste legtitkosabb tájait, ami leírhatatlan érzésekkel járt.

– Tudod, mi. A szüzesség elvesztése.

Mert ha ilyen, akkor egyáltalán nem fáj, gondolta megkönnyebbülten. Talán tévedett afelől, hogy Sheridan mit szándékozik tenni a duzzadó dorongjával.

A herceg felkuncogott.

– Ó, nem, pajkos leányzó! Ez még csak a kezdet. Még csak

most jön a java! – Egy izom megrándult az állkapcsában, mintha megpróbálna uralkodni magán… – Mindjárt meglátod. – *Te jó ég!* Vanessa ettől kissé feszült lett. Amikor valamelyest megnyugodott, Sheridan folytatta: – Bízz bennem! Esküszöm, hogy megpróbálom minél könnyebbé tenni a dolgot. Rendben?

A lány bólintott, bár a „megpróbálom” kifejezés kissé aggasztotta.

– Ha azt akarod, hogy megálljak, csak szólj!

Ahogy a férfi fölé tornyosult, Vanessa egyszerre érezte elragadónak és egyben riasztónak a jelenlétét.

– Nem szeretném azzal kezdeni a házasságunkat, hogy esetleg elriasztalak magamtól. – Aztán a herceg mosolyt erőltetett az arcára, és hozzátette: – Elvégre nem vagyok olyan ijesztő, ugye?

A lány farkasszemet nézett vele.

– Ezelőtt sohasem gondoltalak annak – mondta, majd felszegte az állát. – De a látszat néha csal.

Erre Sheridan erőltetetten felkacagott.

– Adj egy esélyt, Vanessa! – mormolta. – És majd meglátod, hogy a látszat valóban néha csal. Csak nem úgy, ahogy te gondolod. Kapaszkodj belém!

Vanessa a nyaka köré fonta a karját.

Sheridan elvette a kezét a combjáról, megragadta a férfiasságát, odairányította, ahol korábban az ujjai voltak, és elkezdett belehatolni. Nem volt olyan szörnyű, mint ahogy gondolta.

A férje feszült arckifejezéséből ítélve úgy tűnt, ő jobban aggódik amiatt, hogy fájdalmat okoz neki.

Aztán lassan, lágy mozdulatokkal elkezdett benne fel-le mozogni. A szemét behunyta, és Vanessa is így tett. Ez megkönnyítette a dolgot. Felhagyott a szorongással, és hagyta, hogy a férje mozgása magával sodorja, mint egy falevelet a sebes folyó. Furcsa és teljesen váratlan volt, hogy így összeforrt a testük, ugyanakkor nagy örömmel töltötte el, hogy szinte eggyé váltak: férjjé és feleséggé. Beteljesedett mindaz, amiben reménykedett.

Nos, talán nem minden, de most nem akart ezen töprengeni.

– Most jobb? – kérdezte a férje feszülten, mintha próbálná visszafogni magát.

– Igen.

Forró, kellemes bizsergést érzett odalent. Élvezte, ahogy kitöltik a testét… Egyáltalán nem találta kellemetlennek.

– Sokkal jobb.

– Kulcsold össze a lábad a derekamon! – mondta Sheridan.

Rendes helyzetben tiltakozott volna a parancsoló hang ellen, de most a férje kormányozta a hajót ezeken a számára ismeretlen vizeken. Tehát engedelmeskedett, mire a bizsergés valami vad élvezetté fokozódott.

– Ó, istenem! – lihegte. – Ó… Ó… most már tényleg sokkal, de sokkal jobb…

A férfi felkuncogott.

– Így képzeltem. Vagy legalábbis reméltem.

Most már teljes egészében az övé volt. Örökre a férje volt. És szerethetik egymást ezen a módon, amikor csak kedvük tartja. A férfira mosolygott, és megsimogatta a göndör fürtjeit.

Sheridan felnyögött, és megcsókolta a lány homlokát.

– Ó, Vanessa! Romlásba viszel… Semmi nem számít… amíg ily módon együtt lehetünk.

Romlásba viszel. Ezen meg kellett volna sértődnie, mégis ujjongott. Sheridan nem tudta kivonni magát a hatása alól. Ez több volt annál, mint amire számított.

Most a férfi lángoló tekintetét ráfüggesztve gyorsabban kezdett mozogni benne, belülről stimulálva az átforrósodott testét. Egy bizonyos helyen az ujjával is simogatta, ami még jobban hozzájárult a már egyébként is csodás érzéshez, amely a lábujjától a feje búbjáig átjárta.

– Ó, Sheridan – sóhajtotta Vanessa –, drága férjem! Olyan csodálatos vagy!

– Te még inkább…

Vanessa újra az a falevél lett, amelyet a folyó egyre

sebesebben sodor magával, miközben Sheridan döfései egyre hevesebbek lettek. Vanessa megragadta a széles és izmos vállakat, mint ahogy egy hajótörött kapaszkodik az árbócba. Érezte, hogy hamarosan történni fog valami odalent, és hogy minél jobban vonaglott, annál közelebb kerültek a célhoz. A vére a fülében lüktetett, mint amikor a folyó egy szakadék szélére ér… és zuhataggá válik.

– Ó, feleségem… – suttogta Sheridan. – Hercegném… Istennőm…

E szavak a szakadék szélére sodorták, ahol elengedte magát, és belezuhant a vízesés zavarosan hömpölygő vizébe. Amikor alámerült, a teste hirtelen megrázkódott, és szinte ájulásba zuhant, miközben Sheridan még egyszer erősen belé fúródott, majd egy rekedt kiáltást hallatott.

Káprázatos volt.

Sheridan az újdonsült felesége mellett feküdt, és megpróbált rendet teremteni az érzelmei között. Te jó ég, valóban istennőnek nevezte? Nem számított rá, hogy ennyire elveszíti a fejét.

Teljesen meglepte Vanessa, aki most összegömbölyödve, behunyt szemmel, elégedett mosollyal az arcán feküdt mellette a takaró alatt. Másra se tudott gondolni, mint hogy milyen csodásan omlanak a hollófekete fürtjei az alabástromfehér, szinte áttetsző vállaira.

Vagy talán ezt is csak úgy képzeli lázas izgalmában, ami mindig elfogja a lány közelében? Vanessa még mindig viselte a gyöngysort, amely ismét megmozgatta a fantáziáját. Mint minden, ami Vanessával volt kapcsolatos.

Magában kuncogott, amikor visszagondolt rá, hogy a romantikus hódítása kellős közepén a lány ragaszkodott hozzá, hogy ő is vetkőzzön le. Határozottan feltüzelte, hogy magán érezte a felesége csodáló tekintetét…

Az ördögbe is! Vanessa bármit tett vagy mondott, az kísértésbe hozta. És mindig meglepte.

Most már értette, mit jelent az, ha az előkelő társaságban

egy debütáló ifjú hölgyet a legragyogóbb gyémántnak titulálnak. Mert Vanessának annyi arca volt, ahány fazettája a legfinomabbra csiszolt gyémántnak, és minden vele töltött percben egy új oldalát csillogtatta meg. Azon merengett, vajon mennyi időbe telik, amíg valamennyit felfedezi. Még most is, ahogy ott feküdt, olyan domborulatokat fedezett fel rajta, amelyeket eddig nem érintett meg; olyan puha hajlatokat, amelyeket még nem csókolt végig; továbbá ezer apró részletet, amelyeknek felderítéséhez egy egész emberöltő szükséges.

Hirtelen felült, azon bosszankodva, milyen szentimentális alak lett belőle. Vanessának nem kell azon fáradoznia, hogy az ujja köré csavarja, már magától behódolt neki.

Ekkor Vanessa kinyitotta a szemét és álmosan megszólalt:

– Egy szívességet kell kérnem tőled.

– Miféle szívességet? – kérdezte a férfi gyanakodva. Jelen lelkiállapotában még a holdat is lehozta volna neki az égről, ha azt kérte volna.

Vanessa kissé aggódva összeráncolta a homlokát, és a férje mellkasára tette a kezét.

– Mit gondolsz, meg tudod ígérni, hogy… soha senki mással nem teszed meg azt, amit az imént csináltunk? Hogy nem tartasz szeretőt, amíg én életben vagyok?

A kérés meghökkentette. Miért lenne szüksége szeretőre? Vanessa bőven elegendő volt a számára.

– Megígérem, hogy nem lesz semmiféle szeretőm. – Amikor a megkönnyebbüléstől felragyogott a felesége arca, hozzátette: – Te is megígéred ugyanezt?

A lány csak pislogott.

– Természetesen. Ígérem, hogy nem fogok szeretőket kitartani – mondta, azzal vidáman felkacagott, oldva a köztük lévő feszültséget.

– Nagyon vicces az én kis boszorkám – mondta a férfi, és az ujjával felemelte Vanessa állát. – Ezért majd később számolunk!

– Ó, nagyon remélem! Csak valami rosszalkodás legyen

belőle, mert épp az imént jöttem rá, mennyire élvezem.

Erre Sheridan vére újra vadul lüktetni kezdett az ereiben. Szigorú pillantást vetett a feleségére.

– Kitértél a válasz elől. – Nem is szólva arról, hogy akarva-akaratlanul újra felizgatta őt. – Megígéred, hogy sohasem fogsz szeretőt tartani? Kiváltképp nem Junckert.

Vanessa félig behunyta a szemét.

– Szó sem lehet szeretőkről. Junckerről pedig végképp nem. Ezt megígérhetem.

Valamit titkolt előle, de nem tudott rájönni, mit. Eddig minden kétséget kizáróan szűz volt. Egy nő sem képes ilyen meggyőzően színlelni az ártatlanságot. Vanessa őszintén rácsodálkozott a házasélet minden új aspektusára.

Ez azonban még nem feltétlenül jelentette, hogy nem fogja keresni Juncker társaságát most, hogy már rendelkezik némi tapasztalattal. Marcangolta a szívét a gondolat, hogy a felesége esetleg szerelmes abba a felfuvalkodott színházi pojácába. És mi van, ha Juncker megpróbál visszaélni a helyzettel? Akkor biztos kihívja párbajra azt a semmirekellőt.

Szerencsére sejtette, hogy bármilyen fegyvernemet is választanak – akár pisztolyt, akár kardot –, ő sokkal gyakorlottabb az ellenfelénél. Végül is Juncker az eddigi életét főleg azzal töltötte, hogy verseket firkáljon és a drámaíró szerepében tetszelegjen. Ráadásul Sheridant a nevelése során mindenre felkészítették: bőségre és éhínségre, békére és háborúra egyaránt. És mivel a nyomozása során rájött, hogy a családja élete esetleg veszélyben foroghat, kijárt gyakorolni a lőtérre.

Olykor a béke fenntartásának egyetlen módja az erőszakkal való fenyegetés. Ahogy az apja mondogatta: a béke árát karddal kell megfizetni. Sheridan cseppet se habozna tőrt döfni Juncker szívébe, ha szükségessé válna.

A gyomra korogni kezdett, ami arra emlékeztette, hogy reggel óta egyetlen falatot sem evett. És valószínűleg Vanessa sem.

– Éhes vagy? – kérdezte.

– Egy kicsit… igen… – hangzott a válasz, majd Vanessa ismét mély álomba zuhant. Sheridan nem tudta, megsértődjön-e, amiért untatja a lányt, vagy örüljön, hogy ennyire kifárasztotta a szerelmeskedésük. Ráadásul az esküvőt megelőző héten rengeteg teendőjük volt a ceremónia megtervezésével. Amíg ő többnyire a jogi teendőkkel foglalkozott, a szervezés java részét Vanessa végezte az anyjával, a várandós Gwynnel és a másik két sógornőjével, akik közül az egyik szintén gyermekáldás elé nézett. Egyáltalán nem hibáztathatja, amiért kimerült. Sőt kész csoda, hogy nem aludt el még azelőtt, hogy magáévá tehette volna.

Nos, amikor felébred, ennie kell valamit, döntötte el Sheridan. Csengethetne a szolgálóknak, de inkább saját maga megy le megnézni, mi maradt az esküvői lakomából. Talán akad még néhány hidegtál a tágas ebédlő asztalán. Jó eséllyel pár palack bontatlan pezsgőt is talál.

Felvette a selyem alsóneműjét, a nadrágját és a többi ruhadarabját a felöltővel és a mellénnyel együtt. Talán kissé zilált volt, de legalább elfogadhatóan festett arra az esetre, ha esetleg összefutna a hölgyekkel. Bár őszintén remélte, hogy erre nem fog sor kerülni.

Megállt az ágy mellett, hogy felhúzza Vanessa vállára a takarót, és elfojtott egy nevetést, amikor a felesége azt motyogta: „osztrigát és pezsgőt, azok vágyfokozók”.

Ahogy elindult lefelé, természetesen azonnal összefutott Thornnal. Szerencséjére Heywood nem volt vele.

– Nem a nászágy örömeit kellene élvezned? – kérdezte a fivére, aki egy finomságokkal megpakolt tányért tartott a kezében.

– Köszönöm, már alaposan kiélveztem. Vanessa elaludt, így gondoltam, valami harapnivaló után nézek. – Aztán ravasz mosollyal elvette Thorn tányérját. – Nagyon kedves tőled, hogy összeszedted ezeket a finom falatokat számunkra. Farkaséhesek vagyunk.

– Anyánknak viszem – felelte Thorn.

– Anya úgysem tudná mindezt megenni – felelte

Sheridan. – Szerencsére. De számunkra tökéletesen elegendő.

– Gondoltam, hogy a sikeres csábításoddal már kifárasztottad a fruskát – jegyezte meg Thorn.

Sheridan beleharapott a tányér tetején lévő csirkecombba.

– Úriember ilyesmiről sohasem beszél.

– Ami azt jelenti, hogy igen.

– Nem! – tiltakozott Sheridan az égre emelve tekintetét. – Nem mintha rád tartozna, de valóban kifárasztottam a feleségem a sikeres csábításommal. De ezt te úgysem értheted. Szegény Oliviának meg kellett elégednie az ügyetlenkedéseddel.

– Még hogy ügyetlenkedés! Csak irigykedsz a szerelmi bravúrjaimra.

– Aligha – felelte az öccse, és újra beleharapott a csirkecombba. – És légy szíves, ne hívd fruskának a feleségemet! Ő egy felnőtt nő, amint azt alaposan megállapítottam.

Beszédfoszlányokat hallott a szalonból. Amikor Vanessával visszavonultak, a vendégek még az ebédlőben ettek és ittak.

– Mi folyik itt? – kérdezte.

– Összeültünk, hogy megbeszéljük, hogyan haladunk a nyomozással. Nem akartunk zavarni, elvégre ma van a nászéjszakád, de ha akarsz, részt vehetsz…

– Persze hogy részt akarok venni rajta.

Sheridan körbejáratta a tekintetét a szalonban, és suttogóra fogta.

– És mi van a többi vendéggel? Lady Eustace-szel? Sir Noah-val? Lady Norley-val és Lady Hornsbyval? – kérdezte a homlokát ráncolva. – És Bonhammel?

Thorn az ujjain kezdte számlálni a kérdéses személyeket.

– Lady Eustace lefeküdt. Feltételezem, hogy könnyen kifárad. Sir Noah Sanforthba ment abban a reményben, hogy kártyapartnerekre talál a legközelebbi borozóban, mivel egyikünk sem volt hajlandó játszani vele. Bonham visszatért

Londonba. Nyilván üzleti ügyek szólították el, amelyek során a te érdekedben jár el. Lady Norley visszavonult olvasni a szobájába, Lady Hornsby pedig nem sokkal a szertartás után elbúcsúzott, hogy visszatérjen… Nem tudom pontosan, hová. Oda, ahol a múlt héten is tartózkodott. Nem vetted észre, hogy nem volt ott az esküvői lakomán?

– Akkor épp mással voltam elfoglalva, ha esetleg elfelejtetted volna.

– De mégis furcsa, nem gondolod?

– Kétségtelenül. De Gwyn feladata Lady Hornsby kihallgatása, tehát ez nem az én gondom.

– A te gondod az anyósod kikérdezése – felelte Sheridan –, és tudtommal még nem tetted meg. Sok szerencsét hozzá!

Ahelyett, hogy Thorn védekezett volna, a fivérére vigyorgott.

– Ahogy a te gondod pedig a saját anyósod kifaggatása. Ugyancsak sok sikert kívánok hozzá! Ha választanom kellene Lady Norley és Lady Eustace között, habozás nélkül az előbbit választanám. – Aztán megveregette az öccse vállát. – Gyerünk, hallgassuk meg, hogy a többiek mire jutottak!

Amint beléptek a szalonba, megkezdődött az élcelődés. A fivérei azzal ugratták, hogy túl hamar jött le a nászéjszaka után. A feleségek a szemüket forgatták és a fejüket csóválták a férjeik miatt, akik egy csapat komolytalan pojácaként viselkedtek.

Egyedül az anyjuk nézett rájuk komolyan.

– Hagyjátok már békén! Sheridan és Vanessa maguk is elboldogulnak, nincs szükségük a tanácsaitokra, fiúk!

Heywood felnevetett.

– Méghogy fiúk! Valamennyien felnőtt, nős férfiak vagyunk. Mellesleg még Szent Sheridan is eltűrheti, ha egy kicsit ugratjuk a nászéjszakája miatt.

– Az ugratás szellemes kommentárokat feltételez – jegyezte meg Sheridan, miközben a brandysüveghez lépett, és letette a tányérját, hogy töltsön magának egy pohárral. – Eddig azonban csak gyerekes ökörködést hallottam.

Ekkor a fivérei újabb heccrohamot indítottak ellene, de

csak addig, amíg Joshua, Sheridan kuzinja és sógora, valamint a Királyi Tengerészgyalogság őrnagya fel nem kiáltott:

– Elég legyen! – Amikor mindenki elcsendesedett, Joshua folytatta: – Hadd hívjam fel a figyelmeteket arra, hogy csak korlátozott idő áll rendelkezésünkre! Sir Noah bármelyik percben visszatérhet, vagy a gyanúsított hölgyek valamelyike is lejöhet, hogy megnézze, mi ez a felfordulás. Meg kell beszélnünk ezt a dolgot, de anélkül, hogy zajt csapnánk. Megértettétek? – Miután mind mormogva beleegyeztek, Joshua Sheridanhez fordult. – Szeretnéd megvárni, hogy a feleséged is csatlakozzon hozzánk, amikor megvitatjuk az anyjával kapcsolatos nyomozásunkat?

Az ördögbe is!

Sheridan nyugodtan leült az asztal mellé, hogy ne az ölében kelljen tartania a poharat és a tányért.

– Tényleg, Sheridan – szólt közbe Thorn önelégült mosollyal. – Talán még nem is árultad el Vanessának?

– Még csak ma házasodtunk össze. Nem volt időm elmondani neki.

Olivia összehúzott szemmel méregette.

– Thorn még az eljegyzésünk előtt beszélt nekem a nyomozásról.

– Ti szerelmesek voltatok egymásba – felelte Sheridan.

– Akkor még nem voltunk – jelentette ki Thorn. – Vagy legalábbis nem vallottuk be egymásnak.

– Az igazat megvallva – tette hozzá Olivia – Thornnak kicsúszott a száján, hogy gyanakszik anyámra, méghozzá bizonyítékok híján. Ha nem így történt volna, még mindig nem tudnék a dologról.

– Hogy mondhatsz ilyet? – ellenkezett Thorn. – Az esküvőnk előtt úgyis elmondtam volna. Erre mérget vehetsz.

A felesége felvonta az egyik szemöldökét, aztán Sheridanhez fordult.

– És amikor megtudtam, mivel gyanúsítja a mamát, jól beolvastam neki!

– Ez a dolog lényege – mondta Sheridan a brandyjébe

kortyolva. Most nagy szüksége volt az italra. – Pár napig még élvezném a boldog házaséletet, mielőtt felvetnék egy olyan témát, amely esetleg viszályt szíthat köztünk. – Aztán letette a poharát. – A dolog különben sem tartozik rá. – De amikor a kuzinja és a fivérei felmordultak, a nők pedig vasvillaszemeket meresztettek rá, hozzátette: – Miért, nem igaz? Semmi köze ehhez az ügyhöz. Elvégre tíz évvel azután született. Csak attól akarom megvédeni, hogy megtudja az igazságot az anyjáról.

Erre a hercegné felhorkant.

– Dehogy attól! Vanessa bizonyos szempontból már tudja az igazságot Coráról. Azt nem akarod, hogy megtudja, valójában miért kellett összeházasodnotok. Mert mindannyian tudjuk, hogy ha a nyomozásunkhoz nem kellett volna megjátszanod, hogy a barátja vagy, sohasem jött volna össze ez a frigy.

– Ez nem igaz – tiltakozott Sheridan, bár tisztában volt vele, hogy az anyjának nagyon is igaza van.

Ekkor egy hang hallatszott az ajtóból.

– Miféle nyomozásról beszél az anyád?

Jaj, istenem, ne! Vanessa lépett be a szalonba a férje köntösében, amiben szinte elveszett. Sheridan vadul kalapáló szívvel talpra ugrott.

– Semmi olyasmiről, ami miatt aggódnod kellene. Menj csak vissza aludni! Én is hamarosan utánad megyek.

– Eszem ágában sincs, amíg meg nem mondod, miféle nyomozásról van szó – felelte Vanessa, és jéghideg tekintetétől szinte megfagyott a vér Sheridan ereiben. – És hogy mi köze van mindehhez az anyámnak.

Tizenötödik fejezet

Amikor minden tekintet rászegeződött, Vanessa kissé védtelennek érezte magát. Az egyedüli vigasza az volt, hogy nem úgy néztek rá, mint egy bolondra. Inkább együttérzéssel. Tehát voltak itt szövetségesei.

Sheridan valószínűleg nem tartozott közéjük.

Valóban csak néhány perc telt el azóta, hogy a boldog szendergéséből arra ébredt, a férfi eltűnt? A keresésére indult abban a hiszemben, hogy majd a kamrában találja, nem pedig a családtagjai körében. Mintha azóta végtelenül hosszú idő telt volna el.

– Kérem, valaki mesélje el, miről maradtam le! – mondta gombóccal a torkában.

Tudta, hogy Sheridan nem szerelemből vette feleségül, ezt nem is várta el tőle. De azt hitte, azért segít féltékennyé tenni Junckert, mert valóban fontos a számára mint barát.

Tévedett. A férfit nem nagyon érdekelték az érzelmei. Bár ez nem akadályozta meg abban, hogy ágyba vigye, nem igaz?

Mivel nem kapott választ, továbbra is magyarázatot követelt, és közben képtelen volt a férjére pillantani.

– Nézzük, jól értettem-e! Nyomozást folytatnak valamilyen ügyben, aminek köze van anyámhoz, és Sheridan feladata volt kihallgatni őt úgy, hogy a barátomnak tetteti magát. Jól értem?

Pár pillanatra csend borult a szalonra, és ezalatt Vanessa előtt felderengett, hogy a férjét mintha jobban érdekelte volna az anyja, mint ő maga. Visszaemlékezett azokra a furcsa kérdésekre, amelyeket a férje feltett, és amelyek elől az anyja megpróbált kitérni.

– Szóval? – ismételte meg türelmetlenül. – Jól mondom?

Hirtelen mindenki egyszerre kezdett magyarázkodni, és Vanessa semmit nem tudott kivenni. Egyedül Sheridan lépett oda hozzá a kezében egy étellel megrakott tányérral és egy pohár brandyvel, mintha békeajánlatot akarna tenni.

– Talán valahová félre kellene húzódnunk kettesben, hogy mindent elmagyarázzak, drágám.

Vanessa farkasszemet nézett vele.

– Erre semmi esélyed, drágám. Jelen kell lenniük a családtagjaidnak, hogy biztos lehessek az őszinteségedben.

Fájdalom csillant meg a herceg szemében, mielőtt el tudta volna rejteni.

– Gondolod, hogy hazudnék neked ezzel kapcsolatban?

– Nem ezt tetted egész idő alatt?

– Nem, dehogy… Csak… elhallgattam néhány részletet.

– Például azt, hogy egy titkos találkozón veszel részt nélkülem, miután összeházasodtunk? Vagy még mindig egy mihaszna csitrinek tartasz, akinek nincs elég esze részt venni a családi összejövetelen?

– Átkozott legyek, ha valaha is azt gondoltam, hogy te…

– Most már nyakig benne vagy! – mondta Thornstock az öccsének kárörvendő nevetéssel.

– Ne avatkozz bele, Thorn, vagy esküszöm, képen töröllek! – csattant fel Sheridan.

Vanessának szinte elállt a lélegzete. Hogyhogy eddig nem tűnt fel neki Sheridan jellemének erőszakos vonása? Először azt feltételezte, hogy féltékenységből ütötte meg Mr. Junckert, de most, hogy szinte biztos volt abban, semmi sem miatta történt, fel kellett magában tennie ezt a kérdést.

Thornstock felhorkant.

– Rendben. Szent Sheridan verekedni akar velem.

– Képes lenne rá – szólt közbe Vanessa. – Már korábban is megütött valakit. Láttam.

Amikor a család döbbenten meredt Sheridanre, a férfi lágy hangon Vanessához fordult:

– Csakis érted tettem, édesem.

A válaszra kellemes bizsergés járta át a lány testét, de próbálta elfojtani a rátörő érzéseket. Sheridan egyértelműen jobban értett a hízelgéshez, mint ahogy korábban gondolta volna.

– És kit ütöttél meg? – kérdezte Lord Heywood a fivérétől.

– Junckert – felelte Sheridan a feleségét fürkészve.

– Ó! – kiáltottak fel a többiek kórusban, mintha ez megmagyarázná a történteket.

– Kétségtelenül megérdemelte – vélte Thornstock, mire Vanessa ferde szemmel kezdte méregetni.

– Azt hittem, Mr. Juncker a barátod.

Thornstock megvonta a vállát.

– Az is. Ezért tudom, hogy olykor faragatlanul viselkedik.

– Kiváltképp a hölgyekkel – fűzte hozzá Sheridan.

– Ne tereljétek a beszélgetést Junckerre! – Vanessa végigpásztázta a szalont. – Valaki, aki nem a férjem, elmondaná végre, mi folyik itt? Nyilván valamennyiőtök feleségét bevontátok ebbe a nyomozásba. Akkor engem miért nem?

– Miért is ne? – mondta a hercegné, majd odament a menyéhez, és megfogta a kezét. – Gyere, drágám, ülj ide mellém! Minden kérdésedre választ adunk.

Aztán odavezette Vanessát a mellette lévő székhez, és leültette. Menet közben megállt, és elvette Sheridan tányérját.

– Azt hiszem, ezt neked szánták. – Majd a poharat is átnyújtotta Vanessának. – Valószínűleg a feleségednek szüksége lesz egy kis szíverősítőre, ha megtudja az igazságot.

Ha Vanessa nem lett volna olyan dühös a férjére, még élvezte is volna az elképedt arckifejezését, amikor az anyja elsétált az ételével, italával és a feleségével. Így viszont kihívó tekintettel nézett a férjére, és nagyot kortyolt a brandyből.

Olyan volt, mintha tüzet nyelt volna. Amikor erős köhögőroham fogta el, az anyósa odanyújtotta neki a zsebkendőjét.

– Atyaég! – kiáltott fel Vanessa, amikor újra megjött a hangja. – Fel nem tudom fogni, miért isszák az emberek ezt a szörnyű kotyvalékot!

– Elég kellemes, ha az ember megszokja – jegyezte meg Olivia. Sheridan meglepetten pillantott rá, mire védekezőleg hozzátette: – Bár tapasztalatom szerint jobb, ha lassan kortyolgatva fogyasztják.

Sheridan motyogott valamit a bajusza alatt, de Vanessa nem vett róla tudomást. Ezúttal csak egy kicsit kortyolt az italból, és rájött, hogy Oliviának igaza van. Egy kortytól csak kellemes melegség töltötte el.

A hercegné megpaskolta Vanessa kezét.

– Ha ez megnyugtat, kedvesem, a nagy részét mindannak, amit most hallani fogsz, én is csak egy hónapja tudom. Mit szeretnél tudni?

Egy újabb korty után Vanessa letette a poharat egy közeli kisasztalra.

– Mindenekelőtt azt, mi köze van anyámnak mindehhez. De mivel úgy tűnik, tekervényes történetről van szó, szeretném, ha valaki az elejétől fogva elmesélné. – Amikor Sheridan szóra nyitotta volna a száját, Vanessa rászólt: – De nem te!

A férje elfojtott egy káromkodást, majd karba font kézzel visszaült. Vanessa baljós pillantást vetett rá, ami azt jelentette: „majd később számolunk”. De előtte teljesen tisztában kell lennie a történettel.

Sheridan kivételével mindenki Wolfe őrnagyra nézett, mire az felsóhajtott.

– Azt hiszem, én vagyok itt a legpártatlanabb megfigyelő. Egyébként is lenne valami jelentenivalóm, úgyhogy tényleg jobb, ha én kezdem.

Jelentenivaló? Akkor tényleg nem túloztak, amikor nyomozásról beszéltek.

Wolfe őrnagy szórakozottan dörzsölte a térdét.

– Az elmúlt évben, Miss… öööö… bocsánat…

– Kérlek, szólíts egyszerűen Vanessának! Úgy érzem, én is a családhoz tartozom, még ha a férjem nem is így gondolja.

Sheridan morcos pillantást vetett rá.

– Rendben – felelte az őrmester. – Te pedig nyugodtan hívj Joshuának, ahogy mindenki.

– Köszönöm – mondta Vanessa.

– Akárhogy is, de arra a következtetésre jutottunk, hogy a hercegné három férjét valószínűleg meggyilkolták.

Vanessa először azt hitte, rosszul hall.

– Meggyilkolták? – ismételte meg, csak hogy tisztázza. – Mindhárom herceget? Ez valakinek csak feltűnt volna.

– A halálesetek betegségnek vagy balesetnek voltak álcázva. – Az őrmester gyors pillantást vetett Sheridanre. – Éppen a férje volt az, aki észrevett néhány ellentmondást.

– Azután, hogy apánk és a nagybátyánk pár hónapon belül gyanús balesetek következtében meghalt – tette hozzá Heywood segítőkészen.

Joshua bólintott.

– Őszintén szólva először azt hittük, Sheridan megbolondult. Aztán egyre több titokzatos dolog történt.

– Például egy Elias nevű alak megbuherálta Thorn hintóját – szólt közbe Gwyn –, amikor anya és Joshua is velünk utazott. Épp Londonba tartottunk. Aztán rájöttünk, hogy Grey apja évtizedekkel ezelőtt nem malériában halt meg, hanem arzénnal mérgezték meg. Olivia fejtette meg ezt a rejtélyt – tette hozzá a sógornőjére mosolyogva.

– Hála Eliasnak – vette át a szót Olivia –, aki először azért robbantotta fel a laboratóriumomat, hogy ne jöhessek rá erre a titokra.

Jeges borzongás futott végig Vanessán. Talán túl korán tette le a brandyspoharat, gondolta. Alig hitt a fülének.

– Először?! És ki ez az Elias?

– Úgy gondoljuk, egy felbérelt gonosztevő lehet – mondta Olivia meglepően közönyös hangon. – A börtönben megmérgezték, mielőtt még bármit is kiszedhettünk volna belőle. – A férje térdére tette a kezét, aztán hozzátette: – De ez már azután történt, hogy Thorn a vidéki birtokára vitt, ahol berendezett nekem egy új laboratóriumot, hogy folytathassam a kísérleteimet.

Szent egek! Robbantások, arzénmérgezések, kísérletek és gyanús balesetek. Mi mindenre kell még számítania ebben a családban? Az, ahogy Sheridan bánt vele, szinte semmiség mindehhez képest.

Felszegte az állát.

Nem, ezt nem ússza meg a herceg ilyen könnyen. *Hazudtál neki a Mr. Junckerrel kapcsolatos érzelmeidről.*

Most nem lennél a felesége, ha elmondtad volna neki az igazságot.

Ezt a zavarba ejtő gondolatot elűzte az elméje egyik távoli zugába, majd felvette a brandyspoharat, és ivott még egy korty szíverősítőt.

– Tudom, hogy kicsit sok ez így egyszerre – folytatta az őrnagy, aki nyilván észrevette, hogy egyre fogy a brandy Vanessa poharából –, de most már van némi fogalma arról, milyen ügyben nyomozunk.

– Senki mást nem vontunk be a nyomozásba – tette hozzá Lady Gwyn –, mivel nem tudjuk, kiben bízhatunk meg a családon kívül.

– Bár a gyanúsítottak körét három lehetséges elkövetőre szűkítettük – jegyezte meg Joshua.

– Akik nőneműek – pontosított Sheridan, anélkül hogy levette volna a tekintetét a feleségéről.

Vanessa pár pillanat alatt megértette, miért.

– Gondolod, hogy mamának bármi köze lehet hozzá? – kérdezte sötét pillantást vetve a férjére.

– Grey így gondolja. – Sheridan mély lélegzetet vett. – Eredetileg neki kellett volna kikérdeznie az édesanyádat, de mivel Lady Eustace nem kedveli őt, ráadásul Beatrice hamarosan szülni fog, mellette szeretett volna lenni, ezért…

– Téged kért meg, hogy tedd meg helyette – fejezte be Vanessa a mondatot.

Összeszorult a szíve. Hogy tudná elviselni, ha az anyja valóban bűnös lenne? Az igaz, hogy az anyjának elég nehéz természete van, de nem szeretné, ha börtönbe kerülne, vagy ami még rosszabb, ha felakasztanák. Értette, Grey miért képes ilyesmit feltételezni róla, de téved. Biztosan téved.

Egy újabb gondolat suhant át az agyán. Ha Grey nem kérte volna meg Sheridant, hogy kérdezze ki az anyját, most nem lennének férj és feleség. Bár egyelőre nem volt benne biztos, hogy a kuzinja jót tett-e ezzel, vagy rosszat.

– Egy pillanat! Nem három nőt említettetek? – kérdezte belekapaszkodva a lehetőségbe, hogy talán valaki más lehet a tettes. – Mama és még kik? – Azzal kérdő tekintettel

Joshuára pillantott.

– Anyám és Lady Hornsby – felelte Olivia fanyarul.

Te jó ég! Három tiszteletre méltó hölgy London legelőkelőbb köreiből.

– Gondolom, azt nem feltételezitek, hogy valamennyien összejátszottak?

– Természetesen nem – válaszolt Joshua. – Bár valamennyien egy időben debütáltak a hercegnével. – Elhallgatott, aztán folytatta: – Elsőként az anyósomat töröltük a listánkról. Az első gyilkosság idején éppen vajúdott, Armie bácsi megölésekor pedig külföldön tartózkodott. Bár az, aki az első két gyilkosságot elkövette, felbérelhetett valakit a másik két bűntényhez, talán éppen Eliast, külföldről azonban nehéz lehetett volna mindezt megszervezni. A hercegné családja akkoriban Berlinben tartózkodott, és ez túl nagy távolság lett volna mindennek az elkövetéséhez.

Vanessa megpróbálta átgondolni a hallottakat, de nem talált benne logikát.

– De vajon ez a… megátalkodott nőszemély… miért várt évtizedeket arra, hogy újra lecsapjon, vagy hogy felbéreljen valakit?

Joshua megvonta a vállát.

– Úgy sejtjük, hogy Armie bácsit azért gyilkolták meg, hogy Sheridan szülei visszaköltözzenek Angliába, és így eltehessék láb alól a herceget.

Kezdett összeállni a kép. De egy dolog még nem volt világos.

– Igen, de miért ilyen sok idő elteltével? Kell hogy legyen valami oka annak, hogy Armie bácsit nem évtizedekkel ezelőtt gyilkolták meg, hanem tavaly.

– Nos – folytatta Joshua –, Armie bácsi halála nem vonta volna maga után azt, hogy Sheridan szülei visszatérjenek Angliába, csupán azután, hogy már megörökölte a nemesi címet. Ha Sheridan nagyapja még élne, a helyzet nem sokat változott volna. Emellett Armie bácsi feleségének halála is felgyorsította a dolgokat, mivel addig fennállt a veszélye

annak, hogy *örököst* szüljön.

– Igen, de ez tíz évvel a bácsi meggyilkolása előtt történt – vágott közbe Sheridan. – Ismerd be, hogy kissé sántít ez az elmélet! Miért várt a gyilkosnő ilyen sokáig? Biztos jó oka volt rá.

A nő szó hallatán Vanessa Sheridanre meredt.

– Ami azt illeti, még mindig nem értem, miért három nőre gyanakodtok. Úgy értem, nem lenne logikusabb férfiakat is számításba venni? A férfiak minden bizonnyal több bűncselekményt követnek el, mint a nők.

Joshua bólintott.

– Ez igaz. De bárki is követte el az első két gyilkosságot, minden bizonnyal bejárása volt a két áldozat házába. Mindkét gyilkosság bálok alkalmával történt, és egyedül az említett három hölgy vett részt mindkét eseményen.

Vanessa felvonta a szemöldökét.

– Nem értem, miért feltételezitek, hogy a gyilkos egy vendég volt.

– A szolgálók az adott házakhoz tartoznak. Nem lehettek jelen mindkét helyszínen – jegyezte meg Thorn.

– Hacsak nem személyi szolgákról van szó – tette hozzá Vanessa. – Biztos vagyok benne, hogy Lady Hornsby mindig a komornájával utazik, és számos inast is magával visz. Nem gondolják? Mama általában ragaszkodik ahhoz, hogy a háziorvosunk is velünk utazzon. Többféle betegségben szenved. Ez alkalommal csak azért nem jött velünk, mert vidéken volt valami elfoglaltsága.

Az özvegy hercegné előrehajolt.

– Lady Norley is mindenhová magával viszi a komornáját. Valaki közületek számba vette a személyi szolgákat is?

A férfiak összenéztek. Vanessa a fejét ingatta.

– Ugye nem tettétek? Nem csoda, hiszen férfiak vagytok, így nem veszitek figyelembe a háztartási személyzetet.

Joshua kihúzta magát. Nyilvánvalóan bosszantotta, hogy rámutattak erre a figyelmetlenségére.

– Jó meglátás – mondta. – De azt nem tudhatjuk, hogy

ugyanazok a komornák és inasok dolgoztak-e mindkét bálon. Mielőtt azonban ellenőriznénk őket, ki kell húznunk az úrnőiket a gyanúsítottak listájáról. – Így van – értett egyet Thorn.

– És talán most, hogy Vanessának mindent elmondtunk – folytatta Joshua –, rátérhetünk a legutóbbi történésekre. Sheridan, megtudtál valamit Lady Eustace-től?

A herceg óvatosan a feleségére pillantott. Vanessa úgy tett, mintha nem is venne róla tudomást, és az ujjaival dobolt a térdén, amelyet selyemköntös borított. Azt kívánta, bárcsak a nők is viselhetnének ilyen ruhadarabot, mert sokkal kevesebbet fedett fel, mint a pongyolák. Ahogy azt is kívánta, bárcsak a köntös ne Sheridan kedvenc kölnijétől lenne illatos, mert erről eszébe jutott, milyen gyengéden tartotta a férfi a karjában pár perccel ezelőtt.

A fenébe is! Minden alkalommal, amikor dühösnek akar mutatkozni vele szemben, eszébe jut valami… vele kapcsolatos kellemes emlék…

Makacsul rászegezte a tekintetét.

– Gondolom, a távollétemben vetted rá mamát, hogy beismerje a bűnösségét.

– Aligha – morogta Sheridan. – Nem volt alkalmam rávenni, hogy beszéljen arról a két bálról.

– Mert rosszul kezdtél az egészhez – vetette fel Vanessa. – Mama főleg azokra az eseményekre emlékszik vissza, amelyek különösen jó fényben tüntetik fel. Azt kell elhitetned vele, hogy ő áll az események középpontjában. Sőt, ami még ennél is jobb, hagyd, hogy *én* kérdezzem ki!

Sheridan összehúzott szemmel nézett rá.

– Erről szó sem lehet. Ő az anyád. Hogy őrizhetnéd meg a pártatlanságod?

– Nagyon is pártatlan tudok lenni az anyámmal szemben – felelte Vanessa, és sértődötten szipákolt egyet. – Ezt te is észrevehetted volna, ha hagyod, hogy kezdettől fogva én foglalkozzam az üggyel.

Olivia kiegyenesedett a székében.

– Ha Vanessa kikérdezheti az anyját, én miért ne

tehetném meg az enyémmel?

Joshua szigorú pillantást vetett rá.

– Ez azt jelenti, hogy Thorn még nem hallgatta ki?

– Az igazat megvallva, még nem – felelte Olivia, és bocsánatkérő pillantást vetett a férjére. – De mindketten azon vagyunk, hogy a lehető legtöbb információt szedjük ki belőle. Anyám elég józan gondolkodású asszony, ha az ember alaposabban megismeri.

– Ó, valóban! – vette át a szót Thorn. – Leszámítva, hogy zsarolással próbált házasságra kényszeríteni kilenc éve.

– Thorn! – tiltakozott Olivia.

– Megérdemeltem, drágám. Minden rendben van.

Olivia fújt egyet, és újra a többiek felé fordult.

– Mama szinte bármit megtenne, hogy megvédje a családját, de azt nem tudom elképzelni, hogy bárkit is megöljön, ráadásul ok nélkül. Az első két gyilkosság idején én még meg sem születtem, így semmi oka nem lett volna rá, hogy ilyesmit tegyen. Ami pedig Vanessa anyját illeti…

Félbehagyta a mondatot, mintha rájött volna, hogy valami kellemetlen dolgot akar mondani. Vanessa nem sértődött meg. Bár nem régóta ismerte Oliviát, tudta, hogy ami a szívén, az a száján.

– Nézzétek! – kezdte Vanessa, és végighordozta a tekintetét a jelenlévőkön. – Tudom, hogy anyámnak nehéz természete van, sőt néha kegyetlennek tűnhet. Azt biztos, hogy szörnyen viselkedett Greyjel szemben. De hogy meggyilkoljon két embert, másik kettőt pedig bérgyilkossal megölessen? Képtelen volna ilyesmit megtenni vagy megszervezni. Még a debütálásomat sem volt képes egyedül lebonyolítani, Grey segítségét kérte hozzá. Higgyétek el, anyám egyáltalán nem az a bűnöző zseni, akinek gondoljátok! Ahhoz túl sok erőfeszítésre lenne szüksége.

Az özvegy hercegné bólintott.

– Igen, ez jól jellemzi azt a Corát, akit valaha ismertem. A gonoszsága mindig a gyengeségéből fakadt. – Komoran folytatta: – Ha védtelen gyerekekkel vagy a szeretetre éhező lányával rosszul bánik, az egy dolog. De hogy megöljön

három befolyásos herceget, majd egy negyediket, aki épphogy elnyerte a rangot? Meglepne, ha ekkora kockázatot vállalna. És miért? Miért ölné meg egyik herceget a másik után?

– Talán abban reménykedett, hogy végül a férje örökli meg a hercegséget? – vetette fel Joshua.

– Ez az elmélet csak az első gyilkosságra lehet érvényes – felelte Sheridan töprengő arccal. – Őszintén szólva azt sem tudjuk, ő mérgezte-e meg a csecsemő Greyt, aki az apjával egy időben betegedett meg.

– De ha mama arzént adott volna neki – jegyezte meg Vanessa –, nem halt volna meg? Nem tudom elképzelni, hogy egy csecsemő túléljen egy ilyen mérgezést. De még ha így is lett volna, és mama lett volna felelős Greycourt haláláért, mi oka lett volna megölni Thorn és Gwyn apját is?

– Őszintén szólva – vette át a szót Joshua – még nem egészen világos, mi lehetett az első két gyilkosság indítéka. Úgy tűnik, a hercegné valamennyi gyilkosságban érintve van. – Amikor a többiek felháborodottan néztek rá, hozzátette: – Nem gyanúsítottként, hanem valamiképpen áldozatként.

– Lady Eustace-nek legalább van indítéka Grey apjának meggyilkolására – állapította meg Olivia. – Az én anyámnak viszont egyik gyilkossághoz sincs. Ha nincs indíték, csak alkalom a gyilkosságra, az nem bizonyít semmit.

Az özvegy hercegné Oliviára pillantott.

– A második gyilkosság, ha ugyan valóban az volt, balesetnek tűnt. Nem tudom elképzelni édesanyádat, amint megbuherálja a hintót.

– Természetesen én sem – felelte Olivia. – Nem is lenne rá képes.

– Arra célzol, hogy Lady Hornsby lehet a tettes? – vetette fel Joshua. – Vagy a három asszony valamelyik személyi szolgája?

– Én nem zárnám ki a miladyt – mormogta Gwyn. – Folyton elkerül, mintha valamit gyanítana.

– Olyan hamar elment az esküvőről, hogy még beszélni se

tudtam vele – jegyezte meg a hercegné. – Bár nem szokatlan tőle, hogy korán távozik az ünnepségekről. Elég mozgalmas társasági életet él.

Vanessa gyorsan kortyolt még egyet a brandyből, mielőtt folytatta volna:

– És mi lenne Lady Hornsby indítéka?

– Odavolt az első férjemért – mondta a hercegné. – És a házasságunk az útjában állt.

– Arról is pletykáltak, hogy titokban találkozgatott apánkkal – jegyezte meg Thorn halkan.

– Már mondtam, hogy ez nevetséges! – vágott vissza a hercegné.

Vanessa még nagyobbat húzott a brandyből. Oliviának igaza volt: így, kortyolgatva egész kellemes íze volt.

Olivia a hercegnéhez fordult:

– Azt mondta, hogy Lady Hornsby férje maláriában halt meg, akárcsak az ön első férje. Lehetséges, hogy megmérgezte a saját férjét?

– Ezt elég valószínűtlennek tartom – felelte a milady. – De még ha az is lett volna a szándéka, hogy megkaparintsa magának Thorn és Gwyn apját, miért nem inkább engem ölt meg? Miért a második férjemet gyilkolta meg? Ebben nincs semmi logika.

– Tényleg nincs – mondta Gwyn. – Nincs semmi elfogadható indíték. Egyedül a saját férje megölésére lett volna motivációja.

Sheridan bólintott.

– Annyira öreg volt, hogy csak ki kellett várnia, hogy feldobja a bakancsot.

– Vagy talán beteges gyűlöletet érez a férfinem iránt, és ezért végzett mindazokkal, akikkel közelebbi kapcsolatban állt – vetette fel Thorn.

Vanessa ezt abszurdnak találta, és látta, hogy Sheridan is meglehetősen kétkedő arcot vág.

– Tegyük félre egy pillanatra a lehetséges indítékot! – javasolta Joshua. – Még nincs róla elég információnk. Gyanúnk szerint Sheridan apját elcsalták abba a házba, ahol

korábban a húgommal éltem, majd a közelében lelökték egy hídról. Valószínűleg Elias tette. Megmutattam egy írásszakértőnek mind azt a levelet, amellyel a herceget odacsalták, mind azt, amelyet Elias küldött Lady Norley-nak. A szakértő szerint lehet, hogy ugyanaz a személy írta őket, de nem esküdne meg rá.

– Apropó, Elias! – szólalt meg Thornstock. – Van valami elképzelésünk arról, ki mérgezhette meg a börtönben?

– Sajnos nincs – felelte Joshua. – Kikérdeztem az őröket és a konyhai személyzetet. Vagy nem tudják, vagy nem akarják megmondani. A börtönök hírhedten korruptak, így az ott dolgozók jobban tartanak a feletteseiktől, mint tőlem, aki csupán tengerésztiszt vagyok, és nem állok kapcsolatban a bírósággal. Idővel talán megtalálom a választ, ha alaposabban utánajárok az ott dolgozók személyes kapcsolatainak, de ezt egyelőre későbbre halasztom. Szerencsére azonban – folytatta Joshua, majd az íróasztalhoz lépett, amelyen egy papírhalom volt – előrelátó voltam, és kértem, hogy a hullaházban készítsenek rajzot Eliasról. Gwyn pedig másolatot készített róla valamennyiünk számára.

– Remélhetőleg nem pálcikaembernek rajzolta meg – szellemeskedett Thorn.

– Nagyon vicces! – sziszegte Gwyn. – Csak irigykedsz, amiért én tudok rajzolni, neked meg csak ahhoz van tehetséged, hogy… – amikor látta, hogy Thorn kissé ledermedt, elhallgatott – …elviselhetetlen legyél.

Joshua az égre emelte a tekintetét.

– Mindenesetre csak Thorn, Olivia, Gwyn és én láttuk azt a fickót. A többieknek a rajz alapján kell felismerniük. Arra is gondoltam, hogy Sheridan körbevihetné a képet Sanforthban, hátha valaki ráismer. Mert ha Elias a környéken ólálkodott, akkor…

– …lehetséges, hogy ő ölte meg mindkét férfit – fejezte be a mondatot Heywood.

– Pontosan – mondta Joshua.

– Hát nem is tudom – szólt közbe Thornstock. – Elias nem

tűnt hidegvérű bérgyilkosnak. Mielőtt felrobbantotta volna a laboratóriumot, meggyőződött arról, hogy Olivia nem tartózkodik odabent.

– Igen, mert egy fiatal hölgyről volt szó – mutatott rá Joshua. – Lehet, nem lett volna ennyire lelkiismeretes, ha két korosodó herceg megölése a tét. Főleg, ha busásan megfizették érte.

– Ez igaz – mondta Sheridan. – És egyetértek azzal, hogy a rajzot körbe kell mutogatni a városban. De lehet, hogy ezt majd valaki más teszi meg helyettem.

– Hosszú nászutat tervezel? – érdeklődött Thorn.

– Valóban? – kérdezte Vanessa is, aki lenyűgözőnek találta ezt az egész beszélgetést. Vagy talán csak a brandy hatása alatt állt.

– Sajnos nem – felelte Sheridan, kerülve a felesége pillantását. – Bonhammel találkozom Londonban, hogy megvitassuk a birtok anyagi helyzetét. Előtte pedig még tanulmányoznom kell a főkönyvet, ezért Vanessával és az anyósommal holnap reggel útnak indulunk.

– Komolyan? – csodálkozott Vanessa. Erről a férje nem tájékoztatta. Ezért még egy kortyot ivott a brandyből, ami kellemesen átmelegítette.

– Tökéletes! – kiáltott fel Gwyn. – Így útközben kikérdezhetitek Lady Eustace-t.

– Megpróbálom – felelte Sheridan –, de nem hinném, hogy különösképpen együttműködő lenne.

– Ez igaz – ismerte el Vanessa. – Cseppet sem az.

Joshua is az asztalhoz lépett, és öntött magának egy pohár brandyt.

– Azt hittem, csak rumot iszol – jegyezte meg Thorn.

– Igen, azt jobban szeretem, de viharban minden kikötő biztonságos, ahogy azt a tengerészek szokták mondani. – Azzal Joshua egy kortyra felhörpintette az italt.

– Vigyáznia kellene – suttogta Vanessa a hercegnének, de a többiek is meghallották. – Sokkal jobb, ha apró kortyokban issza.

Joshua felkuncogott, de Sheridan odalépett a lányhoz, és

elvette a csaknem üres poharát.

– Ebből hány kortyot ittál?

– Ahányat csak akartam – mondta Vanessa, és felszegte az állát.

– Látja, mit csinált? – fordult az anyjához.

– Hogy én mit csináltam? Nem te vezetted félre, eltitkolva előtte a valós szándékaidat?

– De igen – felelt helyette Vanessa kissé kásás hangon. – Pontosan. Félrevezetted… azaz engem vezettél félre. Ahogy… az édesanyád mondta.

– Folytassam? – kérdezte Joshua.

– Persze – biztatta a hercegné. – De azt hiszem, jobb lesz, ha felkísérem Vanessát a hálószobába. Késő van, és biztosan nagyon fáradt.

– Ezt manapság fáradságnak nevezik? – suttogta Gwyn Thorn fülébe.

Sheridan szúrós tekintettel nézett rájuk, és amikor az anyja segített Vanessának felállni, utánuk eredt.

– Én is veletek tartok.

– Nem szükséges – felelte a hercegné. – Maradj itt, hogy részt vehess a megbeszélésen! Miután lefektettem Vanessát, én is visszajövök.

– Rendben – felelte a fia óvatosan.

Az utolsó kép, amit Vanessa látott, Sheridan aggódó arca volt. Ez némileg javított a sértett önérzetén. A két nő összekarolva, csendben ment fel a lépcsőn, de alighogy beléptek a hálószobába, az anyósa azonnal elengedte a lányt, és az ágyhoz lépett, hogy lehúzza a lepedőt.

Vanessa kissé dülöngélve követte, és másra se vágyott, mint hogy aludjon. De mivel a hercegné lélegzet-visszafojtva fürkészte az ágyat, úgy tűnt, ez a vágya egyelőre nem teljesülhet.

– Ó, drágám, ide kell hívnunk a szobalányodat! Hol van Bridget?

– Azt hiszem, odafent az emeleten. Elbocsátottam éjszakára. Nem gondoltam, hogy a férjem családi összejövetelre megy a nászéjszakánkon.

Az anyósa elmosolyodott.

– Valamennyien nagyon sajnáljuk, mi sem számítottunk rá. De feltételezem, hogy ennivalóért jött le, és közben összetalálkozott Thornnal. Ismered a férfiakat: folyton éhesek. – Azzal odalépett a menyéhez, és kibontotta a köntösét, amely mellesleg Sheridané volt. – Fel kell hívnom a szobalányt. Véres a lepedő… Biztos tiszta ágyban szeretnél aludni.

– Véres? – kérdezte Vanessa, aki az álmosságtól alig bírta nyitva tartani a szemét.

– A szüzességed elvesztésétől, drágám – magyarázta az anyósa, és közben mögé lépett, hogy lehúzza róla a köntöst.

– Ó, igen! Bridget említette. Azt is mondta, hogy ha nincs vér, nagy hűhó lesz. Igaz?

– Igen, de akkor is ki kell cserélnünk a lepedőt. Várj egy percet, mindjárt visszajövök! – Azzal a hercegné eltűnt a folyosón.

Vanessa olyan fáradt volt, és közvetlenül az ágy mellett állt. Miért is ne feküdhetne vissza egy kis vér miatt? Kissé össze volt zavarodva. Az igazat megvallva semmire nem emlékezett.

Így hát bemászott az ágyba, és ahogy a párnára tette a fejét, rögtön mély álomba zuhant.

Tizenhatodik fejezet

Miután a két nő kiment a szalonból, Joshua felvetette, hogy talán némi frissítőre lenne szükségük. Odahívta az inast, és megkérte, hogy hozzon teát, bort, sört és néhány narancsmeg almaszeletet. A frissítőkre várva Sheridan és a családtagjai általános témákról csevegtek.

– Rendben. Hol is tartottunk? – kérdezte Joshua, miután a szolgáló kiment, ő pedig kortyolt egyet a brandyjéből, és letette a poharat.

Sheridan hátradőlt a székben, kezében egy pohár borral.

– Épp beszámoltál a fejleményekről, és azt javasoltad, érdeklődjek a sanforthi lakosok között, hogy nem látták-e Eliast arrafelé ólálkodni.

– A távollétedben megtehetem én – ajánlkozott Heywood.

– Cass ezzel egyet fog érteni? – vetette fel Joshua.

– Persze. Most csak azért nincs itt, mert… az utóbbi időben sokat alszik.

– Ez csak természetes – mondta Joshua. – Bármelyik nap beindulhat nála a szülés, nem igaz?

– Valóban – mondta Heywood mosolyogva.

Ekkor tudatosult Sheridanben, hogy talán Vanessa is teherbe eshetett. Ez a gondolat olyan boldogsággal töltötte el, hogy alig tudott koncentrálni arra, amit a többiek mondtak. Persze meglehet, hogy a felesége annyira megharagudott rá, amiért megtévesztette, hogy soha többé nem fog ágyba bújni vele…

Nem, ez nem történhet meg. Vanessa nagyon élvezte a szerelmeskedésüket, ebben egészen biztos volt. Most talán dühös, de később talán belátja, hogy a jó szándék vezette.

Hazudtál neki. Félrevezetted. Nem valószínű, hogy valaha is a te szemszögedből fogja látni a dolgokat.

– Gwyn, miért nem mesélsz arról, mit fedeztél fel Lady Hornsbyról? – kérdezte Joshua.

Gwyn még egy kanál cukrot tett a teájába.

– Már elmondtam.

– Igen, nekem, a férjednek már elmondtad, de a többieknek még nem.

Gwyn felsóhajtott.

– Ó, igen, persze! Attól tartok, nem sokat tudtam meg. Egy pillanatra se tudtam vele négyszemközt maradni az esküvő alatt. Másról sem akart beszélni, mint hogy milyen tökéletes volt a szertartás, és hogy Vanessa milyen gyönyörű menyasszony.

– A feleségem valóban gyönyörű volt – vágott közbe Sheridan. – Mint mindig. – Amikor a többiek erre felnevettek, hozzáfűzte: – Nos, ez a színtiszta igazság.

– Látszik, hogy fülig bele vagy habarodva – jegyezte meg Thorn gúnyosan.

Az ördögbe is, remélte, hogy nincs így! Mert különben olyan lenne, mintha a csupasz szívét kitenné az asztalra, és arra várna, hogy az élet bármelyik pillanatban lesújtson rá egy kalapáccsal.

Gwyn elvigyorodott.

– Mindenesetre szándékomban áll meglátogatni Lady Hornsbyt, amikor nem sokkal Sheridan után visszatérünk Londonba. Egy kis szerencsével otthon találjuk a grófnét, aki mint köztudott, állandóan úton van. Hátha lesz valami hasznos információja a másik két hölggyel kapcsolatban.

– Mindig van remény.

Joshua végignézett a jelenlévőkön.

– Valakinek lenne még valami mondanivalója? Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én kifogytam a gondolatokból.

– Remek! – kiáltott fel Thorn. – Akkor elárulom, hogy az ebédlőben maradt még sonkás-sajtos szendvics és egy kis pite.

Olivia szeme felcsillant.

– Almás?

– Mi más?

Gwyn felállt, és kacsázó léptekkel elindult az ajtó felé.

– Ha van savanyúság, én is csatlakozom hozzátok.

Heywood a fejét ingatta.

– Szerencsére Cass nincs oda az efféle fura ételkombinációkért, különben nem tudnék végigülni egyetlen étkezést sem.

– Hozzá lehet szokni – nyugtatta meg Joshua.

De amikor a sétapálcájára támaszkodva a felesége után indult, Sheridan megállította.

– Egy pillanatra beszélhetnénk négyszemközt?

– Mindjárt követlek, drágám! – kiáltott Joshua a felesége után. Aztán komoly arccal Sheridanhez fordult: – Az újdonsült feleségedről van szó?

– Valójában nem, hanem William Bonhamről. Nem tudok rájönni, anyánk azért hívja-e meg a bálokra és a családi eseményekre, mert a férfi udvarol neki, vagy pedig azért, mert kedves akar lenni hozzá. Szeretném, ha egy kicsit nyomoznál utána.

– Ha jól tudom, már régóta áll a családod alkalmazásában – jegyezte meg Joshua összehúzott szemmel.

– Igen, azóta, hogy Armie bácsi megörökölte a birtokot tizenöt évvel ezelőtt. Apám nemigen vette igénybe a szolgáltatásait, mivel az üzletei nagy részét Berlinben intézte. Meg szeretnék győződni arról, hogy Mr. Bonhamnek van-e valami rejtegetnivalója, és főleg azt akarom tudni, nincs-e valami közte és anyám között.

– Értem. Bár emlékeztetlek arra, hogy mindig nehéz elfogadni az édesanyánk udvarlóit, főleg, ha addig kizárólag az édesapánk társaságában láttuk.

Joshuának igaza volt, és Thorn kivételével, aki valósággal istenítette az anyjukat, a többi testvére látszólag nem aggódott úgy, mint Sheridan… Mi miatt is? Egy férfi barátsága vagy udvarlása miatt? Ő maga sem tudta a választ.

– Valószínűleg igazad van. Anyánk is megérdemel egy kis boldogságot. Csak nem vagyok teljesen biztos benne, hogy ezt pont Bonhamnél találja meg.

– Esetleg Sir Noah-nak is utánanézzek? – kérdezte Joshua. – Úgy tűnik, ő is érdeklődik Lady Lydia iránt, abból ítélve, ahogyan méregették egymást az esküvői szertartás alatt.

– Nekem is feltűnt. Valószínűleg nem árt róla is többet megtudni. Esetleg kérdezd meg Greyt! Bár sohasem hallottam, hogy valaha is említette volna Noah bácsit. – Sheridan felsóhajtott. – Lehet, gyakran kell majd ilyesmivel foglalkoznunk. Úgy tűnik, anyám mágnesként vonzza a környékbeli özvegyembereket. Nem gondoltam volna, hogy ilyen sok van belőlük.

– Egyelőre csak kettő – mondta Joshua nevetve.

– Majd utánanézek a múltjuknak. De közben ne keríts neki újabb lovagokat!

– Hidd el, ezt a kettőt se én találtam! Anyám úgy vonzza a férfiakat, mint méz a legyet. Tudtommal mindig is így volt.

– Nem meglepő. Anyád rendkívül kedves teremtés. Ezt a férfiak rögtön észreveszik. – Aztán büszke pillantással hozzátette: – Ezt a tulajdonságát a nővéred is örökölte.

– Gwyn kedves lenne?

– Te a fivére vagy. A testvérek és a férjek gyakran nem ugyanolyannak látják ugyanazt a nőt. Ha nincs más megbeszélnivalónk…

Sheridan bólintott, majd az ajtóban elváltak. Joshua belépett az ebédlőbe, Sheridan pedig felment az emeletre. Bármennyire is korgott a gyomra, nem törődött vele. Ma éjszakára elege volt a testvéreiből és azok házastársaiból. A feleségéhez akart menni.

Elgondolkodott azon, amit Joshua mondott. Vanessa is tudott kedves lenni. Néha viszont heves volt, és csupa meglepetés. E tulajdonságok teljesen ellenállhatatlanná tették. Erre a gondolatra szaporázni kezdte a lépteit.

Másfelől a történtek után nem szívesen hagyta kettesben a feleségét az anyjával, aki a jó ég tudja, miféle titkokat árulhat el neki. Ezeket ő személyesen szerette volna elmondani a feleségének.

Amikor a hálószobákhoz vezető folyosóra ért, látta, hogy az anyja kioson Vanessa szobájából, és elállja az útját.

– Hívd ide Vanessa komornáját vagy bármelyik másik szolgálót! Ki kell cserélni a lepedőt.

– Miért?

– Természetesen azért, mert véres.

– Természetesen? Biztosíthatom afelől, hogy sohasem bántanám… – Aztán hirtelen elhallgatott, amikor felfogta. – Ó, értem… Én… öööö… nem vettem észre a vért.

– Ez nem lep meg, nyilván mással voltál elfoglalva.

Sheridan érezte, hogy elvörösödik.

– Esküszöm, hogy nem tettem semmi mást, mint amit bármelyik más férfi tenne a nászéjszakáján.

– Elhiszem. Ha bántottad volna, biztos nem mosolyogna úgy álmában, mint ahogy láttam, amikor kijöttem a szobájából.

Sheridan az égre emelte a tekintetét.

– Anyám, el se tudom hinni, hogy efféle dolgokról beszélünk.

– Én csak segíteni próbálok. Mindenesetre a feleséged piszkos ágyneműben fekszik. Fel kell emelni, hogy kicserélhessék alatta a lepedőt. Úgyhogy hívjál egy inast is! Sajnos annyira fáradt volt, hogy befeküdt az ágyba, mielőtt bárkinek is szólhattam volna. Több szolgálót kellene felvenned most, hogy megnősültél.

A fia morogva felvonta a szemöldökét.

– Fáradt? Vagy inkább spicces, mert anyám brandyt itatott vele.

– Spicces? Egy pohártól? – kérdezte az anyja. – Ne légy nevetséges! És egyáltalán nem én kényszerítettem rá, hogy igyon. Bár bevallom, nem töltöttem volna neki, ha tudom, hogy alig evett és kimerült. Holnap reggel kitűnően fogja érezni magát. De előtte hívd az inast, hogy tegye át a díványra!

– Semelyik inas nem emelheti fel az én feleségemet! – csattant fel Sheridan. – Majd én magam veszem ki az ágyból, anyám pedig hívja ide a szobalányt.

– Rendben – csicseregte vidáman a hercegné, mintha pontosan erre várt volna, aztán elsietett a cselédek szobáihoz vezető lépcsőn.

Te jó ég, bárcsak ne adta volna el a hercegnének szánt melléképületet jó pénzért! De valahogy fenn kellett tartani a

birtokot. Talán majd Greytől előnyös áron kibérelheti. Mert bármilyen nagy is a ház, elég nehéz elviselni az anyja folytonos jelenlétét. Bár eredetileg úgy gondolta, jó lesz, ha Vanessának Bridget mellett más női társasága is akad, és úgy tűnt, a két nő kedveli egymást.

Erre eszébe jutott, hogy fel kell emelnie Vanessát. Bement a hálószobába. A felesége az ágyban feküdt, a köntöse pedig hanyagul az egyik székre volt hajítva. Sajnálta megzavarni, de az anyjának igaza volt: tiszta ágynemű között kellene aludnia.

Az ő ágyában.

Egyfajta birtoklási vágytól hajtva odalépett az ágyhoz, és óvatosan, hogy fel ne ébressze, felemelte a feleségét. Most, hogy a karjában tartotta, észrevette a Vanessa szeme alatti karikákat. Az utóbbi napokban teljes gőzzel dolgozott az esküvőjük megszervezésén, ami eléggé kimerítette. Ehhez hozzájött a szerelmeskedésük, és az is megterhelhette érzelmileg, amit ma éjjel megtudott a nyomozásukról.

Ő pedig, amilyen lelketlen férj volt, újra izgalomba jött, ahogy a karjában tartotta Vanessát. *Ez teljesen elfogadhatatlan!*

Amikor odaért a két szobát összekötő ajtóhoz, egy kicsit jobban megemelte, hogy le tudja nyomni a kilincset. Vanessa valami érthetetlent motyogott, és a férfi vállára hajtotta a fejét. Ettől csak még jobban fellobbant Sheridan vágya. Mert most még elbűvölőbbnek tűnt, mint korábban, ha ilyesmi egyáltalán lehetséges volt a karjára omló hajával, a hosszú, sálrojtokra emlékeztető szempilláival, és a hegyes mellbimbóival, amelyek szinte átdöfték a hálóing anyagát. A bőrén érezte a lány meleg lélegzetét. Átvitte a hűvösebb szobába, és közben más se járt az eszében, mint hogy újra a magáévá tegye.

Mérges lett magára. Vanessa olyan, akár egy üvegházi rózsa, ő pedig úgy viselkedik, mint egy gonosz csábító, aki minden szirmát le akarja szakítani.

– Hadd segítsek! – szólalt meg az anyja a háta mögött, és félrehúzta a takarót.

Sheridan lefektette az ágyára Vanessát, majd gondosan betakarta. Amikor egy pillanatig még gyönyörködve nézte, az anyja rászólt:

– Mélyen alszik. Jobb lesz, ha ma éjszaka magára hagyod.

– Köszönöm a tanácsot – mondta Sheridan visszafojtott hangon –, de az én feleségem, és tudom, hogy viseljem gondját.

Ennek ellenére úgy tűnt, az anyja még nem szándékozik távozni.

– Beszéltél már vele Helene-ről?

Sheridan felnyögött, és gyors pillantást vetett Vanessára, de úgy tűnt, a felesége mélyen alszik. A takaró alatt összegömbölyödött, mintha ügyet se vetne a külvilágra. De a biztonság kedvéért Sheridan átvezette az anyját a szomszédos szobába, ahol már néhány szolgáló azon serénykedett, hogy kicserélje az ágyneműt. A vérfolt láttán sokatmondó pillantást váltottak egymással. Sheridan részben ezért utálta, hogy hercegnek született. A cselédség folyton pletykált, jó és rossz dolgokról egyaránt. Mindig az volt az érzése, hogy ha egy hibás lépést tesz, az nemcsak őrá, hanem az egész környezetére kihatással van.

Behúzta maga mögött az ajtót.

– Nem mintha anyámra tartozna, de nem beszéltem még róla. Azonban ha úgy érzem majd, hogy itt az ideje, akkor megteszem.

– Én a helyedben minél hamarabb cselekednék. Biztos nem akarhatod, hogy a fivéreidtől vagy ne adj' isten Gwyntől halljon róla először. – A hercegné kinyitotta az ajtót, de még mindig nem lépett ki. – Azt is el kellett volna mondanod neki, hogy nyomozol az anyja után. Legalább azután, hogy eljegyeztétek egymást.

Armitage a hajába túrt.

– Azért nem mondtam el neki az igazságot, mert nem szerettem volna, hogy esetleg figyelmeztesse az anyját, ha történetesen ő a bűnös.

Az anyja felhorkant.

– Azért nem mondtad el neki, mert féltél, hogy nem megy

hozzád feleségül – vágta rá a hercegné, aztán kiment a szobából, és behúzta maga mögött az ajtót.

Sheridan vissza akarta hívni, hogy ellentmondjon neki, és bizonygassa, hogy azért kellett összeházasodniuk, mert fékezhetetlen testi vágyat érzett Vanessa iránt. De nem tehette, mert az anyjának igaza volt. Valahol a lelke mélyén erősen, tagadhatatlanul vonzódott Vanessához.

Ha nem vigyáz, éppen úgy a bűvkörébe kerülhet, mint ahogy Helene esetében történt. És akkor kiteszi magát a fájdalomnak és a kétségbeesésnek.

Tizenhetedik fejezet

A kinyíló spaletták hangja és a széles ablakon beáradó napfény azonnal felébresztette Vanessát. Hol van? A városi házuk hálószobájának nem volt ekkor ablaka.

Egy pillanat, hiszen ez nem az ő hálószobája!

Bridget odasietett az ágyához, és az éjjeliszekrényére tett egy tálcát a reggelijével.

– Bocsásson meg, hogy felébresztettem, kisasszony… öööö… akarom mondani, kegyelmes asszonyom… de őkegyelmessége azt mondta, egy óra múlva indulni szeretne Londonba, így gondoltam, időre lesz szüksége, hogy összekészülődjön.

Erre Vanessa hirtelen felült az ágyban.

– Nem kell ilyen hivatalosan viselkedned velem, Bridget. Lehet, hogy a házasságom révén hercegné lettem, de még mindig ugyanaz a rettegett nőszemély vagyok, akit korábbról ismersz.

Ahogy Vanessa sejtette, Bridget azonnal nevetésben tört ki.

– Mégis úgy vélem, jobb lesz, ha mások előtt az illendő rangján szólítom.

– Feltehetőleg igazad van. Kiváltképp az anyám előtt. Sajnos mindenki előtt fitogtatni fogja a rangomat, és majd siránkozik, hogy egy pénztelen herceg vett el.

– Ez nagyon valószínű.

– Mellesleg hol van a férjem? Nem ez a hálószobája?

Vanessa a hét elején már látta a házat, amikor végigvezették az Armitage-birtokon, és mindennel meg volt elégedve. Persze kár, hogy a függönyök javításra szorulnak, és az ágyhuzatot meg még néhány egyéb dolgot is ki kell cserélni.

– A herceg felöltözött, mialatt ön aludt, úrnőm. Még a szeme se rebbent! – Bridget kiöntötte Vanessa teáját, és bőven adott hozzá tejszínt meg cukrot. – Biztos nagyon

fáradt lehetett.

Vanessa nagyot kortyolt a teájából.

– Mindenki arra vár, hogy elkészüljek?

– Majdnem. Az utazóládák már fel vannak rakva a szolgák kocsijára, de a herceg hintóját épp most vizsgálja át két megtermett inas. Talán gyakran meg szokott hibásodni a kegyelmes úr kocsija?

Ennél valószínűbb, hogy valaki gyilkos szándékkal megbuherálja kocsiját, hogy megölje őt… és vele együtt az anyját meg a feleségét is, mivel egy hintóban utaznak. Ettől a gondolattól hirtelen kijózanodott. Bármi is történik az özvegy hercegné családja körül, az most már őt is érinti. Erre nem gondolt tegnap este, amikor meséltek neki a gyanús balesetekről és gyilkosságokról.

Bridget megnézte a zsebóráját, amelyet Vanessától kapott tavaly.

– Körülbelül ötven perce van arra, hogy elkészüljön, úrnőm.

– Rendben – mondta Vanessa, azzal elvett egy vajas pirítóst és elindult a saját hálószobája felé, Bridget pedig a tálcával a kezében követte.

Egyáltalán nem lepte meg, hogy a ruhái már ki voltak készítve az ágyra. Sohasem lehetett panasza Bridgetre, mindig meg tudott birkózni a váratlan helyzetekkel.

A megbeszélt időpontnál tíz perccel korábban már lefelé tartott a lépcsőn. Felhúzta a királykék kesztyűjét, és feltette az ugyanilyen színű kalapját, amelyet skarlátvörös szegély díszített. Ezek voltak a kedvenc darabjai a Greytől esküvői ajándékba kapott stafírungból, na meg egy egyszerű szabású kék utazóruha, egy fehér szőrmével bélelt skarlátvörös kabát, valamint egy ugyanilyen szőrméből készült muff.

Amikor kilépett az ajtón, Sheridan épp egy inassal beszélgetett. Amint felpillantott rá, egyértelműen csodálat sugárzott a tekintetéből. Ez a pillantás még a szőrmekabátjánál is jobban felmelegítette. Nem is szólva arról, hogy amikor besegítette a hintóba, addig nem engedte el a kezét, amíg csókot nem lehelt rá.

Vanessa nagyot nyelt. Remélte, ez annak a jele, hogy minden rendben közöttük. Bár ő még nem állt készen arra, hogy megbocsásson a férfinak. Mielőtt ez megtörténne, válaszolnia kell néhány kérdésére. De mielőtt még Vanessa az elsőt feltehette volna neki, újdonsült férje a nyakát nyújtogatva a lépcsőt kémlelte, majd annyit mondott:

– Anyád késésben van.

Vanessa bólintott.

– Ez sajnos jellemző rá. Csak abban reménykedhetünk, hogy nem fogunk gyakran együtt utazni vele.

Sheridan az órájára nézett és a homlokát ráncolta.

– Jól aludtál? – kérdezte, és az arca újra felderült. – Mindenesetre pompásan festesz ma reggel.

– Köszönöm, remekül aludtam – felelte Vanessa, és összehúzta magán a kabátot. – Nagyon kényelmes az ágyad.

A férje behajolt a nyitott kocsiajtón.

– És nagyon boldoggá tett, hogy benne láthattalak – mondta halk, rekedt hangon, amitől Vanessa azonnal fészkelődni kezdett az ülésen, mert eszébe juttatta a tegnap éjszakai hancúrozásukat a saját ágyában. Hogyhogy a férje nem próbálkozott újra, amikor átvitte a saját ágyába?

– Köszönöm, hogy tiszta ágynemű között aludhattam.

– Ezt inkább anyámnak köszönd. Én észre se vettem, hogy összevérezted.

– Az igazat megvallva én sem. De homályosan emlékszem rá, hogy az ágyadhoz viszel.

Sheridan összehúzott szemmel méregette.

– Azt hittem, alszol.

– Félálomban voltam. Csak annyit érzékeltem, hogy felemelt valaki, akinek olyan illata volt, mint neked. – Vanessa kaján pillantást vetett rá. – Nagyon egyedi parfümöt használsz.

– Á, valóban?

– És ne haragudj, amiért berúgtam! Általában nem iszom alkoholt.

– Erre rögtön rájöttem – kuncogott a férfi.

– Csak dühös voltam, mert…

– Tudom. Minden okod megvolt rá. És biztos vagyok benne, hogy további kérdéseid is lennének, de ezt majd négyszemközt beszéljük meg abban a cambridge-i fogadóban, ahol megszállunk – mondta Sheridan, majd a lépcső felé biccentett, amelyen az anyósa közeledett, és menet közben alaposan összeszidott egy szegény szolgát.

Vanessa felsóhajtott, és azt kívánta, bárcsak több idejük lenne a beszélgetésre. Mindenekelőtt egy dolgot akart megtudni, mielőtt elindultak volna. Valamit, amiről azt gondolta – vagy inkább remélte –, hogy csak úgy álmodta.

– Ki az a Helene?

Sheridan megtört arckifejezéséből rájött, hogy nem csak álmodta.

– Nos… majd erről is inkább este szeretnék beszélni.

– De ugye nem a szeretőd?

– Te jó ég, dehogyis! – majd suttogva hozzátette: – Mondtam, hogy sohasem volt olyanom.

– Mije nem volt soha? – szólt közbe Lady Eustace, amikor odaért.

Sheridan ledermedt, ezért Vanessa felelt helyette:

– Házi kedvence. Ugyanis azt kértem, hogy vegyünk egy uszkárt.

Sheridannek a magasba szökött a szemöldöke, miközben besegítette az anyósát a hintóba.

– Én pedig azt feleltem a lányának, hogy nem idegenkedem a kutyáktól, de ha veszünk egyet, az nem uszkár lesz.

Édesanyja letelepedett Vanessa mellé, és mereven maga elé nézett, ahogy azt az etikett megkívánta egy férfival egy kocsiban utazó hölgytől.

– Nem értem, miért akar ilyen piszkos teremtményeket tartani a villájában. Én sose engedtem ilyesmit.

Sheridan együttérző pillantást vetett Vanessára, aki vele szemben foglalt helyet.

– Kutyákat nem engedett tartani, Lady Eustace? Vagy csak uszkárt nem?

– Semmiféle kutyát – rázta meg a lady a fejét. – De ha

mégis beszereznének egy kutyát, hamar rájönnének, hogy milyen nehéz elviselni őket.

Vanessa úgy tett, mintha meg se hallaná az anyját.

– Milyen fajta kutyát szeretnél, Sheridan?

– Egy szettert. Imádom őket. Gyerekkoromban kettőt is tartottunk.

– Ó, ezt el is felejtettem! – mondta Vanessa tétova mosollyal. – Grey említette, hogy nem hozhatta magával a szetterét. Ebből azt következik, hogy a te családod viselte gondját.

Sheridan bólintott.

– Az elutazása után öt évvel haltak meg. Addig viszont az állandó játszótársaim voltak.

– Utána kaptál másikat?

– Nem. Anyám ugyancsak piszkos jószágoknak tartotta a kutyákat. A macskákkal ellentétben, amelyek mosakodnak.

– Ó, imádom a macskákat!

Vanessa mindig is szeretett volna egyet, de az anyja azt is megtiltotta. Nem engedélyezett semmiféle házi kedvencet.

Most azonban, hogy férjhez ment, olyan állatot vesz magának, amilyet csak akar. Erre csak most ébredt rá. Persze előtte még meg kell beszélnie a férjével, de ez még mindig jobb, mintha az apjától, az anyjától vagy valamiféle gyámtól kellene engedélyt kérnie.

A beszélgetés egy pillanatra félbeszakadt. Sheridan a két nőt figyelte azon töprengve, miként kezdjen hozzá Lady Eustace kifaggatásához, Vanessa pedig elfordította a fejét, és az ablakon át a csodás tájat figyelte. Tudta, hogy ki kellene szedni az anyjából, hol tartózkodott a két szóban forgó bál alatt, de nem volt hozzá bátorsága.

Ráadásul nem volt olyan hangulatban sem. Csalódott volt, amiért Sheridan eltitkolta előle az igazságot. Időre volt szüksége, hogy megeméssze, az anyja esetleg gyilkos lehet, Sheridan pedig valamiképpen megpróbálja vallomásra kényszeríteni. És azon is el kellett töprengenie, vajon még mi mindent titkol el előtte a férje. Végül is fel kell tennie a kérdéseit, hogy eloszlassa a félelmeit. De mivel az anyjával

együtt utaznak, úgy tűnik, ezzel még várnia kell, Lady Eustace ugyanis mindig magára irányítja a beszélgetést.

– Nem értem, miért kellett ilyen hirtelen elutaznunk – zsémbelődött a lady. – Armitage Hall lenyűgöző hely. Biztos vagyok benne, hogy egy kis felújítás után még elragadóbb lenne.

– Egyelőre csak a béreseim házait fogom felújítani – felelte Sheridan kurtán. – A béreseim… helyesebben a béreseink már jó ideje várnak ezekre a munkálatokra.

– Feltételezem, hogy a lányom hozományát fogja erre felhasználni. – Lady Eustace szippantott egyet, aztán hozzátette: – Az ember először a saját házát újítsa fel, és csak azután pazarolja…

– Egyetértek a férjemmel – vágott közbe Vanessa. – A béresek képezik a gazdaság gerincét, ezért gondot kell rájuk fordítanunk. – Mivel rájött, hogy talán kissé udvariatlan volt, gyorsan hozzátette: – Mellesleg egy olyan kis falu, mint Sanforth, nem nyújt mama számára elegendő szórakozást. Sajnos Szent Brice napja elmúlt, így nincs már bikafuttatás sem.

Sheridan hálásan mosolygott Vanessára.

– Eddig még én se láttam soha, pedig itt élek. Bár az is igaz, hogy tavaly gyászoltam, így nem vehettem részt efféle eseményeken, idén pedig épp Londonban tartózkodtam a verseny idején.

Vanessa megkockáztatott egy mosolyt, mielőtt újra az anyjához fordult volna.

– Mama is Londonban érzi jól magát, nem igaz? Nem tudom, hogy bírná ki egy unalmas porfészekben.

Sheridan nyilván kiérezte a gúnyt a szavaiból, mert összeszorította az ajkát, hogy elfojtsa a nevetését.

Lady Eustace-t csupán azért akarták mihamarabb eltávolítani Armitage Hallból, hogy ne legyen alkalma újból hajba kapni a hercegnével.

Szerencsére Vanessa anyja erre nem jött rá.

– Igazad van, drágám. Bár szörnyű lesz a városban nélküled. – Azzal előhúzott egy zsebkendőt, hogy megtörölje

a tökéletesen száraz szemét. – Nagyon fogsz hiányozni. London rengeteg szórakozási lehetőséget nyújt, de miért vennék részt rajtuk egyedül? Most, hogy férjhez mentél, néha hármasban mehetnénk el némelyik eseményre.

Isten kegyelmezz! Másra se vágyott Vanessa, mint hogy az anyja is becsatlakozzon a házasságába.

Kétségbeesetten próbált valamit kitalálni, ami eltántoríthatná az anyját, de ekkor Sheridan rákacsintott.

– Sajnos Vanessával nem maradhatunk sokáig a városban. Legfeljebb néhány napot.

Milyen rendes tőle, hogy gyorsan közbeavatkozott! Ha így halad, jó férj válik belőle, aki tökéletesen tudja, hogy bánjon az anyósával. Ami már önmagában is művészet.

– Miután találkoztam Bonhammel – folytatta Sheridan –, visszatérünk a birtokra, és hozzákezdünk az előbb említett munkálatokhoz. Attól tartok, meg kell kérnie néhány barátját vagy a bátyját, hogy kísérje el a mulatságokra.

– Noah-t? Igen, ő bizonyára szívesen elkísérne. Azt mondta, holnap reggelig itt marad Armitage Hallban. És ha már a birtoknál tartunk, remélem, az istállót és a lóállományt is fel fogja újítani. Ugyanis nincs elég hátasló a kilovagláshoz – mondta kaján pillantást vetve a vejére. – Ezen változtatnia kell, herceg.

Nem lehetett nem észrevenni azt a fájdalmas arckifejezést, amely átsuhant Sheridan arcán, de gyorsan leplezte.

– Remélem, hamarosan módomban áll javítani a helyzeten. – Aztán érdeklődéssel pillantott az anyósára. – Kegyed lovagol, Lady Eustace?

Vanessa anyja lányos kacajt hallatott.

– Természetesen. Fiatalkoromban úgy vágtáztam, mint egy amazon.

A veje bólintott.

– Igen, mintha anyám említette volna, hogy milyen jól ült a nyeregben Carymontban, amikor Gray keresztelőünnepségét tartották.

– Valóban? Ez igazán kedves volt tőle – mondta Vanessa

anyja, bár a kedves szót némi megvetéssel ejtette ki. – De biztosan elfelejtette, hogy csak az első napon látott lóháton, amikor valamennyien kilovagoltunk, hogy megnézzük a birtokot. Ekkor egy nyúl kiugrott a bokorból, a lovam pedig megijedt és ledobott. – Lady Eustace erősen gesztikulálva, a zsebkendőjével hadonászva írta le a történteket. – Megütöttem a lábam egy sziklában, és az ott-tartózkodásom további részében alig bírtam menni. Az időm többi részét a kandalló mellett töltöttem a díványon, felpolcolt lábbal. A látogatásom nyilván a tragédia bekövetkeztekor ért véget.

Sheridan sokatmondó pillantást vetett Vanessára. Tehát nem Lady Eustace mérgezte meg Grey apját. Most már csak beszélniük kell a carymonti villa személyzetével, vagy magával a hercegnével, hogy megerősítsék az elmondottakat. Ami pedig Lady Eustace-t illeti, úgy tűnik, boldogan figyelmen kívül hagyja, hogy épp törölték a Grey apjának lehetséges gyilkosait felsoroló listáról.

Vanessát is megkönnyebbülés árasztotta el. *Ó, hála istennek, nem mama volt az!* Bár az anyja néha elég bosszantó tudott lenni, nem szerette volna elveszíteni. Másfelől, ha kiderült volna róla, hogy gyilkos, soha többé nem tudott volna Grey szemébe nézni. Viszont ha ártatlan, feleslegesen házasodtak össze. Mi lesz, ha emiatt neheztelni fog rá Sheridan? Ha megbánja, hogy feleségül vette? Ha Grey kérésére nem egyezett volna bele abba, hogy nyomozzon az ő anyja után, nem kezdett volna el vele flörtölni, és nem csókolta volna meg…

Feleségem… hercegném… istennőm…

Vajon volt bármi őszinteség a szavaiban? Érez vajon iránta valamit, ha ilyen szeretetteljesen vezette be a házasélet rejtelmeibe?

Vanessa azt kívánta, bárcsak feltette volna már neki a szívét nyomó kérdést. Mert most egész nap rágódhat rajta, mielőtt választ kaphatna. Ráadásul a mama is a nyakukon lesz, úgyhogy hosszú nap elébe néznek.

Mire Cambridge-be értek, Sheridan egyre nyugtalanabb lett. Csak hogy teljesen biztos legyen benne, Lady Eustace-nek nem volt része a gyilkosságokban, megkérdezte tőle, hogyan érezte magát a második bálon. Az anyósa vidám színházi összejövetelnek írta le, amelyet a gyermekágyban fekvő Lydia részére szerveztek. Amikor a szolgálókról kérdezte, a lady méltatlankodva azt felelte:

– Kit érdekel, kik voltak a szolgálók?

Sheridant és a családját kétségtelenül érdekelte, de ezt a kérdést majd jobb lesz, ha Vanessa teszi fel neki, az nem olyan feltűnő.

Mégis mostanra szinte biztos volt benne, hogy az anyósának semmi köze a gyilkosságokhoz. Vanessának igaza van: bármilyen kegyetlen nő is az anyja, nem lenne képes egy ilyen elvetemült és jól kitervelt gyilkosságra. Ráadásul indítéka sincs rá.

Amikor a fogadóba értek, Lady Eustace azonnal készen állt, hogy visszavonuljon a szobájába, ahová tálcán hozatta be a vacsoráját, természetesen a herceg számlájára.

Sheridan ötventálcányi ételt is boldogan kifizetett volna, ha így nem kell tovább elviselnie az anyósa jelenlétét. Neki viszont természetesen szembe kellett néznie újdonsült feleségével, hogy elmagyarázza neki, miért csapta be… Nem volt benne biztos, hogy sikerül megbékítenie.

De meg kellett próbálnia. Figyelte, amint Vanessa leveszi a vörös szegélyű kabátját, és amikor alatta megpillantotta az idomaira simuló vékony szaténruhát, olyan heves vágy fogta el, hogy a legszívesebben letépte volna róla, hogy szomjúságát csillapítva ismét igyon abból a selymes kehelyből. Ma éjszaka is a magáévá szeretné tenni, feltéve, ha Vanessa is úgy akarja. Meg kell győznie, hogy bár a kezdet nem volt zökkenőmentes, ők ketten tökéletes párt alkothatnak.

Szerencsére ebben a cambridge-i fogadóban még jó hitele volt, így kitűnő szobákat kaptak, és a lakosztályuk mindkét helyiségében volt kandalló. Az egyik egy hálószoba volt baldachinos ággyal, és bőven akadt benne hely a két apró

utazóládájuknak is. A másik egyfajta nappali volt, amelyben nem csupán egy dívány és egy teázóasztalka állt, hanem egy étkezőasztal is négy robusztus, régimódi székkel.

Röviddel az érkezésük után behozták a vacsorájukat: kiadós birkapörköltet, gombát, burgonyát és sárgarépát, hozzá pedig egy üveg madeirabort. De amikor leültek az asztalhoz, Sheridannek feltűnt, hogy Vanessa csak csipegetve eszik az ételből, és a borhoz hozzá se nyúl.

– Nem vagy éhes? – kérdezte. – Alig ettél valamit ebédre.

– Kérdeznem kell valamit – mondta a lány, és a férfi szemébe nézett. – És az igazságot akarom hallani, még akkor is, ha esetleg sértő a számomra.

Az ördögbe! Ez nem hangzik túl biztatóan!

– Rendben van.

– Ha nem kellett volna az anyám után nyomoznod a családod megbízásából, vajon felajánlottad volna, hogy úgy teszel, mintha udvarolnál nekem, csak hogy féltékennyé tegyük Junckert?

Vanessa nem sokat teketóriázott, mindig egyenesen a lényegre tért. Sheridan első gondolata az volt, hogy talán jobb lenne hazudni, de végül úgy döntött, itt az ideje, hogy tiszta vizet öntsön a pohárba.

– Nem, akkor nem tettem volna.

Nehéz volt leolvasni Vanessa arcáról az érzelmeit. Megbántódott? Csalódott? Esetleg megkönnyebbült? Sheridan nem tudta megállapítani. Abból, ahogy az ujjaival szorongatta a villa nyelét, látszott, hogy megpróbálja elrejteni a valódi érzelmeit. Ez mélyen megindította Sheridant, úgyhogy hozzátette:

– De ez nem jelenti azt, hogy elégedetlen lennék a dolgok alakulásával és azzal, hogy összeházasodtunk. A legkevésbé sem vagyok elégedetlen. És bizonyára észrevetted, hogy nagyon vonzónak talállak.

Vanessa keresztülnézett rajta.

– De annyira azért nem, hogy saját elhatározásodból udvarolj.

A férfi kissé ledermedt.

– Valószínűleg nem.

– Más utat is választhattál volna a terved végrehajtásához. Elárulhattad volna, hogy pontosan mit akarsz megtudni anyámtól. Segítettem volna kiszedni belőle az igazságot…

– Azt mondod, segítettél volna kideríteni, hogy az anyád bűnös-e vagy sem?

– Esküszöm, mindent megtettem volna annak érdekében, hogy bebizonyítsam, mama képtelen volna ilyet véghez vinni.

– És hogyan lehettem volna biztos benne, hogy nem beszélsz neki a gyanúnkról?

– Valószínűleg sehogy. De Grey tudta volna. Közvetlenül is kérhette volna a segítségemet. Biztosan nem utasítottam volna vissza. – Sheridan némi csalódottságot és lehangoltságot érzett ki a lány hangjából. – De engem senki se kért meg. Ehelyett…

– Grey rám ruházta ezt a kellemetlen feladatot. – *Grey, akit Vanessa a bátyjának tekintett. Akit őszintén szeretett.* – Én pedig megígértem neki, hogy foglalkozom ezzel a dologgal.

– Miközben elhitetted velem, hogy csak azért teszed, hogy megvédj Junckertől.

Ezzel a férfi elevenére tapintott.

– Valóban meg akartalak védeni tőle. Egyértelmű volt, mennyire odavagy érte, holott látszott a fickón, hogy csak futó kalandot keres.

– Valóban egyértelmű volt? – kérdezett vissza Vanessa jeges hangon.

A férje inkább nem vett tudomást erről a különös reakcióról.

– Rájöttem, hogy túl sokáig titkolóztam előtted. Anyám szerint még az esküvőnk előtti héten mindent el kellett volna mondanom neked, hogy esélyt adjak…

– Arra, hogy visszautasítsam a házassági ajánlatodat? – kérdezte Vanessa, és aprót kortyolt a borából. – Talán megtehettem volna, de leginkább azért, mert nem szerettem

volna férjhez menni olyan férfihoz, aki csak kényszerből vesz el, vagy a hozományomra vadászik.

Sheridan maga sem értette miért, de ez felbosszantotta.

– Egy dolgot szögezzünk le! Nem a pénzedért vettelek feleségül, hanem mert nem tudtam uralkodni az irántad érzett testi vágyamon, és ezzel kellemetlen helyzetbe hoztalak. – Felállt, és fel-alá kezdett járkálni a szobában. – Tudom, mi egy úriember kötelessége, amikor bár akaratlanul, de tönkreteszi egy hölgy becsületét. És én ízig-vérig úriember vagyok. – Elhallgatott, és a feleségére pillantott. – Jobban mondva akkor vagyok úriember, ha nem vagy a közelemben. Mert akkor teljesen elveszítem az fejem.

Úristen, ezt nem kellett volna beismernie!

De ekkor meglágyult Vanessa arckifejezése. *Vajon miért? Hiszen Junckerbe szerelmes, nem?*

Épp erre akart rákérdezni, de a felesége megelőzte:

– Szóval nem kell a hozományom?

Meg kell hagyni, Vanessa szókimondó volt.

– Azt nem mondtam. Az a pénz valamelyest enyhíteni fogja az anyagi gondjaimat. De sajnos sokkal nagyobb összegre lenne szükségem, mint amennyi egy nemes hölgy hozománya lehet.

– Főleg az enyém…

– Vanessa, nem állt szándékomban…

– Rendben, értem.

– A dolgok nem úgy állnak, ahogy gondolod.

– Hogyhogy? Hát nem kényszerből vettél el? Talán egyszer majd megbánod.

– Az ki van zárva – felelte határozottan Sheridan. – Olyan erős a vonzalmam irántad, hogy ez nem történhet meg.

– Egyelőre – sóhajtott fel Vanessa. – De a jövőben, amikor a szépségem elmúlik?

– Nem érted, mit akarok mondani. Nem hazudtam, amikor azt mondtam, hogy szívem szerint nem házasodnék meg.

Vanessa mély levegőt vett, végül megkérdezte:

– Helene miatt?

Sheridan magában vívódott, hogy beismerje-e. De megígérte neki, hogy az igazat fogja mondani. Megérdemli, hogy megtudja.

– Igen – mondta szelíd hangon. – Helene miatt.

Tizennyolcadik fejezet

Vanessa magában azon tűnődött, jó ötlet volt-e ezzel előhozakodni, hiszen a férfi minden szava egy tőrdöfés volt a szívébe. De most már házasok voltak, így nem lehettek titkaik egymás előtt. Nem szerette volna, hogy a házassága olyan legyen, mint a szüleié: az apja azt tett, amit csak akart, az anyja pedig közben egyre boldogtalanabb és megkeseredettebb lett. Nem tudta pontosan, mi volt előbb. Vajon az anyja boldogtalansága kergette az apját a szeretői karjába, vagy az asszony a férje hűtlensége miatt lett boldogtalan?

Mit számított, mert a vége ugyanaz lett: a szülei már az ő születése előtt elhidegültek egymástól. Ő nem ilyen életet kívánt magának. Még ha csak barátok lesznek a férjével, az is jobb, mintha ellenségek lennének.

– Mesélj Helene-ről! – kérte, megpróbálva elrejteni a fájdalmát. Egészen tegnapig még csak nem is sejtette, hogy egy másik nő is lehetett Sheridan életében. Ha tudta volna, nem küzdött volna olyan keményen érte. – Végül valaki máshoz ment feleségül? Vagy ott kellett hagynod Poroszországban?

A férje keserű nevetést hallatott.

– Így is lehet mondani. Otthagytam Berlinben, méghozzá egy sírban.

Vanessa erre egyáltalán nem számított.

– Ó, istenem, Sheridan! Végtelenül sajnálom. Ő… a… feleséged volt?

– Nem. A menyasszonyom. – Visszasétált a székéhez, és leült, hogy töltsön magának egy pohár madeirát. – A debütálásakor találkoztunk.

Néma csend lett, amelyet Vanessa tört meg:

– Mondj valamit róla! – erősködött.

A férfi újra kortyolt a borából.

– Nagyon csinos volt.

– Nem kell elhallgatnod a részleteket, hogy tekintettel legyél rám! – mondta Vanessa, bár majd megszakadt a szíve.

– Rendben. Szép volt, de másfajta szépség, mint te. Magas volt, karcsú, áttetsző bőrű. Sajnos nem tudtam, hogy a soványsága és a sápadtsága a tüdővész első jele volt.

– Te jóságos ég! – Vanessa együttérzően pillantott rá. – Szörnyű lehetett. Borzasztó lehet tüdővészben meghalni, és a családnak is pokoli lehet végignézni a beteg haláltusáját.

Sheridan kérdő pillantást vetett a lányra.

– Úgy beszélsz, mintha ismerős lenne számodra ez a helyzet.

– Noah bácsi felesége is tüdővészben halt meg – magyarázta Vanessa. – Azt hiszem, ezért nem gondolt eddig az újranősülésre. Ha a szeretted tüdővészben betegszik meg, apránként, napról napra veszíted el őt, és a végén már fel sem ismered benne azt a személyt, aki azelőtt volt.

– Ezt jól fogalmaztad meg. – Armitage végihúzta az ujját a pohár szélén. – Természetesen, amikor udvarolni kezdtem neki, nem vettem észre a betegségét. Akkor talán még a szülei sem tudták. Mindig is magas volt, és vékony.

– Szerelmes voltál belé – jegyezte meg Vanessa, és próbálta elfojtani a fájdalmát. Nem mutathatta ki. Nem akart úgy viselkedni, mint azok a nők, akik epekednek egy olyan férfi után, aki nem szereti és soha nem is fogja szeretni őket.

– Olyan szerelmes voltam, mint amilyen egy huszonhárom éves fiatalember csak lehet – felelte a férfi szomorkás mosollyal. – Bár őszintén szólva nem tudtam, mi az igaz szerelem. Helene vonzó volt és elegáns, az a fajta nő, akiből tökéletes diplomatafeleség válna.

– Vagy hercegné – vetette közbe Vanessa.

– Akkor erre nem is gondoltam. De azt hiszem, akkor se költözött volna Angliába, ha nem betegszik meg. Mikor Armie bácsi meghalt, apám ragaszkodott hozzá, hogy térjek vissza a családdal Angliába, hogy felkészítsen a birtok igazgatására, amikor majd megöröklöm. Ha Helene nem halt volna meg, és a feleségem lett volna, talán jobban ellenálltam volna apám kívánságának. De Helene nélkül

nem volt értelme számomra Poroszországban maradni.

Ha ott maradt volna, Vanessa sohasem ismerte volna meg. Ezért bármilyen szörnyűnek és önzőnek is tűnik, nem bánta Helene halálát. Csupán azt kívánta, bárcsak ne vitte volna Sheridan szívét magával a sírba.

Sheridan felsóhajtott.

– De ahogy mondani szokták: ha a kívánságok lovak lennének, a koldusok nyeregben ülnének. Nem lett a feleségem, és sohasem éltünk együtt sem Angliában, sem Poroszországban. Így alakultak a dolgok. – Vanessa szemébe nézett, és hozzátette: – Most már mindez a múlté.

– Aligha. Abból, ahogy azt a borospoharat szorongatod, meg tudom állapítani, hogy még nem egészen így van.

– Felteszem, kíváncsi lennél a szerencsétlen románcom részleteire is. – Aztán a kezében lévő pohárra nézett. – Mindenáron ki akarod szedni belőlem.

Vanessa megfogta és megszorította a férje szabad kezét.

– Csupán azért, hogy megtudjam, miért nem állt szándékodban megnősülni. Hogy tudjam, miért nem vettél volna feleségül, ha nem kapnak rajta minket a parkba.

– Megérdemled, hogy tudd. – Ivott néhány korty bort, aztán óvatosan kihúzta a kezét a felesége szorításából.

Vanessa nagyot nyelt, majd az ölébe tette a kezét, és próbálta nem kimutatni, mennyire megsértette ez a mozdulat. De ismernie kellett az egész történetet, hogy megtudja, mi, helyesebben ki ellen kell küzdenie.

– A berlini tartózkodásom alatt végig udvaroltam Helenenek – mondta Sheridan kimért hangon, mintha megpróbálna uralkodni az érzelmein. – Kevés közös vonásunk volt, de mindketten szerettük a zenét, különösen Mozartot, akinek a műveit kilencéves korom óta játszom.

– Mozart csodálatos báli darabokat is írt.

– Valóban. Persze amikor Helene először hallott róla, a nagy mester már jó tíz éve halott volt.

Vanessa bölcsebbnek látta, ha nem jegyzi meg, hogy szerinte Helene csak azért mondta, hogy szereti Mozartot, mert ő volt Sheridan kedvenc zeneszerzője. Ez kissé

rosszindulatú megjegyzés lett volna, de számos fiatal hölgyet ismert, aki rendszeresen váltogatta az ízlését aszerint, hogy melyik férfit akarta magának megkaparintani.

Armitage a köztük álló asztalra tette a borospoharát.

– Mindenesetre rájöttünk, hogy hasonló a jellemünk: mindketten meglehetősen visszafogottak voltunk. – Ekkor megrándult egy izom az állkapcsában. – Megkértem a kezét, és ő igent mondott. De a családja ragaszkodott a hosszú jegyességhez, így megállapodtunk abban, hogy egy évig várunk az esküvővel.

– Egy évig?! – kiáltott fel Vanessa. – Az valóban hosszú idő.

Sheridan ajka félmosolyra húzódott.

– Az biztos, hogy sokkal hosszabb, mint egy hét.

– Így van. Bár az igazat megvallva már másfél éve ismerjük egymást. De valóban, a jegyességünk csak egy hétig tartott. – A férje különös arckifejezéssel nézett rá, majd hirtelen felállt, hogy felszítsa a tüzet. – Helene szülei attól tarthattak, hogy kiküldött diplomataként elviszem őt Poroszországból. Ebben talán igazuk is volt. – Visszatérve az asztalhoz újra kortyolt az italából. – Gondolhatod, hogy egyikünk sem örült a hosszú várakozásnak, különösen Helene, aki azt javasolta, hogy szökjünk meg. Ezt visszautasítottam, mert árthatott volna a diplomatakarrieremnek. Megbántam ezt a döntésemet, mert mire letelt az év, már halott volt.

– Ez szörnyű lehetett számodra. És persze a menyasszonyod családja számára is – jegyezte meg Vanessa.

Armitage bólintott.

– A betegsége előrehaladtával azt kérte, bontsuk fel az eljegyzésünket. De úgy éreztem… nem volna helyes. Anyám persze egyfolytában győzködött, hogy ne látogassam meg, nehogy elkapjam a kórt.

– De te persze nem engedelmeskedtél neki.

– Valóban. Honnan tudtad? – kérdezte a férfi kissé megrökönyödve.

– Mert jószívű és felelősségteljes ember vagy, és azok így

cselekszenek. – Vanessa lesimította a szoknyáját, majd folytatta: – Főleg egy szerelmes férfi, aki már elkötelezte magát a kedvese mellett.

– De az utolsó percben nem voltam mellette – mondta Sheridan kemény hangon. – Egyedül halt meg az ágyában azon az éjszakán. Én pedig…

– Bűntudatot érzel. – A lány újra átnyúlt az asztalon, hogy megfogja a férje kezét. – Pedig nem kellene. Sokan halnak meg egyedül, hiszen nem tudhatjuk előre, melyik percben érkezik a nagy kaszás. – Visszafojtotta a lélegzetét, majd kimondta: – Papa is egyedül halt meg. Bármilyen szörnyűségeket is tett, azt kívánom, bárcsak ott lehettem volna mellette az utolsó percben, hogy elbúcsúzzak tőle!

Ekkor a férje nyúlt az ő kezéért.

– Most már értheted, én és a családom miért érezzük úgy, hogy meg kell találnunk apáink gyilkosát. Különösen az én édesapámét, aki tulajdonképpen valamennyiünk apja volt. Ő is egyedül halt meg a gyilkosa „társaságában”.

Vanessa gombócot érzett a torkában. Ez megmagyarázza, hogy Sheridan és a testvérei miért nyomoznak ilyen megszállottan. Eszébe jutott Sheridan apja: kedves ember volt, bár kicsit visszafogott. Akárcsak a fia.

Sheridan a Vanessa kézfején nyugvó kezére pillantott.

– Mindezt azért mondtam el, hogy tudd: sokat szenvedtem amiatt, hogy elveszítettem a szeretteimet. Azt kérdezted, miért akartam agglegény maradni. Igazság szerint nem akarom újra átélni ugyanezt a fájdalmat.

– Azt gondolod, hogy én is nemsokára meghalok? – csicseregte.

Összetalálkozott a pillantásuk.

– Ilyesmivel ne is viccelj! – Kinyújtotta a másik kezét, hogy megsimogassa a lány arcát. – Helene és apám elvesztése annyira fájt, hogy nem szeretném újra megtapasztalni ezt az érzést. Inkább belemennék egy olyasféle házasságba, mint amilyen a szüleimé volt, mint hogy újra átéljem ezt a szenvedést.

– Más szóval: nem engeded meg magadnak, hogy szeress,

és nem akarod felfedni előttem a valódi énedet.

Sheridan kissé megfeszült, aztán bólintott.

– És mi lesz, ha a házasságuk olyan lesz, mint Grey szüleié? Vagy ami még rosszabb: mint az *én* szüleimé? Ha nem engeded meg magadnak, hogy szeress, az még nem garantálja a fájdalommentes életet.

Sheridan elengedte a felesége kezét, és visszaült a székbe.

– De ezzel megszűnik a fájdalom elsődleges forrása.

– Tehát önszántadból lemondanál az élet egyik legnagyobb örömérő́l, csak hogy ne éld át azt a fájdalmat, amivel néha a szerelem jár? Ez olyan, mintha nem lovagolnál attól való félelmedben, hogy leesel a lóról.

Armitage fagyos tekintetet vetett rá.

– Ezt te nem értheted. Még sohasem veszítettél el olyasvalakit, aki az életed középpontjában állt.

Erre Vanessa nem tudott mit felelni. A férfinak igaza volt. Más oldalról próbálta megközelíteni a kérdést.

– És amikor gyermekeink lesznek? Akarsz egyáltalán gyerekeket?

– Igen, szeretnék – felelte Sheridan óvatosan.

Vanessa előrehajolt, és komoly pillantással fürkészte.

– És akkor majd a gyerekeinket se fogod szeretni attól való félelmedben, hogy valamelyikük esetleg meghalhat? Tudod, előfordulhat, hogy a szülők túlélik a gyermeküket.

A férje felállt az asztaltól, és összeszorította az ajkát.

– Természetesen szeretni fogom a gyermekeinket.

– De az anyjukat nem.

A herceg szikrázó szemekkel meredt rá.

– Magadról miért nem beszélsz? Arról, hogyan érzel irántam? Hiszen Junckerbe vagy szerelmes! Ez valószínűleg kizárja, hogy valaha is belém szeress, nem igaz?

Ó, nagyon tudta, hogy forgassa meg a kést a sebben! Vanessa talpra ugrott, és a férje elé perdült.

– Sohasem állítottam, hogy szerelmes vagyok Mr. Junckerbe.

– Nem kellett kimondanod. Kínosan nyilvánvaló volt, amikor rajtakaptalak, hogy megcsókolt, te pedig nem

ellenkeztél.

Talán meg kellene mondania neki, hogy fütyül Mr. Junckerre, és sohasem érdekelte a férfi. De akkor a férje rájönne, hogy mindig is *ő* állt az érdeklődése középpontjában, és nemcsak arról lenne meggyőződve, hogy Vanessa valamiképpen belerángatta egy házasságba, hanem szánalmas bolondnak is tartaná, aki egy elérhetetlen férfi után fut. Ezt pedig a büszkesége nem engedhette.

– Hogy a te szavaiddal éljek – kezdte Sheridan tompa hangon –, mondd el az igazságot anélkül, hogy tekintettel lennél rám! Szerelmes vagy Junckerbe?

Bármit is felel erre a kérdésre, nem fog megelégedni vele Sheridan. Itt az ideje, hogy témát váltsanak, és valami kellemesebb dologról beszélgessenek.

Odalépett hozzá, megfogta a fejét, és szájon csókolta.

– Nem akarok beszélni sem Junckerről, sem Helene-ről, még kevésbé a gyilkosságokról. – Aztán kioldotta a férfi nyakkendőjét, és félredobta. – Sőt egyáltalán nincs kedvem beszélgetni. – Elkezdte lehúzni róla a kabátot, mire Sheridan engedelmesen kibújt belőle. – Ez inkább illik a nászutunkhoz, és végre egyedül vagyunk. – Aztán Vanessa a férje mellényét kezdte kigombolni. – Szívesebben foglalkoznék valami… élvezetesebb dologgal.

Majd megfogta a férje kezét, és a mellére helyezte. Sheridan csak bámult rá, mintha el sem akarná hinni, hogy a felesége ilyen merészségre képes. Maga Vanessa sem hitte, de mi más módon terelhette volna el a figyelmét Junckerről, ha nem úgy, hogy elcsábítja? Nem tudta pontosan, hogy kezdjen hozzá, de majd menet közben kialakul.

Újra megcsókolta, és ezúttal hosszabb ideig tapasztotta az ajkára az ajkát. A férfi fél másodpercig szinte lefagyott a meglepetéstől. Aztán kibújt a mellényéből, átkarolta a felesége derekát, erősen magához húzta, és mohó élvezettel megcsókolta.

– Ó, az ördögbe is, Vanessa! – suttogta, alighogy szétvált az ajkuk. – Így nagyon… keménnyé válik a helyzet.

Természetesen Vanessa is ebben reménykedett, mert nem

Szent Sheridant akarta férjéül, hanem Bűnös Sheridant, aki szeretni is képes.

– Azt hiszem, te válsz egyre keményebbé – suttogta vissza, és a kezét a férfi nadrágjára helyezte, pont arra a pontra, ahol kezdett kidudorodni.

Sheridan halkan felnyögött, majd megfogta a lány kezét, és még erősebben nyomta férfiassága ékes bizonyítékára. Miközben Vanessa fel-le mozgatta a kezét, végigcsókolta a nyakától egészen a dekoltázsáig.

– Fordulj meg, csábító szirénem! – mondta érdes hangon, ami felkorbácsolta Vanessa érzékeit.

Engedelmeskedett, miközben a szíve vadul dobogott a várakozástól. A férje gyorsan kigombolta a ruháját, kioldotta a fűzőjét, és csak az alsóneműjét meg a harisnyáját hagyta rajta. Ahogy a férfi megkerülte őt, Vanessa meglazította az ingruháját, de mielőtt levethette volna, Sheridan széttárta az elejét annyira, hogy előtűnjenek a lány keblei.

– Sohasem tudok betelni ezekkel – mormogta.

Vanessa meglepetten vette tudomásul, hogy a férje felemeli, az asztalra ülteti, majd odahúzza a székét, hogy leüljön, mintha lakomához készülne. Volt valami… vad bujaság abban, ahogy nyalta és csókolgatta a mellbimbóit, miközben fesztelenül ült a széken.

– Szeretem… amikor szinte felfalsz – nevetett fel Vanessa a férfi selymes fürtjeibe mélyesztve az ujjait.

– Imádom, ha te vagy a vacsorám – suttogta a felesége mellei közé fúrva az arcát. – Finom illatok… Finom ízek… Olyannyira… éhezem rád…

E szenvedélyes szavak hallatán izgalom futott végig Vanessán.

– Milyen… hízelgő vagy!

Talán valóban igaz a mondás, miszerint a férfiakat a hasukon keresztül lehet megfogni. A gondolatra Vanessa felnevetett, mire Sheridan megállt, és kérdőn rápillantott. Nem akart magyarázkodni, ezért csak annyit kérdezett:

– Mikor áll szándékodban levetni ezeket? – Azzal megrángatta a férje nadrágját és övét.

A férfi azonnal hátradőlt, és levette a csizmáját.

– Érintsd meg te is! – kérte Sheridan.

– Te-tessék? Mit?

– A melledet. Érintsd meg! Még sohasem csináltad?

– Csak fürdés közben. Miért?

A férfi felnyögött, miközben kigombolta a nadrágját.

– Akkor csinálj úgy, mintha fürödnél. Vagy inkább mintha én fürdetnélek.

Ó*!* Már magától a gondolattól remegés fogta el.

Ahogy kezdett megbarátkozni a saját testével, simogatni kezdte a mellét. Ez valóban pajzánságnak tűnt, főleg hogy a férfi még félig fel volt öltözve.

De már nem sokáig. Ahogy a lány az ingét félrehúzva szégyentelenül kényeztette a kebleit, Sheridan tovább vetkőzött, és közben szinte felfalta a tekintetével.

– Minden férfi boldogan legeltetné rajtad a szemét, te buja kis feleségem…

Vanessa végignézett a férje izmos, meztelen mellkasán, aztán az alsónadrágján, ami meglepő módon kidomborodott.

– Rajtad pedig minden nő, te buja kis férjem.

Csak miután teljesen levetkőzött, akkor ült vissza Sheridan a székre, hogy ugyanott folytassák, ahol abbahagyták. Két kezével szétfeszítette Vanessa combját, és rekedten azt mondta:

– És most már úgy érzem, készen állok a desszertre.

Közben felhúzta Vanessa alsóruháját, de csak annyira, hogy aládughassa a fejét.

Aztán végigcsókolta Vanessa lába közét, amelyről a lány sohasem gondolta volna, hogy valaha bárki meg akarja csókolni. Amikor Vanessa megragadta a fejét, hogy még közelebb húzza magához, a férfi kényeztetni kezdte a nyelvével. Először csak lágyan, mintha csiklandozná, aztán egyre hosszabban és forróbban, ami még jobban felajzotta Vanessa érzékeit.

Ez valami… csodálatos érzés. A teste minden porcikája beleremegett.

Ó, úristen, ez elképesztő! A férje egyértelműen ismerte a

hálószoba összes titkát.

Miközben a férfi érdes nyelve érintésére vonaglott, Sheridan a hüvelykujjával körkörös mozdulatokkal masszírozta a belső combját, amely ettől meglehetősen érzékennyé vált.

– Ez… tényleg… nagyon… merész… – suttogta fojtott hangon.

A férfi egy pillanatra abbahagyta, és alig észlelhető mosollyal az arcán megkérdezte:

– És nem szereted a merész dolgokat?

– Veled igen.

– Rendben – nyögte a férfi, azzal tovább izgatta az szájával, a nyelvével, a fogaival, mígnem Vanessa úgy érezte, mindjárt szétrobban.

– Sheridan… én azt akarom, hogy…

– Mit akar az én buja kis feleségem?

– Azt, hogy… belém hatolj!

A férfi még egy ideig kínozta az ügyes nyelvével, aztán megkérdezte:

– Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Ó, igen… Könyörgöm…

– Nagyszerű – felelte a férfi, és megtörölte a száját a felesége alsóneműjében. Aztán leemelte Vanessát az asztalról, és széttárt combokkal az ölébe húzta.

– Most meg mit csinálsz?

– Ha azt akarod, hogy beléd hatoljak, akkor lovagolj meg!

Vanessa először csak pislogott, mint aki nem érti. Aztán kapcsolt. Ugyanazt akarta tenni, mint tegnap éjjel, csak szerepet cserélnek. Ez rendkívül izgató… És közben teljes pompájában megcsodálhatja Sheridan ágaskodó férfiasságát.

– Nos? – kérdezte a férfi felvont szemöldökkel, vigyorogva.

– Talán még kellemesnek is találom a dolgot.

– Talán? Majd teszek róla, hogy annak találd.

Megragadta Vanessa fehérneműjét, ami már teljesen a csípője köré tekeredett.

– De mindenekelőtt megszabadítalak ettől. – Azzal egy

gyors mozdulattal lerántotta róla. – Így már sokkal jobb – mondta csillogó szemmel.

– Ugye szeretsz meztelenül látni? – kérdezte Vanessa kacéran.

– A harisnyád még rajtad van.

– Azt is levegyem?

– Isten őrizz! – Azzal Sheridan végigsimított a lány combján egészen a harisnyakötőig. – Szeretlek harisnyában látni.

– Majdnem meztelenül szeretsz látni. Gyöngysorral vagy harisnyában – ugratta Vanessa.

– Ó, igen! – felelte Sheridan a lány kebleire meredve. – Őrületesen.

– Én pedig magam alatt szeretlek látni.

– Te kis boszorkány! – mondta Sheridan széles mosollyal. – Most elérkezett az a pillanat, hogy ne csak láss… hanem érezz is!

Sheridan elé még sohasem tárult olyan erotikus látvány, mint a meztelenül, egy szál harisnyában fölötte ülő Vanessáé. A hercegnéje gyorsan tanult. Csak egy kis segítség kellett ahhoz, hogy merev hímtagját bevezesse abba a kellemesen meleg barlangba.

Isten kegyelmezzen, mert így, Vanessával a testén boldogan meg is halhatna. Az érzékei megteltek a lány mézédes leheletével, pézsmaillatával és tündéri tekintetével, amellyel rácsodálkozott mindarra, amit éppen megtanult a hálószoba titkairól.

– Most… mozogj rajtam… buja istennőm! – mondta Sheridan fojtott hangon. – Fel-le! Ahogy én mozogtam rajtad… tegnap éjjel.

– Ó, persze! – felelte Vanessa egyre jobban felgyorsuló lélegzettel. – Értem.

Engedelmeskedett, Sheridan pedig kis híján elveszítette a kontrollt. Vanessa belül olyan volt, mint a forró selyem, amely lángba borította. Megmarkolta a dús kebleket, amelyekkel nem tudott betelni, és fel-le mozgatta őket, mintha türelmetlenségében gyorsabb tempóra akarná

buzdítani a lányt.

Vanessa azonban mintha nem értette volna a célzást. De amikor a férfi meglátta azt a kacér mosolyt az arcán, rájött, direkt csinálja, hogy még jobban kínozza.

– Ugye élvezed… te kis huncut? – kérdezte reszelős hangon.

– Igen, eléggé. – Vanessa egyre szélesebb mosollyal mocorgott rajta. – De a leginkább… arra szeretnék rájönni… te mit élvezel.

– Azt, ha gyorsabban mozogsz – nyögte Sheridan. Tehát ezzel jár, ha átengedi Vanessának az irányítást.

Vanessa felnevetett, és gyorsított a tempón. Tekergőzve vonaglott rajta és vadul lovagolta meg, mint egy telivér paripát, miközben próbált rálelni, hogyan elégítheti ki a saját és lobbanthatja lángra a férje vágyait. Sheridan teljesen átengedte neki az irányítást, és szabad kezet adott neki.

Megkönnyebbült attól, hogy Vanessa élvezi a vele való szeretkezést. Úgy hallotta, hogy számos előkelő hölgy ezzel nem így van. De a felesége egy született buja istennő, aki szinte az őrületbe kergeti.

– Ó, Sheridan… – suttogta, miközben tenyerét a mellkasára helyezte, és a hüvelykujjával a férfi mellbimbóját simogatta, mintha így akarna ízelítőt adni abból, amit ő érzett, amikor a férfi ugyanezt tette vele.

Ekkor visszagondolt a saját mellét simogató Vanessára, és ez még jobban felvillanyozta. Amikor a felesége még gyorsabban kezdett mozogni rajta, Sheridan megragadta a combját, hogy még mélyebben hatoljon belé.

– Ó… édes hercegném… Most már az enyém vagy… örökre.

– A tiéd… – lihegte Vanessa. – Örökre.

Mintha eskü kötöttek volna. Ennek meg kellett volna riasztania Sheridant, mégis inkább erős birtoklási vágyat ébresztett benne, főleg az orgazmushoz közeledve. Hallotta, amint Vanessa torkát egy artikulálatlan sikoly hagyja el, és ugyanebben a pillanatban érezte, amint a hüvelye görcsösen összehúzódik a férfiassága körül. Ekkor ő is azonnal

elélvezett.

Miután Vanessa magába fogadta a magját, és ráhanyatlott, beborítva a hatalmas hajkoronájával, ő is kimondta a saját esküjét:

– Az enyém vagy. A takarók alatt, a takarók felett. Mindenhol.

– Igen – felelte Vanessa a férfi vállán nyugtatva a fejét. – Igen, kedvesem.

Csak később, miután visszavitte Vanessát az ágyába, jutott Sheridan eszébe, hogy a felesége nem felelt a Junckerrel kapcsolatos kérdésére. Ehelyett megpróbálta – sikeresen – elcsábítani. Csak később gondolkodott el rajta, amikor átkarolta a még meztelen, de már alvó feleségét, hogy vajon Junckerre gondolt-e a szeretkezésük alatt.

Te jó ég, és ha igen? Mi van, ha Junckeré a szíve, az övé pedig csupán a teste? Tudnia kell. De ha újra a drámaíróról kérdezi, azzal semmit nem ér el. Vanessa egyszer már kitért az elől a kérdés elől, hogy miként érez a gazember iránt. Nem mintha joga lenne ilyesmit kérdezni tőle, hiszen még mindig kísérti Helene szelleme.

Vagy inkább az elvesztése feletti fájdalom emléke. Hat év után már alig emlékszik magára Helene-re. Ez nagyon bosszantotta. Az egykori szerelme megérdemelné, hogy előkelőbb helyet foglaljon el a szívében, ne csupán egy halvány emlék legyen.

Az anyja talán nem istenítette Thorn apját? Az emléke beárnyékolta az apjával való házasságát. Azért nem voltak szerelmesek egymásba a szülei, mert az anyja még mindig ragaszkodott annak a férfinak az emlékéhez, akivel csupán egy évet élt együtt. És ez huszonkilenc év után sem változott.

Ő pedig hat év után nem tudja tovább gyászolni Helene-t.

Tehát önszántadból lemondanál az élet egyik legnagyobb öröméről, csak hogy ne éld át azt a fájdalmat, amivel néha a szerelem jár? Ez olyan, mintha nem lovagolnál attól való félelmedben, hogy leesel a lóról.

Hátradőlt, és a mennyezetet bámulta. Hogy vehette Vanessa a bátorságot ahhoz, hogy kinyilvánítsa a véleményét

a szerelemről, amikor nem is szereti őt? Egyszer sem mondta ki, hogy szereti. Tényleg elvárta volna Vanessa tőle ezt a lépést, amikor ő maga sem tette meg?

Hacsak nem lépte már meg korábban Junckerrel.

És ha valóban így volt? Akkor valami módot kell találnia arra, hogy kitépje annak a fickónak a karmai közül, mert nem szerette volna, ha felszarvazza – akárcsak gondolatban – azzal a felfuvalkodott hólyaggal.

Holnap alighogy megérkezik Londonba, felkeresi Junckert, hogy kiderítse, valójában mi is volt az áldrámaíró és Vanessa között. Mert a lány most már az övé. Komolyan gondolta, amit mondott. És semmiféle átkozott költő nem veheti el tőle sem a testét, sem a lelkét.

Miután ezt megígérte magának, Sheridan végre álomba szenderült.

Tizenkilencedik fejezet

Másnap kora délután értek Londonba. Sheridan még sosem örült ennyire a városnak és annak, hogy végre megszabadulhat újdonsült anyósától. Egész út alatt csodálattal figyelte Vanessát, milyen ügyesen bánik az anyjával, és őszintén eltűnődött azon, hogyhogy nem érez késztetést a lány arra, hogy megfojtsa.

Lady Eustace valóságos istencsapás volt. Először fázott, aztán melege volt, majd levegőért könyörgött, később pedig a hűs levegőtől elgémberedtek a tagjai. A nyavalygásai vég nélkül ismétlődtek, mire Sheridan közölte a feleségével, hogy neki is friss levegőre van szüksége, ezért inkább kiül a bakra a kocsis mellé. Amikor Vanessa bocsánatkérően pillantott rá, Sheridan bűnösnek érezte magát, de mégsem eléggé ahhoz, hogy bent maradjon a kocsiban.

Nem számítva azt, hogy a Vanessával való utazás már önmagában kész gyötrelem volt. Bár egy állig begombolt sötétzöld kabátot viselt, a férfi még élesen emlékezett rá, alatta milyen csábító test rejlik.

Ellenállt a kísértésnek, hogy képzeletben újra átélje a tegnap esti gyönyöröket. Azt meg végképp nem akarta, hogy az anyósa rájöjjön, miféle gondolatokat forgat a fejében a lányát illetően. Eggyel több ok arra, hogy a bakon gubbasszon, bármilyen furcsának is találhatja ezt a kocsis.

Miután kitették Lady Eustace-t az otthonánál, már csak kevés választotta el őket Sheridan drága fenntartású londoni villájától. Vanessa ezen a rövid úton mintha újjászületett volna, vidáman rámosolygott.

– A személyzet már vár minket, ugye?

– Igen.

Szerencsére már az esküvő előtt bemutatta a szolgálóknak. Vanessa valamennyiüket elbűvölte egy-egy bókkal vagy a véleményük kikérésével.

– Vacsora előtt még van egy találkozóm – mondta

Sheridan.

A felesége arca elkomorult.

– Nem várhat holnapig?

– Attól tartok, nem. De nem hinném, hogy sokáig fog tartani. Csak egy apró üzleti ügy, amit még azelőtt el kellett volna intéznem, hogy Lincolnshire-be utaztam volna – hazudta. – Ígérem, hogy vacsorára hazaérek.

Vanessa bólintott, de a vidámság eltűnt az arcáról.

– Jobban örültem volna, ha ma itthon maradsz. Holnap sokan érkeznek látogatóba. Akkor ugye otthon leszel?

– Természetesen.

Gwyn már mesélt neki arról a szokásról, hogy az újdonsült házaspár az első napon otthon várja a látogatókat, akik a jókívánságaikat óhajtják kifejezni.

Látva, hogy Vanessa megpróbálja leplezni a csalódottságát, Sheridan mellé ült, és megfogta a kezét.

– Esküszöm, hogy nem maradok távol sokáig.

Legalábbis remélte. Tudta, hol lakik Juncker, és ha történetesen nincs otthon, azt is tudta, hogy a Covent Gardenben kell keresnie a gazfickót.

Amikor Vanessa félénken rámosolygott, Sheridan nem tudott ellenállni a vágynak, hogy megcsókolja. Csak egy gyors, megnyugtató csókot akart adni neki, de hirtelen magával ragadta a szenvedély.

Amikor a hintó megállt az Armitage-ház előtt, kénytelenek voltak elhagyni a gyönyörök kertjét.

Vanessa olyan álmatag tekintettel nézett rá, mint aznap reggel, amikor felébresztette.

– Akkor ma este a családi ékszerekbe öltözve várjalak?

Fátyolos hangja Sheridan felhevült testének minden porcikájában visszhangzott.

Egy pillanatra azt fontolgatta, hogy megkéri a kocsist, tegyen egy kört a Hyde Parkban, hogy ismét elcsábíthassa a feleségét.

De először meg kellett tennie, amit feltett magában. Máskülönben mindig azon fog járni az esze, hogy vajon szeretkezés közben kire gondol Vanessa.

– Azt hiszem, megdöbbennének a szolgálók, ha úgy pillantanának meg a vacsoraasztalnál – viccelődött Sheridan.

A felesége vidáman felkacagott, miközben a kocsis kinyitotta az ajtót, és letette a kocsihágcsót. Sheridan kiugrott, lesegítette Vanessát, aztán visszaült, és megparancsolta a kocsisnak, hogy vigye Albanybe.

Szerencsére Juncker otthon tartózkodott, legalábbis az egyik inasa ezt állította, és mondta, lehívja a gazdáját, de Sheridan úgy tett, mintha meg se hallotta volna, és elindult felfelé a lépcsőn, nem várva meg, hogy figyelmeztessék a költőt. Aztán a hercegnek eszébe jutott, hogy az utolsó találkozásukkor képen törölte Junckert, úgyhogy valószínűleg nem fog repesni az örömtől, hogy láthatja.

Így nem csoda, hogy amikor a kopogására a költő kinyitotta az ajtót, sötét tekintettel meredt Sheridanre.

– Maga meg mit keres itt?

– Azért jöttem, hogy a feleségemről beszéljünk.

Juncker csak résnyire nyitotta ki az ajtót, és nem adta jelét annak, hogy be akarná engedni.

– Fordítva kellene megközelítenie a problémát: vele kéne beszélnie rólam.

– Megpróbáltam. De semmit nem tudok kiszedni belőle.

Juncker egy pillanatra végigmérte, aztán felsóhajtott:

– Na jó, jöjjön be, ha ez feltétlenül szükséges!

Amikor Juncker odébb húzódott, Sheridan kitárta az ajtót, és belépett. A lakosztálya sokkal elegánsabb volt, mint ahogy azt egy költőtől elvárta volna.

– A bátyám jól megfizeti, hogy a nevét adja a műveihez.

– Tud róla?

– Olivia véletlenül kikotyogta.

Juncker felkuncogott.

– Ez jellemző rá.

Nem tűnt idegesnek, ami meglepte Sheridant. Még jobban elcsodálkozott, amikor a férfi odalépett az asztalhoz, hogy töltsön magának egy pohár brandyt, és Sheridant is megkínálta.

– Ez nem udvariassági látogatás – sziszegte a herceg.

Juncker felemelte a poharát.

– Ahogy óhajtja. – Belekortyolt az italába, és összehúzott szemmel méregette a látogatóját. – Remélem, nem azért jött, hogy megint képen töröljön.

– Ez attól függ, mit mond a feleségemmel való kapcsolatáról.

Vanessa fel-alá járkált a hálószobájában. Hol az ördögben lehet a férje? Megkérdezte a személyzetet, hogy általában mikor tálalják a vacsorát, és azt mondták, hét órakor. Már háromnegyed hét volt, de Sheridannek még nyoma sem volt. Pedig megígérte, hogy időben hazaér.

Kezdett ideges lenni. Ez volt az első étkezése az új londoni otthonában, és szerette volna, ha minden zavartalanul zajlik. Ráadásul Sheridan pontos és kifogástalan úriembernek tűnt.

Kivéve az ágyban. De most nem ezen kellene merengenie.

A két hálószobát összekötő ajtó kinyílt, és betoppant rajta a férje.

– Tehát itt vagy! Azt hittem, a szalonban borozgatsz.

Vanessa megkönnyebbülve engedte ki a levegőt – szinte észre sem vette, hogy visszatartotta –, aztán a férje hálószobája felé mutatott.

– Épp annyi időd maradt, hogy átöltözz a vacsorához. A személyzet azt mondta, hogy…

– Ne izgulj! Amikor hazaértem, azt kértem, hogy halasszuk el egy órával.

– Rendben van – felelte Vanessa.

Az első gondolata az volt, hogy a már elkészített fogásoknak nem tesz jót, ha sokáig állnak, de végül úgy vélte, a férje úgyse értené meg. Elvégre férfi.

– Jól sikerült a találkozód?

– Igen, elég jól.

Aztán valami oknál fogva különös figyelemmel fürkészte Vanessa arcát. Te jó ég, talán valami ételdarabka szorult a fogai közé? Nem kellett volna megennie azt a körtét, miután megérkezett. Talán annak a héja lehet. Most mit tegyen?

Milyen ürüggyel nézze meg magát a tükörben? Hiszen már teljesen fel van öltözve.

– Most pedig – folytatta a férfi – fel kell tennem egy kérdést. Ugyanazt, amire tegnap nem voltál hajlandó válaszolni: szerelmes vagy Junckerbe?

Vanessa teljesen ledermedt. Ezt meg miért kérdezi pont most? Úgy tűnik, a tegnapi csábításával csak egy nappal sikerült elodáznia a kérdést. De most már nem akart kitérni előle.

– Nem, nem vagyok, és soha nem is voltam.

A férfi rámeredt.

– Juncker nem ezt állította.

– Várj csak! Erről beszéltél Mr. Junckerrel? Mikor?

A férfi habozásából Vanessa mindent megértett.

– Ugye ma délután beszéltél vele? – kérdezte, és hosszú léptekkel odament a férjéhez, majd a szemébe nézett. – Vele találkoztál.

– Meg kellett tennem, az ördögbe is! – felelte Sheridan komor képpel. – Mivel tőled nem kaptam választ…

Vanessa a férje csípőjére tette a kezét.

– Azt mondta, hogy szerelmes vagyok belé? Micsoda gazember! Hazudott.

– Valóban? – kérdezte Sheridan kifürkészhetetlen arccal.

– Persze hogy hazudott! – kiáltotta Vanessa fel-alá járkálva. – De vajon miért tette? Mit nyerhet ezáltal? Tudja jól, hogy egyáltalán nem érdekel, tehát nem ez lehet az oka. Emellett megesküdött, hogy megőrzi a titkomat. Piszkos áruló!

– Miféle titkodat? – kérdezte Sheridan kemény hangon.

Te jó ég! Ezt nem kellett volna elárulnia. De úgy összezavarodott, hogy véletlenül kicsúszott a száján. Most már nem volt más választása, meg kellett mondania a teljes igazságot, hogy megcáfolja Juncker hazugságát.

– Az a titkom… hogy mindig is téged akartalak. Hogy sohasem érdekelt Mr. Juncker. Csak arra használtam, hogy féltékennyé tegyelek. – Felszegte az állát, és hozzátette: – És bevált, nem? Legalábbis részben.

– És miből gondoltad, hogy be fog válni? – kérdezte Sheridan semleges, érzelemmentes hangon.

Vanessa nagyot nyelt. Nem örült neki, hogy ennyire kitárulkozik a férje előtt.

– Mert az volt a benyomásom, hogy te is éppolyan vonzónak találsz… mint én téged. De sajnos nem tudtam magamra felhívni a figyelmedet. Teljesen érthetetlen módon úgy tekintettél rám, mint Grey húgocskájára. Nem tudtam rájönni, hogy te is ugyanúgy érzel-e irántam, mint én teirántad. Felnőtt nő voltam, és azt akartam, hogy annak is láss.

– Ezért úgy döntöttél, hogy Junckert használva féltékennyé teszel? Miért pont őt szemelted ki az összes férfi közül, ha semmit nem érzel iránta?

Te jó ég, ez fogas kérdés!

– Nem terveztem meg pontosan a dolgot. Alig tudtam, kicsoda. Aztán amikor édesapád meghalt, Grey rájött, hogy érdekel valaki, de nem mertem bevallani neki, hogy te vagy az. Biztos elárulta volna neked, én pedig nem tudtam, miként reagálnál. Talán úgy tekintettél volna rám, mint egy ostoba csitrire, aki szerelmes a hercegbe. Ezért azt mondtam Greynek, hogy egy költő az. Épp akkoriban olvastam Mr. Juncker verseit, ezért hihetőnek tűnt. – Felsóhajtott. – De aztán a dolgok kicsúsztak a kezem közül. Nem tudom, miképpen, de Mr. Juncker tudomást szerzett arról, hogy érdeklődöm egy költő iránt, és teljesen megváltozott a velem szembeni viselkedése. Korábban szinte alig találkoztunk, de attól fogva hirtelen flörtölni kezdett velem, és úgy tett, mintha jó ismerősök lennénk. Ezért adtam neki egy női tanácsot azt remélve, hogy így majd eltérítem a szándékától. De azt hiszem, ekkor ötlött fel benne a gondolat, hogy felhasználhat a te és a fivéred bosszantására.

– Jól látta – motyogta Sheridan.

– Micsoda?

– Á, semmi! – felelte Sheridan. – Tehát egy félresikerült terv volt csupán.

– Igen, így is nevezhetjük. – Elfordult a férfitól, aztán

hozzátette: – És tudom, mennyire utálod az intrikákat meg a cselszövőket.

– Valóban, így igaz – felelte a férfi szelíd hangon. – De téged sohasem tudnálak gyűlölni.

Ezek a szavak némileg enyhítették Vanessa fájdalmát.

– Tudom, hogy nem hiszed el, de Juncker hazudott, amikor azt mondta, hogy valaha is érdeklődést mutattam iránta. Soha semmi erre utalót nem mondtam neki.

– Tudom – mondta a férfi, majd odalépett hozzá, és a dereka köré fonta a karját.

– Hiszel nekem?

– Igen. És neki is. Először… hazudott. Ahogy mondtad, Juncker élvezi, ha idegesítheti Thornt, valamint az ő barátait és rokonait. Agyafúrt kópé! De amikor látta, hogy kis híján meg tudnám fojtani, gyorsan beismerte, hogy hazudott. – Sheridan felvonta a szemöldökét. – Mr. Junckerben működött a túlélési ösztön.

Vanessa kiszabadította magát a férfi öleléséből, és a szemébe nézett.

– Tehát amikor hazaértél, már tudtad, hogy sohasem érdekelt Juncker?

– Igen – felelte Sheridan kissé riadtan. – De tőled akartam hallani, mert nem bízom Junckerben.

– Pedig először hittél. Amikor azt mondta, hogy szerelmes vagyok belé.

Sheridan felemelte a kezét.

– Nem teljes egészében, drágám. Esküszöm. Mielőtt még Juncker beismerte volna, hogy hazudott, eszembe jutott néhány dolog. Például az, hogy mindig akkor kezdtél el Junckerről beszélni, amikor több figyelmet szenteltem anyádnak, mint neked. És hogy már azelőtt is flörtöltél velem, hogy Grey megemlítette volna a Juncker iránti érdeklődésedet.

– Mindez nem volt elég ahhoz, hogy meggyőzzön?

– Nos, tegnap este nem feleltél a kérdésemre, inkább elcsábítottál, hogy eltereld a figyelmemet. És őszintén szólva nem adtad sok jelét annak, hogy Junckernek ne lenne igaza.

– Nem adtam sok jelét? Komolyan? – kérdezte Vanessa bosszankodva. – De hiszen hozzád mentem feleségül!

– Csak mert rajtakaptak minket, hogy csókolózunk. – A férfi félrebillentette a fejét, aztán folytatta: – Az pedig azért történt, mert előtte én kaptalak rajta, hogy hagyod Junckert nagy hévvel megcsókolni téged. Vagy már elfelejtetted?

– Nem, nem felejtettem el. – Vanessa keresztbe fonta a karját a mellkasán. – Te pedig elfelejtetted, hogy nem jöttél el látogatóba, pedig megígérted? Hogy kettesben hagytál Junckerrel, pedig úgy volt, hogy együtt érkeztek? Azt hittem, hogy elvesztettelek. Ha egyáltalán az enyém voltál. Egyre próbáltam felhívni magamra a figyelmedet, de még a színházi csókunk után is csak puszit nyomtál az arcomra. Szóval igen, amikor Mr. Juncker megkérdezte, megcsókolhat-e, én beleegyeztem. Gondoltam, miért is ne? Ha te nem lehetsz az enyém, akkor mit számít?

– Sajnálom – mondta Sheridan, aki most mintha más szemmel nézett volna rá. – Fogalmam se volt, hogy már ilyen régóta vadászol rám.

– Miért, ha tudtad volna, több időt töltöttél volna velem?

Sheridan a hajába túrt.

– Talán. Nem vagyok biztos benne.

– Időközben, miután összeházasodtunk, örömmel osztottam meg veled az ágyam. Kétszer is. És a második alkalom azután történt, hogy megtudtam: csak azért mutattál irántam érdeklődést, hogy az anyám közelébe férkőzz. Azelőtt, hogy felkerested volna Junckert, és elhitted volna a hazugságait. Mennyi bizonyítékát adjam még a szerelmemnek?

Sheridan megragadta a derekát.

– Igazad van. Bíznom kellett volna benned. Csak annyira…

– Féltékeny voltál?

– Igen.

A férfi lehajolt, és megcsókolta a lány halántékát.

– Szinte megőrjített a gondolat, hogy rabul ejtette a szívedet az a szélhámos.

– A tiédet pedig az elhunyt menyasszonyod – suttogta Vanessa. – Az ugye rendben van? De ha én esetleg egy másik férfit választottam előtted, az nincs?

– Vanessa… – kezdte a férfi azon a megnyugtató hangon, amelyet a lány gyűlölt.

– Én mindig is téged akartalak, Sheridan Wolfe. Nem azért, mert herceg vagy, és Grey fivére, bár ez is szempont lehetett volna, hanem önmagadért. És ha ez nem elég neked, akkor…

– Dehogynem elég, édes hercegném. Esküszöm. Boldog vagyok, hogy összeházasodtunk. Tudom, hogy nehéz elhinned, de ez az igazság. – Azzal a karjába zárta és összevissza csókolta a lányt.

Vanessa kibontakozott az öleléséből. Még nem állt teljesen készen arra, hogy megbocsásson neki.

– A szolgálók elvárják tőlünk, hogy az előre megbeszélt időpontban vacsorázzunk.

– Valóban? – mormolta a férfi, és újra megpróbálta megcsókolni.

– Sheridan! Épp most öltöztem fel!

– Majd segítek újra felöltözni – mondta a férfi rekedtes hangon. – De kétségbeesetten vágyom rá, hogy szeretkezzem az én kis feleségemmel.

Őszintén szólva Vanessa is ugyanerre vágyott.

– Rendben – suttogta anélkül, hogy szétvált volna az összeforró ajkuk.

Sheridan felnevetett, és az ágy felé irányította, Vanessa pedig engedett neki. Teljesen elhagyta az önuralma, amikor a férjéről volt szó.

Bár azt még egyikük sem vallotta be, hogy szereti a másikat.

Vajon szeretem Sheridant?, tette fel magában a kérdést Vanessa. Attól tartott, hogy igen. Ő volt az egyetlen férfi, aki valaha is érdekelte, és évekbe telt, amíg rátalált. Ő volt az egyetlen, aki kiállt érte, aki ugyanúgy szerette a könyveket és a kertészkedést, mint ő. Az egyetlen, aki felkavarta a lelkét és megdobogtatta a szívét. Bár a férfi egyszer már elmondta

neki, hogy nem szándékozik újra szerelmes lenni, ő pedig nem tudja, hogyan reagálna, ha újra elismételné ezeket a szavakat, miután kitárta előtte a szívét.

Nincs mit tenni, mint felfedni előtte a valós érzelmeit, és reménykedni, hogy egy nap viszonozni fogja.

Huszadik fejezet

Két nappal később Sheridan a londoni udvarházának dolgozószobájában ücsörgött, és a főkönyvet tanulmányozva felkészült a Bonhammel való rettegett találkozóra. Nem halogathatta tovább.

Tegnap a család többi tagja is visszatért Londonba, beleértve az anyját is, aki még velük fog élni. Bár egyelőre nem szándékozott sokáig itt maradni, ugyanis azt tervezte, hogy másnap Carymontba utazik, hogy meglátogassa Greyt és Beatrice-t, akiknek még mindig nem született meg a gyermeke. És valószínűleg a többi rokonát is gyakran fogja felkeresni.

Ezt Sheridan cseppet se bánta. Egy újdonsült férjnek nem könnyű egy házban élni az anyjával. De alighogy az édesanyja elutazik, ő pedig túllesz a Bonhammel való megbeszélésen, újra zavartalanul élvezheti Vanessa társaságát, és alkalmuk lesz a szerelmeskedésen kívül más dolgokat is együtt csinálni.

Nem mintha bánta volna a szeretkezéseiket. Hátradőlt a székében, és elmosolyodott.

– Mit somolyogsz itt magadban, drágám? – kérdezte Vanessa, amint berontott az irodájába.

– Csak a tegnap estére gondoltam. És az az előtti éjszakára. És a…

– Tudom, mi jár az eszedben, Sheridan Wolfe, de nem fogsz elcsábítani, hogy aztán azt mondd Bonhamnek, hogy gyengélkedsz. Jól fel kell készülnöd a délutáni találkozóra.

– Hű, micsoda zsémbes nőszemélyt vettem feleségül! – mondta a férfi ijedtséget színlelve. – De most már nincs menekvés.

– Nagyon vicces – jegyezte meg Vanessa, felvonva szép ívű szemöldökét. Odalépett az íróasztalhoz, ahonnan kilátott a kertre.

– Most már értem, miért szereted annyira az irodádat.

A hátad mögül remek kilátás nyílik a virágokra.

– Valóban – felelte a férfi, és megfordította a székét, hogy kilásson.

– A kert lesz az első, amivel a ház úrnőjeként foglalkozni fogok. A növényeid egy kis gondoskodásra szorulnak, én pedig élvezni fogom a velük való foglalatoskodást. Jó kezekbe kerülnek.

Sheridan közelebb húzta magához.

– Van itt más is, amit élvezhetsz, ha a kezedbe kerül.

Vanessa felnevetett.

– Hercegem, ön telhetetlen. A hely és az idő erre most nem alkalmas.

– Hát nem is tudom – felelte a férfi, végigsimítva Vanessa combján.

A lány égnek emelte a tekintetét, aztán az íróasztalra pillantott.

– Tehát ez lenne a főkönyv?

Ez a kérdés elegendő volt ahhoz, hogy tönkretegye Sheridan hangulatát.

– Igen. – Levette a kezét a felesége formás testéről. – Azt megértem, ha valaki a megszokottól kissé eltérő módon vezeti a könyvelését, de Bonham rendszerében semmiféle logikát nem találok. Amikor már-már megérteném, hirtelen megint valami ellentmondásra bukkanok.

Vanessa felvette, és átnézte az egyik oldalt.

– Hát igen. Ennek se füle, se farka.

– Neked is csak vibrálnak a számok a szemed előtt?

Vanessa furcsán nézett rá.

– Ezt hogy érted?

Ó, hogy vesszek meg, ezt nem kellett volna kimondanom!, gondolta Sheridan.

– Á, semmiség!

– Egyáltalán nem semmiség. Néhány embernek gondjai vannak a számokkal. A dédnagybátyám például mindig rettenetesen bánt velük, a felesége pedig arról panaszkodott, hogyan mindig őrületbe kergette, amikor az intézőjével kellett találkoznia. – Aztán rámutatott egy számra, és

megkérdezte: – Ez mennyi?

– Hétszázhuszonhat font.

– Nem, drágaságom. Ez hétszázhatvankét font.

A férfi odapillantott.

– Igazad van. Most már látom, de esküszöm, hogy…

– Próbálkozzunk még egyszer! – javasolta Vanessa, és a vonalzóját az egyik szám alá helyezte. – Mi áll itt?

– Ötezer-huszonöt font.

– Nézd meg újra!

A férfi a homlokát ráncolta.

– Mi értelme van? Minden alkalommal, ha egy számra nézek, nem lehetek biztos benne, hogy jól látom-e.

– Épp ezért egy alkalmazottadnak kellene ezzel foglalkoznia. Az ő feladatának kell lennie.

– Apám mindig azt mondta, hogy egy földbirtokosnak értenie kell a főkönyvhöz, hogy rájöjjön, nem csapják-e be, vagy hogy hatékonyabban tudja irányítani a gazdaságot.

– Apádnak minden bizonnyal igaza volt, de nem értem, miért kell ezzel gyötörnöd magad. Mellesleg mennyi ideig vezette édesapád a birtokot?

A kérdés meglepte Sheridant.

– Körülbelül hat hónapig. Mindig azt hittem, nagyapám megtanította apámnak a birtokvezetés csínját-bínját, de valószínűleg inkább Armie bácsinak adta át a tudását.

– Tehát apád is kevés tapasztalattal rendelkezett.

– Vagy talán semennyivel.

Ez eddig meg se fordult a fejében.

– Armie bácsi volt a másik, akit szerinted és a testvéreid szerint meggyilkoltak?

– Igen. Ő volt az, aki csődbe vitte a birtokot.

– Ebben biztos vagy?

Sheridan hátradőlt a székében.

– Igen. Tudtam, mielőtt még megörököltem volna. Apám is tisztában volt vele, a béreseink is tudták, akárcsak Bonham. És ha meg tudnám fejteni az intézőm könyvelési módszerét, akkor jobban megérteném. Újra és újra próbálja elmagyarázni nekem, de úgy látszik, a matematikai

hiányosságaim miatt képtelen vagyok megérteni.

– Hm. – Vanessa gyanakvó képet vágott. – Ha akarod, átnézem helyetted a főkönyvet, hátha rájövök a dolog nyitjára. Értek a számokhoz, papa is rám bízta a könyvelést.

– Bocsáss meg, édesem, de ez nem hangzik túl biztatóan, mivel a családod meglehetősen szűkölködött, amikor apád igazgatta a birtokot.

Vanessa a formás csípőjére tette a kezét.

– Ez papa szeretői és mama túlköltekezése miatt volt.

– Armie bácsinak is volt egy csomó szeretője, és általában túlköltekezett.

Vanessa szikrázó pillantást lövellt felé, és csípőjével az íróasztalnak támaszkodott.

– Igen, de neki hercegi jövedelme volt… valamint számos bérese és befektetése. Amíg apám másodszülöttként csak egy suffolki kúriával rendelkezett, amit az anyjától örökölt. Nem voltak béresei. Nem engedhette meg magának a pazarlást és a szeretőket, de cseppet sem törődött ezzel. Egyébként miért akarta volna megkaparintani Grey nem hitbizományul kapott birtokait? – Vanessa rátapintott a lényegre. – Hidd el – folytatta –, én minden tőlem telhetőt megtettem, hogy meggyőzzem: sokkal kellemesebb életünk lehetne, ha nem pazarolná tovább a pénzt a „mamára”. Mindketten tudtuk, hogy nem ránk költi azt a rengeteg pénzt, de ő úgy tett, mintha mégis így lenne. Senki nem mert neki ellentmondani, a legkevésbé én.

– Grey megtette – jegyezte meg Sheridan szelíden.

– És meg is fizette az árát, ahogy te is jól tudod – mondta Vanessa, és felszegte az állát. – Az a kevés pénz, amiből meg tudtunk élni, onnan volt, hogy… eldugtam apám elől, nehogy az adósok börtönében végezze. Lehetséges, hogy Mr. Bonham is valami ilyesmit tett, hogy megmentse a hercegséget a csődtől. Elvégre évtizedek óta az Armitage-hercegség szolgálatában áll.

– Biztosan elmondta volna nekem, ha ilyesmire vetemedett volna.

Vanessa megvonta a vállát.

– Talán arra vár, hogy rájöjjön, megbízhat-e benned, és hogy tudod-e majd kezelni ezt a tartalék tőkét, miután elárulta a létezését.

Sheridan ebben kételkedett, Vanessa viszont bizakodónak tűnt. Egy hónappal ezelőtt azt feltételezte volna, hogy a lány gazdagságra vágyik, most viszont már tudta, hogy egyszerűen segíteni akar neki, ami nagyon édes volt tőle, bár valószínűleg veszett ügy volt az egész.

– Mit veszíthetsz azzal, ha hagyod, hogy belenézzek a főkönyvbe? Már megint kételkedsz az eszemben?

– Megint? – kérdezett vissza Sheridan. – Mikor kételkedtem valaha is az eszedben?

– Amikor frivol fruskának hittél.

– Már rég megváltozott a véleményem, ha egyáltalán valaha gondoltam ilyesmit.

Valószínűleg helyesen válaszolt, mert Vanessa vonásai ellágyultak.

– Szóval megengeded, hogy átnézzem a könyvelést?

– Persze, ha ennyire ragaszkodsz hozzá. De aztán mindent jól el kell magyaráznod, hogy beszámolhassak róla Bonhamnek.

– Természetesen. Előbb hadd vessek rá egy pillantást, hogy rájöjjek, milyen módszert használ!

– Nekem azt mondta, kettős könyvelést.

Vanessa megrázta a fejét.

– Nekem nem annak tűnik.

Hirtelen Gwyn rontott be a szobába.

– Hol van anya?

– Fogalmam sincs – felelte Sheridan, és értetlenül bámult a nővérére. – Miért?

– Remélem, tudja, mi történt Lady Hornsbyval. A szolgái szerint a grófnő nincs Londonban, sem a vidéki birtokán. Nem hajlandók elárulni, éppen hol tartózkodik.

Gwyn lehuppant az íróasztallal szembeni székre.

– Gondolod, hogy tudomást szerzett a nyomozásunkról, és elhagyta Londont, hogy valami ismeretlen helyre távozzon?

– Azt hiszem, ezen a ponton semmit se zárhatunk ki – felelte a bátyja. – Kérd meg a férjedet, hogy derítse ki, hol tartózkodik!

– Az lehetetlen. Joshua tegnap este elhagyta Londont. Azt mondta, a te kérésedre nyomoz valami után, de ennél többet nem árult el.

Sheridan felkuncogott.

– Talán azért, mert tudja, hogy úgyis szétkürtölnéd.

– Aligha. Egész idő alatt megőriztem Thorn titkát. Lefogadom, hogy fogalmad sincs, mi az.

– Lefogadom, hogy van – felelte Sheridan. – De megesküdtem, hogy egy árva léleknek se mondom el. Ráadásul, drága nővérem, tegnap kis híján kikotyogtad.

– Miféle titokról van szó? – tudakolta Vanessa. – Szűz Mária, a családodnak rengeteg rejtegetnivalója van!

– Majd később elmesélem – suttogta Sheridan a felesége fülébe.

Esetleg majd elmesélheti neki, hogy Olivia és Thorn hogyan találkozott. Ez valóban pikáns titok volt. Bár Gwynt és Oliviát ismerve a jövő héten már mindenki tudni fogja, hogy valójában Thorn a színházi darabok szerzője.

Ekkor a hercegné is besétált a szobába.

– Atyaég! – kiáltott fel Sheridan. – Mi ez a kupaktanács a dolgozószobámban? Nem tarthatnátok inkább másutt? Például nálad, Gwyn?

A hercegné lebiggyesztette az ajkát.

– A szolgálóktól tudom, hogy Gwyn idejött, ez minden. Csak tudni szeretném, megszületett-e már Grey és Bea gyermeke.

– Nem, még nem – felelte Vanessa felpillantva a főkönyvből.

Sheridan meglepetten nézett rá.

– Honnan tudod?

– Bridget hallotta Grey egyik szolgálójától. Jó viszonyban van Grey cselédjeivel.

– Ez nem lep meg – motyogta Sheridan. – A komornád rendkívül élelmes nőszemély.

Gwyn, tudomást se véve az öccséről, az anyjához fordult:

– Nyomát vesztettem Lady Hornsbynak, és senki nem tudja, hol tartózkodik.

– Ó! Meg kellett volna említenem, hogy van egy idilli kis házikója a Richmond Park mellett. Teljesen megfeledkeztem róla. Ide szokott visszavonulni, amikor titkos találkája van a nős szeretőivel. Mindjárt leírom a pontos címet.

Azzal odament Sheridan íróasztalához, és elővett egy ceruzát meg néhány papírlapot. Amikor észrevette, hogy mindkét gyermeke elképedten bámul rá, hozzátette:

– Egyszer jártam ott, hogy legyen társasága, amikor… a lovagjának sürgős dolga akadt északon.

– Azt hiszem, igazad van, Vanessa – mondta Gwyn, miközben felállt, és odament az anyjához, hogy elvegye tőle a papírt. – Sok titkunk van. És azt hiszem, már tudom, mivel fogom tölteni a délelőtt hátralévő részét.

Sheridan a homlokát ráncolta.

– Ugye nem akarsz egyedül kilovagolni a Richmond Parkba?

– Majd egy inas elkísér – felelte a nővére könnyedén.

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Sheridan, és talpra ugrott. – Majd én kísérlek el, és minden eshetőségre felkészülve magammal viszem a pisztolyomat is. Joshua sohasem bocsátaná meg, ha hagynám, hogy az állapotos felesége egy inas kíséretében menjen el egy házasságtörő szerelmi fészkébe. Bármi megtörténhet.

– Ó, igen! – vágta rá Gwyn gúnyosan. – Megpillanthatom egy márki vagy egy báró csupasz hátsóját.

– Ha ez tényleg megtörténne, lehet, nem élhetnél olyan sokáig, hogy elmeséld – mondta az öccse. – Úgyhogy a biztonság kedvéért ezt magammal viszem.

Azzal az íróasztalfiókjából kivette a pisztolytáskáját, majd a felesége felé fordult, de Vanessa megelőzte:

– Menj csak! Én majd itt maradok, és átnézem a könyvelést. És ha esetleg Mr. Bonham korábban ideérne, mint te, majd kimentelek nála.

– Köszönöm, szívem! – Lehajolt, hogy megcsókolja a

feleségét, majd az ajtó felé indult, és azt kérdezte a hercegnétől: – Anyánk is velünk tart?

– Nem, kedvesem. Holnap ismét útra kelek, és semmi kedvem ahhoz, hogy ma is egy órát zötykölődjek a Richmond Parkig, meg ugyanennyit vissza.

– Jól van. Nem leszünk oda sokáig. Egy kis szerencsével még Bonham megérkezése előtt hazaérünk.

Amikor a két testvér elbúcsúzott, Vanessa már csak fél füllel hallotta őket, annyira lekötötte a figyelmét a főkönyv. Semmi logikát nem látott a könyvelésben. Sheridan magát hibáztatta amiatt, hogy hadilábon áll a számokkal.

Neki ellenben semmi problémája nem volt velük, mégis valami nem klappolt. Több időre lenne szüksége, hogy alaposabban átnézze a főkönyvet, mielőtt még Mr. Bonham megérkezne.

– Kedvesem – szólalt meg mögötte egy nyájas hang, és Vanessa ijedtében majdnem kiugrott a bőréből.

Ekkor jött rá, hogy az anyósa még nem ment el.

– Bocsásson meg, milady – mentegetőzött mosolyogva –, de Sheridan az előbb házasságtörőkről, pisztolyokról meg egyebekről beszélt, ezért lettem ennyire ijedős.

– Valamennyien azok lettünk az utóbbi napokban. És kérlek, szólíts mamának, mint a többi menyem!

– Ez nagy megtiszteltetés a számomra.

– Nem akarlak sokáig feltartani, de egy dolgot meg kell kérdeznem, mielőtt visszatérnék az emeletre.

Vanessa gyanakodva hátradőlt.

– És mi lenne az?

– Az a csirkefogó fiam mesélt neked Helene-ről?

– Igen. Elmesélte, hogy nehéz időszakon ment keresztül.

– Így igaz.

Vanessa nagyot nyelt.

– Úgy hiszem, csodálatos hölgy lehetett.

– Annyira azért nem, mint ahogy a fiam gondolta – horkant fel az anyósa. – Én személy szerint kissé

szeszélyesnek és könnyelműnek tartottam… egészen addig, amíg a tragikus betegsége miatt át nem hatotta valami nemesség.

Egy sóhaj hagyta el Vanessa száját.

– Attól tartok, Sheridanben egyedül az utóbbi kép maradt meg róla.

– Ne érts félre, drágám! A halála szörnyű tragédia volt. Ismertem a szüleit, rendkívül kedves emberek voltak. Nem érdemelték meg, hogy ilyen fiatalon veszítsék el a lányukat. Ha Gwynnel történt volna hasonló… – kezdte, és megrázta a fejét – …akkor soha többé nem lennék ugyanaz, mint korábban.

– Ezt nagyon meg tudom érteni.

– Sheridan sajnos nagyon hasonlít az apjára. Ha egyszer megkedvel valakit, ahhoz örökre lojális marad. Maurice azért vett feleségül, mert a barátja felesége voltam, és férjre volt szükségem. Hű baráthoz méltóan viselkedett, és elvett. Nagyszerű, ha egy földbirtokos efféle tulajdonságokkal rendelkezik. Biztos vagyok benne, hogy a bérlői és a szolgálói sohasem fognak nélkülözni, mert kisegíti őket. Foggal-körömmel fog küzdeni azért, hogy a gondjaira bízott emberek semmiben ne szenvedjenek hiányt.

– Nekem is feltűnt ez a tulajdonsága. Nagyon elkötelezettnek tűnik.

Az anyósa felsóhajtott.

– De ez a jó jellemvonása szinte hibává satnyul, ha Helene esetét vesszük. Úgy véli, hogy ha beismeri, már nem szereti akképp, mint régen, azzal hűtlen lesz hozzá.

– Igen, azt hiszem, ebben igaza van – felelte Vanessa, és a szíve még jobban összeszorult. – Őszintén szólva kötelességtudatból vett el, ami nem különbözik sokban a lojalitástól. Azt hitte, hogy tönkretette a becsületemet, és ezt helyre akarta hozni. Pedig én nem aggódtam emiatt különösebben. Én csak őt akartam… Azt akartam, hogy szeressen. Mi lesz, ha sohasem lesz képes rá?

Az anyósa odalépett az íróasztalhoz, hogy átkarolja a vállát.

– Azt hiszem, már szeret téged. Csak nem akarja bevallani magának, mert makacs, mint az öszvér. Olyan sokáig égette a mécsest Helene sírja felett, hogy nem tudja, hogyan oltsa el. Valami nagyon erős benyomásra van szüksége ahhoz, hogy megváltoztassa a gondolkodásmódját. Csak reménykedhetünk abban, hogy ez még a harmincadik házassági évfordulótok előtt bekövetkezik, ahogy ez a mi esetünkben is történt.

– Harminc év! Nem akarok annyit várni azzal, hogy megtudjam, szeret-e az imádott férjem.

– Csak vicceltem, drágám. – Aztán az özvegy hercegné az ajtóhoz lépett, és alig halhatóan hozzátette: – Vagyis csak részben.

Vanessa felsóhajtott. Nagyon remélte, hogy az anyósa csak szórakozik vele. Miként lehetséges, hogy a férje olyan jól látja az ő érzéseit, és olyan vak a sajátjaival szemben?

De meglehet, hogy az ő érzelmei nem olyan mélyek, mint Vanessáié. Elvégre kényszerből vette őt feleségül.

Azt hiszem, már szeret téged.

Ó, mennyire reménykedett abban, hogy ez igaz! Egyelőre ebbe a szalmaszálba kapaszkodik, amíg csak tud. Időközben egy módja lenne annak, hogy megszerettesse magát Sheridannel: megoldani a főkönyv rejtélyét, és rájönni, Bonham megbízható-e, vagy sem.

Ezzel az elhatározással munkához is látott.

Huszonegyedik fejezet

Két órával később Sheridan és Gwyn kilépett Lady Hornsby házából, és elindult a hintó felé.

– Csak ez időnket fecséreltük – morogta Sheridan.

– Előre megmondtam nektek, hogy nem ő volt. Lehet, hogy élvezetét leli abban, hogy fiatal és kevésbé fiatal férfiakat csábít el, és kissé szabadszájú, de alapvetően jószívű és kedves asszony.

– Kivéve, hogy arra biztatja a férjeket, szarvazzák fel a feleségüket vele.

Gwyn felsóhajtott.

– Igen. Kivéve azt.

Sheridan besegítette a féltestvérét a kocsiba, majd ő is beszállt.

– Még mindig alig tudom elhinni, hogy a grófnő egész idő alatt viszonyt folytatott Lisbourne-nel. – Megborzongott, majd hozzátette: – Vanessának fogalma sincs, mitől menekült meg.

– Kétlem, hogy Lady Hornsby tétlenül nézte volna, hogy Lisbourne feleségül vesz egy nála sokkal fiatalabb nőt, legalábbis amíg a viszonyuk tart. És ki tudja, idővel talán össze is házasodnak. Lady Hornsbynak már van örököse, és valószínűleg úgysem lehet többé gyereke. A férjétől hatalmas vagyont örökölt, Lisbourne-nek pedig pénzre van szüksége. Ahogy mondják: megleli a zsák a foltját.

– Ha te mondod – felelte Sheridan kissé kételkedve. – De szerinted igazat mondott azzal a bállal kapcsolatban?

– Az elsőre gondolsz? Kétségtelenül. Anyánk szerint a megboldogult gróf elég pocsék férj volt, így érthető, hogy Lady Hornsby mihamarabb kialakított magának egy kis szerelmi fészket, ahol elidőzhet az éppen soron lévő szeretőjével. A vallomását majd anyánkéval is összevetjük, de szerintem igazat mondott.

– Nekem meglehetősen hihetőnek tűnik Lady Hornsby

magyarázata arról, hogy mit csinált a második bál alatt. Érthető, hogy vonakodott részt venni rajta, hiszen előkelő társasági körökben azt pletykálták, hogy a Thornnal közös apátok a szeretője. Feltételezve, hogy anyánkkal még jó barátságban is álltak – és nincs okunk az ellenkezőjét feltételezni –, a hercegné iránti tiszteletből nem jelent volna meg.

– De akkor miért szerepelt a vendégek listáján?

– Az a meghívottak listája volt – mutatott rá Sheridan. – Te is készítettél egy listát a meghívottakról a múltkori bál alkalmával, nem? Lefogadom, hogy csak a meghívottak szerepelnek rajta, nem azok, akik valóban meg is jelentek.

Gwyn összevonta a szemöldökét.

– Valóban. Erre nem is gondoltam. Ki tudja, anyánk emlékszik-e rá, hogy Lady Hornsby ott volt-e a mulatságon. Ha emlékezne rá, elmondaná, nem?

– Nem emlékezhet, hiszen egész idő alatt vajúdott.

– Ó, persze, ezt el is felejtettem!

– Hogy felejthetted el? – ugratta Sheridan. – Hiszen éppen veled és Thornnal volt várandós.

Gwyn grimaszt vágott, amitől Sheridan elnevette magát. Aztán csendben ültek egy darabig. Végül Sheridan törte meg a hallgatást:

– Következésképpen a szolgálókat és az egyéb személyzetet is át kell vizsgálnunk. Ugyanis mindketten tudjuk, hogy Lady Norley semmiképpen nem lehet egy bűnöző lángelme, ahogy ezt Lady Hornsbyról és Lady Eustace-ről is nehezen tudnám feltételezni. Lady Norley azonban szeretetre méltó hölgy, aki csak azért viseli el azt az idióta férjét, mert imádja a mostohalányát.

Gwyn bólintott.

– Ebből is látszik, milyen fából faragták. – Aztán megpaskolta a testvére térdét. – És milyen a házasélet?

– A körülményekhez képest elég jó.

– Végül beszéltél Vanessának Helene-ről, igaz?

– Igen.

– És ugye azt is elmondtad neki, hogy most már belé vagy

szerelmes?

Armitage kissé megdermedt.

– Nem vagyok szerelmes belé. Mély szeretetet érzek iránta, és egészséges testi vágyat. De hogy ez szerelem volna? Nem akarok szerelmes lenni belé. Amikor a legutóbb szerelmes voltam, majdnem belehaltam.

– De most itt vagy újra teljes valódban – mondta Gwyn a fejét ingatva. – Senki nem akar szerelmes lenni. Miért választana bárki is önként olyan érzelmet, amely képes darabokra törni a szívét?

– Én is pont ezt mondtam.

– Nem érted a lényeget. Nem te választod a szerelmet, hanem az választ téged. Nem szólhatsz bele a dolgok alakulásába, és nincs értelme ellenállást tanúsítani.

– Ez elég riasztóan hangzik.

És elég jól ráillett arra az érzésre, amelyet Helene-nel kapcsolatban tapasztalt. De még jobban mindarra, amit most Vanessával él meg. Ó, a pokolba!

Gwyn megpróbált elfojtani egy ásítást, de nem túl sikeresen.

– Fáradt vagy – állapította meg Sheridan. – Miért nem szundítasz egy kicsit a visszaúton?

– Köszönöm. Azt hiszem, fogok is.

Megpaskolta a fivére kezét, aztán a kipárnázott üléshez támasztotta a fejét, és azon nyomban elaludt.

Sheridan a nővérére pillantott, és azon tűnődött, vajon Vanessa is ilyen fáradt lesz-e majd, ha áldott állapotba kerül. Ő is megkívánja majd a furcsa ételkombinációkat? Boldog lesz, hogy a szíve alatt hordozza a gyermeküket?

És akkor a gyerekeinket se fogod szeretni, hogy ne érezz fájdalmat, ha valamelyikük esetleg meghal?

Visszaemlékezve a felesége szavaira, Sheridan arca grimaszba rándult. Nem kellene most ezen rágódnia, hanem inkább arra kéne koncentrálnia, milyen irányba folytassák a nyomozást.

De sajnos, mire Gwyn házához értek, még semmi épkézláb tervet nem sikerült kieszelnie. Úgy tűnt, Joshua

már várt rájuk, mert mielőtt még a kocsis kinyithatta volna a hintó ajtaját, meglepetésére ő már ott állt a lépcső alján sétabottal a kezében.

– Várj egy kicsit, Sheridan! Beszélnem kell veled, mielőtt visszaindulnál.

Armitage kihajolt a kocsi ablakán.

– Bonhammel van találkozóm fél óra múlva, hogy pénzügyekről beszéljünk, úgyhogy remélem, fontos dologról van szó.

– Átkozottul fontos dologról. Hol találkozol Bonhammel?

– A házamban. Miért?

– Mert pont róla van szó. Jobb lesz, ha veled megyek. – Joshua bepillantott a hintóba. – Drágám, te inkább maradj itthon! – mondta a feleségének.

– Szeretném tudni, mire jöttél rá. Mint tudod, én is részt veszek a nyomozásban.

Joshua habozott, de jobbnak látta nem vitázni a feleségével, ha az megmakacsolta magát.

– Rendben. De amint odaértünk Sheridan házához, visszaküldelek a kocsival.

Ez elég aggasztóan hangzott.

Joshua beszállt és helyet foglalt a felesége mellett.

– Nem azért utaztam vidékre, hogy Sir Noah múltja után kutakodjak – kezdte, amint elindult a hintó –, ugyanis már számos úriembert megkérdeztem, akik ismerik és kezeskednek érte. Tehát őt kizárhatjuk a gyanúsítottak listájáról.

– Hála az égnek! – kiáltott fel Sheridan megkönnyebbülten. – Kellemetlen lett volna közölnöm Vanessával, hogy gyanakszom a nagybátyjára. Már az is elég rosszul jött ki, hogy az anyjára gyanakodtam. Akit ugyancsak kizártunk a gyanúsítottak közül.

– Ez nem lep meg – mondta Joshua. – Ahogy kérted, utánanéztem Bonhamnek. Szerencsére, miután rájöttem a korábbi személyazonosságára, ment minden, mint a karikacsapás.

Az ijedtségtől összeszorult Sheridan torka.

– Miféle korábbi személyazonosságról beszélsz?

– Az intéződet egykor Henry Davenportnak hívták.

– Várj csak! Ez a vezetéknév ismerősen hangzik.

– Talán véletlenül hallottál róla Lady Eustace kihallgatása közben – felelte Joshua. – Említett valaha egy fiatalembert, aki öngyilkos lett, mert édesanyád nem volt hajlandó férjhez menni hozzá?

Sheridan úgy érezte, mintha jeges marok szorítaná össze a szívét.

– Matthew Davenport. Igen. Szerelmi bánatban halt meg.

– Ő volt Bonham, azaz Henry Davenport bátyja.

– Ó, egek… – suttogta Gwyn.

– Gondolhatod, hogy nem véletlen egybeesésről van szó – mondta Joshua. – Matthew öngyilkossága után nehéz idők jártak a családra. A botrány tönkretette Henry apjának ügyvédi karrierjét. Elveszítette az összes kliensét. Henry szülei az adósok börtönében végezték, ahol mindketten meghaltak, a tizenhat éves Henrynek pedig egyedül kellett boldogulnia. Így a ravasz fiú a túlélés érdekében megváltoztatta az identitását. Mivel az apjának köszönhetően konyított valamennyit a joghoz, felvette egy anyai ági, elhunyt rokonának a nevét, és valamiképpen hivatalnoki álláshoz jutott egy ügyvédi irodában.

– Azt tudtam, hogy Bonham jogi ismeretekkel rendelkezik – jegyezte meg Sheridan. – Apám néha úgy utalt rá, mint az ügyvédjére.

– Ez lehetséges. A jogi iroda vezetője annyira meg volt elégedve Bonham munkájával, hogy gyakran magával vitte a fontos ügyfeleihez. – Joshua arca elkomorult, amikor folytatta: – Találjátok ki, ki volt a barátja a legfontosabb ügyfelének, egy dúsgazdag bankárnak?

– Úristen! Csak nem Grey apja? – vetette fel Sheridan, miközben a szíve vadul kalapált.

– Pontosan. Bonhamet bizonyára megdöbbentette, hogy a fogadást, amelyen a munkaadójával részt vett, nem más, mint Lydia Fletcher Pryde, Greycourt új hercegnéje adja, akiben ő a családját tönkretevő némbert látta.

– Ezt nem értem – mondta Gwyn a férjére meredve. – Ha anyánkat hibáztatta, és bosszút akart állni rajta, miért a férjét ölte meg? Miért nem *őt* magát?

– Nem lehetünk biztosak benne, hacsak be nem vallja, de gyanítom, hogy ezt akarta tenni – vélte Joshua. – Ehelyett a méreg valahogy a herceg ételébe vagy italába került. És amikor látta, hogy az édesanyátok nem gyászolt túlzottan a férje halála után, Bonham valószínűleg meggyőzte magát arról, hogy egy végzetes szirén lehet, aki a szépségével és a varázsával behálózza az olyan szerencsétlen férfiakat, mint a bátyja és a többiek.

– Ez nem igaz! – kiáltotta Gwyn. – Mindenki azt állítja, hogy Grey apja hitvány alak volt, aki csak azért nősült meg, hogy zavartalanul folytathassa a viszonyát a nagyanyánkkal. Úgy látszik, anyai nagyapánkat nemigen érdekelte, hogy a felesége kivel bújik ágyba, mindaddig, amíg diszkréten csinálta.

– Te tudtál erről? – kérdezte Sheridan. – Én csak nemrégiben szereztem róla tudomást Lady Eustace-től. Bevallom, annyira megdöbbentem, hogy el se akartam hinni.

– Nem tudom, igaz-e, de Greytől hallottam. Neki viszont a nagybátyjától jutott a fülébe a hír, aki nem átallotta egyszer a képébe vágni.

– Én sohasem hallottam róla – mondta Joshua. – És merem állítani, hogy Bonham sem. Szegény édesanyátok! Nem csodálom, hogy olyan gyorsan újra férjhez ment. Mikor is? Egy évre rá?

– Nem, két évre. – Azzal Gwyn felszegte az állát, és hozzátette: – És szerelemből ment hozzá apánkhoz.

– Két év egyesek számára igen rövid idő, és Bonham ezt Lady Lydia számító természete bizonyítékának látta, mivel már eleve gyűlölte őt. Bizonyára alaposan kitervelte, hogyan álljon bosszút rajta. Tehát vagy tett róla, hogy a munkaadóját a következő fogadásra is meghívják, vagy pedig valami más ürüggyel ment oda: például egy aláírandó dokumentumot vitt el személyesen. De amikor odaért, nem volt szíve meggyilkolni egy vajúdó asszonyt. Talán azt gondolta, hogy

ha megöli az általa szeretett férfit, esetleg belehal a szülésbe.

Gwyn arca elkomorult.

– Micsoda szörnyeteg!

– Aki tizenhat évesen elvesztette egész családját, Gwyn – jegyezte meg Sheridan. – Nem mentegetem, de miután elveszítettem Helene-t a betegsége miatt, el tudom képzelni, hogy érezhette magát a fickó, amikor a bátyja öngyilkos lett, és utána a szülei is elhunytak. Valakit hibáztatnia kellett, és anyánkat választotta, mert kikosarazta a bátyját. Szerinte ő indította be a tragikus események láncolatát.

– Még nem hallottuk a történetet az anyád szemszögéből, Sheridan – motyogta Joshua. – Talán nem volt olyan kegyetlen Bonham bátyjával szemben, mint ahogy a férfi gondolja.

Gwyn bólintott.

– Feltételezem, hogy amikor papa feleségül vette anyánkat, és a család Poroszországba költözött, Bonham nem sokat tehetett. Biztos nehéz lett volna utánunk jönnie.

– Igen – ismerte el Joshua. – Nyilván lemondott a bosszúállásról, legalábbis átmenetileg. Jogi diplomát szerzett, és gazdag ügyfelekre tett szert. Még meg is nősült. Addig ügyeskedett, amíg ki tudja, hogyan, de a nagyapátok intézője nem lett.

– Nem olyan megfejthetetlen – vetette közbe Sheridan. – Bonham kitűnő hírnévnek örvendett: nemcsak briliáns ügyvéd volt, de a könyveléshez is értett. Apám mondta, hogy nagyapám dicshimnuszokat zengett róla a leveleiben.

– Valóban – értett egyet Joshua. – Mindenki, akivel beszéltem, elismerte, hogy egyaránt értett a jogi szerződésekhez és a könyvvitelhez. A legjobb volt a maga területén. Senki sem feltételezné róla, hogy képes egy kettős gyilkosságra.

– Nem csak két gyilkosságról van szó – pontosított komoran Sheridan. – Hiszen megölte a nagybátyámat és az apámat is. – Egy pillanatra elgondolkodott. – Az egyetlen dolog, amire nem tudok rájönni, hogy miután évekig szolgálta a nagyapámat és a nagybátyámat, miért döntött

úgy hirtelen, hogy megöli Armie bácsit. Így a családomnak vissza kellett térnie Angliába, és ezáltal alkalma nyílt az apámat is megölni. Vajon miért döntött így közel harminc év elteltével?

Gwyn töprengve ráncolta a homlokát.

– Bonham felesége nem sokkal Armie bácsi meggyilkolása előtt halt meg. Erre emlékszem, mert Bonham még gyászolt, amikor találkoztunk. És anyánk szerint a felesége sohasem szült neki gyermeket.

– Tehát biztos az is bosszantotta, hogy anyánknak viszont öt gyereke is született – jegyezte meg Sheridan. – A fiai még hercegi ranggal is rendelkeznek. Ráadásul anyánknak viszonylag boldog élete volt annak ellenére, hogy ő mindent megtett azért, hogy tönkretegye.

– Vajon ezért tett úgy, mintha udvarolna neki? – vetette fel Joshua hátradőlve a párnázott ülésen. – Tucatnyi alkalma lett volna megölni a hercegnét. Tehát most úgy döntött, hogy lemond a bosszúról, és inkább megpróbálja feleségül venni?

Sheridan felhorkant, amint a dolgok kezdtek körvonalazódni a fejében.

– Ez lehet a legújabb terve: a férjeként teljesen az ellenőrzése alatt tarthatja. De nem hinném, hogy azért ölte meg Armie bácsit, hogy apánk visszatérjen Angliába. Szerintem inkább a bácsikánk rájött valamire, amire később apa is, ezért mindkettőjüket meggyilkolta. – Sheridan hirtelen ideges lett. – A briliáns tehetségű William Bonham immáron két évtizede sikkasztja el a hercegség pénzét, és úgy döntött, a legjobb bosszú, ha a kárunkra meggazdagszik.

Joshua a bajusza alatt káromkodott egyet.

– Van rá valami bizonyítékod?

– Még nincs. De Vanessa gyanította, hogy valami nincs rendben, amikor ma reggel átnézte a főkönyvet. – Sheridan is átkozódott egyet, amikor előhúzta a zsebóráját. – A fenébe! Mindjárt négy óra. Akkorra beszéltem meg a találkozót Bonhammel. – A vére a fülében dobolt. – A dolgozószobámban hagytam Vanessát, hogy nézze át a könyvelést. És anyánk is otthon van.

Kinyitotta az elülső kisablakot, hogy kiszóljon a kocsisnak:

– Siessünk, Harry! Minél hamarabb vissza kell térnünk az Armitage-házba!

A kocsis azonnal a lovak közé csapott.

– Amikor odaérünk – mondta Joshua –, azt szeretném, ha a kocsiban maradnál, Gwyn.

– Majd ha piros hó esik! A segítségetekre lehetek.

– Terhes vagy a gyermekünkkel – mondta Joshua fojtott hangon. – Nem szeretném, ha annak a kiszámíthatatlan gazembernek a közelébe kerülnél.

– Nem kell a közelébe kerülnöm ahhoz, hogy segíthessek. Majd szóval tartom anyánkat.

Sheridan bólintott.

– Ez jól jöhet.

– És mi van, ha úgy dönt, hogy megpróbálja megölni anyádat? – aggódott Joshua megragadva a felesége kezét. – Ha ilyesmi történne, drágám, akkor…

– Nem fog – felelte Gwyn, és megvonta a vállát. – Senki nem fogja észrevenni, hogy egyáltalán a házban tartózkodom.

Joshua úgy nézett rá, mintha vitatkozni akarna, de aztán látva a felesége eltökéltségét, letett róla.

– Rendben – egyezett bele végül, majd a sógorára pillantott: – Valami tervre lenne szükségünk.

– Feltétlenül.

Sheridan szíve egy csatába induló katona lépteinek ütemére kalapált.

– Van fegyvered? Mert nálam van a pisztolytáskám két fegyverrel. Az egyiket használhatod. Mindkettő meg van töltve. Azért hoztam magammal, mert nem tudhattuk, kit találunk Lady Hornsbynál.

Ekkor megvillant Joshua szeme, és kitárta a nagykabátját, hogy megmutassa a belső zsebeit: mindkettőben egy-egy pisztoly lapult.

– Gondoltam, szükségünk lehet ezekre.

– És a sétabotja egy kardot rejt – tette hozzá Gwyn

készségesen.

– Az igazat megvallva egy apró pisztoly van beépítve a bot markolatába – pontosított a férje. – De a csizmámban egy kést is elrejtettem.

– Jóságos ég, egy mozgó fegyverraktár vagy! – kiáltott fel Sheridan. – Bár ennek inkább örülök. Főleg most, hogy Vanessa négyszemközt maradhatott azzal az… eszement gyilkossal.

– Minden rendben lesz – nyugtatgatta Gwyn, és megszorította a fivére kezét. – Vanessa gyors észjárású és találékony. Bonham pedig egyébként se sejti, hogy tudjuk róla, csaló.

– És ha Vanessa a szemébe mondja, hogy rájött a sikkasztásaira?

– De ha rá is jött – folytatta Joshua –, nyilván nem engedi be a házba azt a gazembert.

– De ha valamilyen oknál fogva mégis beengedné – mondta Sheridan –, úgy kell tennie, mintha semmiről nem tudna, különben halott lesz, mire odaérünk. Annak az alaknak nincs semmi veszteniva lója.

Ezt senki sem cáfolta. Tudták, hogy igaza van. Sheridan magára hagyta a feleségét a főkönyvvel… miközben Bonham már úton volt. És sose mondta el neki, mennyire szereti.

Mert persze hogy szerette! A Helene iránti érzései csupán halvány utánzatai voltak a Vanessa iránt érzett mindent elsöprő szerelmének. Akkor nem érezne ilyen zsigeri félelmet amiatt, hogy esetleg bántódása esik. Ő volt az élete, a mindene. És másra se vágyott, mint hogy ezt elmondhassa neki. Mert ha még azelőtt veszíti el, hogy…

Nem, nem hagyja, hogy ez megtörténjen.

Tarts ki, szerelmem, mindjárt megérkezünk! Sietek hozzád! Kérlek, maradj életben, amíg oda nem érünk!

Vanessa meglehetősen elégedett volt magával. Kimásolta a főkönyv egyik oldalát egy üres papírlapra, és újra elvégezte a műveleteket. Az ő számítása helyes volt, Mr. Bonhamé

viszont nem stimmelt. Csupán egy kis összegről volt szó, de ha ez évekig így ment, szép nagy summa hiányozhatott a kasszából. És Vanessa jól tudta, kinek a zsebébe vándorolt, bár a pontos összeg megállapításához hónapokra lett volna szüksége.

Nem csoda, hogy a hercegség anyagi gondokkal küszködött. Sheridannek igaza volt, amikor megkérdőjelezte az intézője, Mr. Bonham ténykedését. A számolási nehézségei ellenére is arra a következtetésre jutott, hogy valami nem stimmel. Kész csoda, hogy rájött!

Hogy tudott Bonham ilyen hosszú ideig csalni, anélkül hogy rajtakapták volna? Talán Sheridan nagyapja idején még nem sikkasztott. Aztán Armie bácsi vette át a birtok irányítását, akit állítólag nem foglalkoztattak túlzottan az anyagi kérdések, az intéző pedig elkezdte megcsapolni a hercegi vagyont, úgy tüntetve fel a dolgot, mintha Armie bácsi túlköltekezése miatt apadnának el a források.

A félelemtől hirtelen megborzongott. Sheridan és a testvérei szinte teljesen biztosak voltak abban, hogy Armie bácsit meggyilkolták. Mi van, ha Mr. Bonham a kapzsiságtól hajtva tovább folytatta az ármánykodását, és még szemérmetlenebbül lopott? Talán még a kissé nemtörődöm Armie bácsinak is feltűnt valami különös. Mi van, ha esetleg megfenyegette Mr. Bonhamet, hogy kirúgja vagy letartóztatja?

Kirázta a hideg. Ez azt jelentené, hogy Mr. Bonham gyilkolta meg Armie bácsit. Sheridan pedig azt mesélte, az apja ragaszkodott hozzá, hogy tanulja meg a könyvelést, mert így személyesen ellenőrizheti a birtok kiadásait. Talán mert ő is sejtette, hogy az intézője sikkaszt. Talán Bonham ugyanezen okból őt is megölte.

Amikor aztán Sheridan került sorra, aki egyértelműen hadilábon áll a számokkal, Mr. Bonham valószínűleg nem aggódott többé amiatt, hogy rajtakapják. Úgy gondolta, hogy a megbízója úgysem veszi majd észre azokat az apró hibákat, amelyek valójában szándékos eltérések voltak.

Arrogáns gazfickó! Úgy hallotta, hogy Mr. Bonham

vagyonos ember. Vanessa azon tűnődött, vajon csak az Armitage-hercegségtől sikkasztott, vagy más ügyfeleitől is lopott.

Ekkor a komornyik jelent meg a dolgozószoba ajtajában.

– Méltóságos asszonyom, Mr. Bonham megérkezett. Találkozója van a herceggel. Bevezethetem?

– A herceg még nem tért vissza? – kérdezte a lány.

– Nem, még nem.

– És Mr. Bonham ezt tudja?

– Nem hinném. Természetesen nem közöltem vele.

– Nagyon okosan tette.

Magában azon tanakodott, mitévő legyen. Nem szeretett volna kettesben maradni az intézővel a férje nélkül. Főleg most, hogy megtudta, nem bízhat benne.

– Kérem, Phipps, mondja meg neki, hogy várjon odakint! Mondja azt, hogy a férjem valami mással van elfoglalva, és hamarosan fogadja!

– Rendben van, kegyelmes asszonyom.

Amint a komornyik elment, Vanessa ismét az előtte heverő főkönyvet kezdte tanulmányozni. Talán a korábbi könyvet is meg kellene keresnie.

Felállt, és a könyvespolchoz lépett, hogy felkutassa. Segítségére lesz abban, hogy…

– Hol van a herceg? – harsant fel egy érdes hang.

Vanessa összerándult.

– Úristen, halálra rémiszt, Mr. Bonham! – kiáltotta, miközben a szíve a torkában dobogott. Egy másodperc alatt összeszedte magát, majd az intéző felé fordult, és hercegnéhez illő, parancsoló hangot próbált megütni: – Phipps bizonyára félreértett, amikor azt mondtam neki, hogy ültesse le a szalonba.

– Valóban azt tette, aztán ott hagyott. A herceg mindig pontosan érkezik a megbeszéléseinkre. Most hol van?

– Az nem önre tartozik – felelte Vanessa az anyjától hallott leereszkedő, arisztokratikus hanghordozással. – Biztos vagyok benne, hogy hamarosan ideér. Talán jobb lenne, ha a szalonban várná meg.

A férfi, tudomást sem véve az ellentmondást nem tűrő hangnemről, belépett a dolgozószobába.

– Mit művel a herceg főkönyvével?

– Csak rendbe rakom őket – felelte Vanessa. – Néhány lap szanaszét hevert az íróasztalán, és megkért, hogy tegyem el őket.

Mr. Bonham még mindig kissé gyanakvóan méregette.

– El sem tudom képzelni, miért volt szüksége a korábbi főkönyvre is.

– Én sem – felelte Vanessa könnyedén. – Nem mintha valamit is konyítanék a könyveléshez. Nekem ez az egész héberül van.

– Valóban? – kérdezte Bonham, és közelebb lépett az asztalhoz.

Vanessának ekkor eszébe jutott, hogy az asztalon jól látható helyen hevert az a papír, amelyre a helyes összegeket jegyezte le a főkönyvben szereplő direkt tévesen írt számok helyett.

De úgy tűnt, a férfi még nem vette észre. A lány közömbösséget tettetve visszasétált az asztalhoz.

– Biztos vagyok benne, hogy a férjem bármelyik percben ideér. Szeretne egy kis frissítőt? Teát vagy kávét?

Közben a papírlapot megpróbálta minden feltűnés nélkül a főkönyv alá csúsztatni. Sajnálatos módon nem járt sikerrel, mert az intéző rögtön az íróasztalnál termett, és megkérdezte:

– Mit próbál elrejteni?

– Elrejteni? Miért akarnék bármit is elrejteni?

– Kitűnő kérdés! – vágta rá a férfi. – Miért is tenné?

És mielőtt még Vanessa reagálhatott volna, kihúzta a papírlapot a főkönyv alól, majd gondosan áttanulmányozta. Aztán a tekintete Vanessára vándorolt.

– A herceg tudja. Vagy legalábbis gyanítja.

– Ugyan mit tud vagy mit gyanít? – kérdezte az ifjú hercegné színlelt könnyedséggel.

– Ne játssza tovább a tudatlant, milady! – csattant fel Bonham. – Nem vagyok ostoba. És tudni akarom mindazt,

amire kegyed és a herceg rájött a könyvelési módszereimmel kapcsolatban.

Huszonkettedik fejezet

Amikor Sheridan kocsija megállt az Armitage-háznál, a herceg rögtön megpillantotta Bonham kétkerekű, egylovas hintóját az épület előtt. A kocsisa a lépcsőn ülve várta a gazdáját. A fogat látványára szinte megfagyott a herceg ereiben a vér.

Meg se várta Joshuát és Gwynt, ahogy megállt a kocsi, rögtön kiugrott és felrohant a lépcsőn. Amikor belépett a házba, a komornyik fogadta.

– Ó, hát megérkezett, milord! Mr. Bonham már várja.

– És hol vár rám?

– Természetesen a szalonban. Az ifjú hercegné kérésére ott várja kegyelmedet.

– Hála istennek! – motyogta Sheridan, és öles léptekkel elindult a szalon felé, ahol általában a kereskedőket szokták leültetni.

De egy lélek sem volt ott.

Sheridan visszasietett a bejárathoz.

– Nincs ott – mondta a komornyiknak.

– De… De hiszen ott hagytam…

– Nyilvánvalóan nem maradt ott.

Amikor Gwyn és Joshua belépett, Sheridan elmagyarázta nekik a dolgok állását.

– Lehet, hogy kettesben van Vanessával – jegyezte meg Gwyn.

– Minden bizonnyal.

Sheridan befordult a folyosóra, de mielőtt a dolgozószobája felé vehette volna az irányt, Joshua megragadta a karját.

– Okosan kell eljárnunk. Emlékszel a tervünkre? Nincs okunk azt hinni, hogy Bonham bármit is gyanít. Mindig is a társasági körünkhöz tartozott, és lehetséges, hogy éppen könnyedén cseveg Vanessával.

– Ez az, ami aggaszt. Ahogy mondtam, a feleségem azt

hiszi, hogy Bonham pocsék könyvelő, vagy egyenesen sikkasztó.

– Ha ezt sejti, nyilván eltitkolja előle a véleményét. Meg kell tanulnod bízni a feleségedben, Sheridan. Nagyon jók a megérzései.

Bár tudta, hogy a sógorának igaza van, Sheridan alig volt képes visszafogni magát, hogy csőre töltött fegyverrel be ne rontson a dolgozószobába.

– Nem ő az, akiben nem bízom meg. Bonham az éleslátásának és a csalárdságának köszönhetően jutott idáig. Mindenkit becsapott, akivel csak kapcsolatba került, és megölte azokat, akik lopáson kapták. Ez eddig halálos kombinációnak bizonyult.

Gwyn aggodalmas képet vágott.

– Megyek, megkeresem anyát. Phipps, hol tartózkodik a hercegné?

A komornyik leplezetlen kíváncsisággal figyelte a két férfi beszélgetését.

– Legutóbb a zeneszobában láttam, milady – felelte.

– Köszönöm, Phipps – mondta Gwyn, és elindult a lépcső felé.

Talán Joshuának van igaza, és minden rendben lesz. Akkor miért súgják azt Sheridan ösztönei, hogy Vanessa élete veszélyben forog?

Joshua a sógorához fordult:

– Készen állsz?

Sheridan ellenőrizte a csőre töltött pisztolyát, majd az övébe dugta, hogy a kabátja elrejtse.

– Igen.

– Adj pár percet, hogy elfoglaljam a helyemet!

Sheridan feszülten biccentett, aztán nézte, ahogy Joshua a belső kertbe vezető ajtó felé indul. Bár ez az idő sokkal hosszabbnak tűnt, mint amit a türelme megengedett volna, mégis kivárta, aztán a folyosón át a dolgozószobája felé vette az irányt.

A fenébe is, az ajtó csukva van!

Megpróbált közömbös arckifejezést erőltetni magára,

aztán óvatosan lenyomta a kilincset, és kinyitotta az ajtót.

Amikor belépett, Bonham az íróasztal mögött állt, és Vanessa karját szorongatta. Mindketten az asztallapon lévő papírra meredtek. Amint a gazfickó megpillantotta Sheridant, pisztolyt szegezett Vanessa halántékához.

– A felesége már idiótának nézett. Ne kövesse el ugyanezt a hibát!

Sheridan szíve szinte megszűnt dobogni.

– Eszembe se jutna ilyesmi – felelte rekedten, és sokatmondó pillantást vetett a rémült Vanessára, remélve, hogy megérti, amit mondani szeretne. *Nem hagyom, hogy bántson. Csak a holttestemen át. Szeretlek.*

Te jó ég, mennyire szerette volna, ha már korábban elmondta volna neki mindezt!

– Csukja be az ajtót! – utasította Bonham. – Nem szeretném, ha a szolgálók kihallgatnák a beszélgetésünket.

Sheridan engedelmeskedett, bár alig bírta türtőztetni magát, hogy rá ne ugorjon arra a rohadékra és megszorongassa egy kicsit a torkát. Ebben az esetben azonban Bonham halálos sebet ejthet Vanessán a fegyverével. Sőt ő maga is megsebesítheti, ha megpróbál golyót repíteni az intéző fejébe. Figyelembe véve a számos holttestet, amelyet Bonham az évek során maga mögött hagyott, nyilván egy percig sem habozna, mielőtt lőne. Nem teheti ki ekkora veszélynek a feleségét.

Ekkor megpillantotta Joshuát a szárnyas üvegablaknál Bonham mögött, mégsem érzett ettől megkönnyebbülést.

– Mit akar? – kérdezte Sheridan az intézőtől. – Nem engedem, hogy bántsa a feleségemet.

A fejét rázta, mintha így akarna nyomatékot adni a mondandójának, Joshua pedig a kertben bólintott, hogy megértette. Sheridan azt jelezte a sógorának, hogy ne lőjön, mert túlságosan veszélyes lenne. Legalábbis egyelőre.

– Nincs más választása – jelentette ki Bonham. – Egy hajszála sem fog görbülni, ha nem követ minket. Amint biztonságos távolságba értem, elengedem. A szavamat adom.

– Mennyit ér egy tolvaj szava?

– Tudtam! – sziszegte Bonham. – A felesége tagadta, hogy maga észrevette volna a pénzügyi manővereimet, de amikor megpillantottam a feljegyzéseit, rájöttem, hogy hazudott.

– Én semmit nem vettem észre – cáfolta meg Sheridan –, Vanessa volt a szemfüles, az én lángeszű feleségem.

– Hamarosan halott lángész lesz, ha nem engedi, hogy elmenjek. Most azonnal! – Azzal vonszolni kezdte Vanessát az íróasztal körül. Ettől a látványtól Sheridannek majd megszakadt a szíve.

– Nem fogja magával vinni! – kiáltotta, és a kezét a pisztolya markolatára helyezte, minden eshetőségre felkészülve. – Inkább engem vigyen magával! – ajánlotta fel. – Így nagyobb lesz az esélye annak, hogy megszökhet. És anyám szívét is összetöri. Mert ugye ezt akarja? Akkora fájdalmat akar okozni neki, amekkorát ő okozott a maga családjának.

Vanessa szeme elkerekedett, Bonham arca pedig elsötétült.

– Ugyan, mit tud maga erről? Soha egyetlen napot sem szenvedett egész életében.

– Még hogy nem szenvedtem? Ugyanabban az évben veszítettem el az apámat és a nagybátyámat, méghozzá magának köszönhetően. Szóval elég sokat tudok a szenvedésről.

Ekkor valaki hirtelen kinyitotta Sheridan háta mögött az ajtót.

– William! – kiáltotta egy hang. – Mi a fenét művel?

Az ördögbe is, a hercegné lépett be!

– Anyám, menjen ki a szobából! – figyelmeztette a fia, de továbbra sem vette le a tekintetét az intézőről. – Majd én elrendezem a dolgot.

– Egy tapodtat se mozdulok – mondta a hercegné eltökélten –, amíg meg nem tudom, mi folyik itt.

Sheridan azon tűnődött, mennyit áruljon el az anyjának. De lehet, hogy tud valami olyan részletet, amit ők nem, és aminek segítségével esetleg megmentheti Vanessát.

– Bonham ölte meg a férjeidet – mondta végül. – Valamint

Armie bácsit és Eliast.

– Ne légy nevetséges! – mondta az anyja. – Ő sohasem lenne…

Félbehagyta a mondatot, amikor rájött, hogy Bonham egyáltalán nem védekezik.

– Ő nem az az ember, akinek gondolod – felelte Sheridan. – A múltban Henry Davenport néven ismerhetted.

– Matthew fivére? – suttogta maga elé Lady Lydia.

– Igen. Tehát ezek szerint Henryt is ismerted?

– Sohasem találkoztam vele, de Matthew mesélt róla. Azt mondta, rendkívül eszes fiú.

Bonham komoran Sheridanre bámult.

– Hogy jött rá az eredeti nevemre?

– Nem én jöttem rá, hanem a sógorom. Miután rádöbbent, hogy maga személyazonosságot változtatott, a többi már ment, mint a karikacsapás. Nem rejtette el olyan jól a nyomait, mint ahogy szerette volna.

Bonham vérfagyasztó tekintettel mérte végig Sheridan anyját.

– A maga hibájából mindent elveszítettem, tudja? Matthew öngyilkos lett, ezt követően pedig az egész családom elpusztult, csupán azért, mert maga rangján alulinak találta a bátyámat.

– Ez nem igaz! – tiltakozott Sheridan anyja. – Boldogan hozzámentem volna Matthew-hoz, ha megtehettem volna, de anyám meggyőzte apámat, hogy ígérjen oda Greycourt hercegének bizonyos adósságok fejében. Azt mondták, hogy ha nem megyek férjhez a herceghez, apám az adósok börtönébe kerül. Fiatal voltam, és… nem tudtam arról, hogy lenne választási lehetőségem.

– Hazugság! – üvöltötte Bonham a dühtől eltorzult arccal. – Összetörte Matthew szívét. Kereken visszautasította.

A hercegné meredten bámulta.

– Amikor Matthew megkérte a kezem, már jegyben jártam, és a vőlegényem azzal fenyegette meg, hogy megöli, ha bárkinek egy szót is szól a küszöbön álló házasságunk körülményeiről. – A torkára forrt a szó. – De ez már mit sem

számított. Matthew mindenképpen meghalt.

– Nem egyszerűen meghalt, hanem öngyilkos lett. Megölte magát… maga hárpia! Akár saját kezűleg is megcsomózhatta volna a nyakán a kötelet!

Bonham pisztolyt tartó keze megremegett.

Sheridan hátán jeges borzongás futott végig. Ha Vanessának csak egy haja szála is meggörbül, akkor…

– Hallgasson ide, Bonham! Akármilyen konfliktusa is legyen anyámmal, a feleségemnek mindehhez semmi köze. Nem szolgált rá arra, hogy megölje. Inkább engem vigyen magával!

– Eszem ágában sincs – felelte Bonham, majd hol Sheridanre, hol az anyjára pillantott. – Ha már cseréről beszélünk, inkább az özvegy hercegnét vinném magammal.

Te jó ég, ez az alak határtalanul gyűlöli az anyját!

– Nem értem, Will… akarom mondani, Henry – kezdte Lady Lydia –, hogy az elmúlt években hogyan tudott úgy tenni, mintha a barátom lenne, amikor valójában mélységesen megvet?

Sheridan maga is eltűnődött ezen. Talán az anyja Bonham „barátjaként” meg tudja győzni ezt a mocskos gazembert, hogy engedje el Vanessát.

Ha csak egy rossz mozdulatot is tesz, ő készen áll arra, hogy golyót röpítsen a fejébe.

Ekkor hirtelen Gwyn rontott be a szobába.

– Anya! – kiáltotta, és megpróbálta kivonszolni a hercegnét a szobából. – Gyere, mennünk kell! Majd Sheridan lerendezi ezt az ügyet.

– Amint látja – mondta Sheridan Bonhamnek –, négyen vagyunk itt. Valamennyiünket szándékában áll megölni? Mert esküszöm, abban a pillanatban, hogy Vanessára szegezné a fegyverét, már maga is halott lesz. – Közelebb lépett az íróasztalhoz. – Megfojtom, mielőtt még újratölthetné a pisztolyát.

Amikor Joshua a kertből látta, hogy Sheridan akcióra készül, a felesége pedig szintén belépett a helyiségbe, közelebb lopakodott az üvegablakhoz, ügyelve arra, nehogy

közvetlenül Bonham mögött álljon, ha esetleg a sógora rálőne.

Gwyn tudta, hogy úgy kell tennie, mintha nem látná a férjét odakint, a hercegné azonban megriadt, és a szájához kapta a kezét, hogy fel ne sikoltson. Bonham, ahogy saját magáról is állította, nem volt ostoba. A hercegné reakcióját látva a szárnyas üvegajtó felé fordult, mire a pisztoly pár értékes másodpercre eltávolodott Vanessa halántékától.

Sheridan tudta, hogy ez lehet az egyetlen esélye. Vanessa látszólag olvasott a gondolataiban, mert elmozdult, és kitért a golyó elől. Sheridan habozás nélkül lőtt.

A lövedék Bonham koponyájába fúródott.

Minden egy szempillantás alatt történt. Az intéző a padlóra zuhant. Joshua berontott az üvegajtón, és a botja végével eltávolította Bonham kezéből a még csőre töltött pisztolyt, aztán ellenőrizte a férfi pulzusát. Vanessa pedig a férje karjai közé ugrott.

– Ó, édesem, annyira sajnálom! – suttogta. – Nem vettem észre, hogy besurrant a dolgozószobába, és már túl késő volt elrejteni a jegyzeteimet, és…

– Minden rendben van, drágám. Nem a te hibád. Te remekül jártál el. Most már vége ennek a rémálomnak végre valahára. – Megfogta a lány vállát, és tetőtől talpig végigmérte. – Ugye nem bántott? Jól vagy?

– Persze hogy jól vagyok. – Aztán félénk mosollyal hozzátette. – Itt vagyok melletted, nem?

– Ha rajtam múlik, örökre mellettem leszel.

Joshua odalépett hozzájuk.

– Meghalt – motyogta. – Elküldök valakit Fitzgeraldért, és majd mindent elmagyarázok neki. Jobb lesz, ha kiviszed innen Vanessát. – A hátuk mögé pillantott, és megjegyezte: – Úgy tűnik, Gwynnek már sikerült kivonszolnia az anyósomat.

Sheridan bólintott, majd Vanessára pillantott, aki elborzadva meredt Bonhamre.

– Gyere, édesem, menjünk ki innen!

A kertben Vanessa gyönyörködhetett a téli rózsákban, a

borostyánban, és mindabban, ami boldoggá tette, Sheridan pedig szemmel tarthatta a bejáratot Lucius Fitzgeraldra, a hadügyminiszter helyettes államtitkárára várva. Szerencsére jó ismerőse volt, és feltétlenül beszélnie kellett vele.

Alighogy kiértek, magához húzta Vanessát, és csókolgatni kezdte a homlokát, a kedves arcának minden négyzetcentiméterét.

– Szeretlek, drága, bátor hercegném. Ezt még azelőtt el kellett volna mondanom, hogy kis híján elveszítettelek, de…

– Szeretsz engem? – kérdezett vissza Vanessa csillogó szemmel. – Valóban?

A férje elmosolyodott.

– Esküszöm. A halálomig, ami remélhetőleg csak aggkoromban fog bekövetkezni.

– Akkor azt hiszem, bevallhatom, hogy én is szeretlek, testestül-lelkestül. – Azzal megcsókolta a férfit. Olyan hosszan tapadt a férje ajkára, hogy újra vágyat ébresztett benne.

De amikor Sheridan még jobban elmélyült volna a csókban, Vanessa eltolta magától.

– És mi van Helene-nel? – kérdezte tétován.

– Mi lenne?

– Azt mondtad, miatta nem akarsz többé szerelmes lenni.

– Hogy a briliáns nővéremet idézzem: „Nem te választod a szerelmet, hanem az választ téged. Nem szólhatsz bele a dolgok alakulásába, és nincs értelme ellenállást tanúsítani.” Keményen küzdöttem, hogy ellenálljak neked, de teljesen sikertelenül.

Sheridan felemelte a felesége állát, miközben annyira elérzékenyült, hogy összeszorult a torka.

– Az elmúlt napokban megtanultam, hogy a múlt nem homályosíthatja el a jövőt, különben úgy végzem, mint Bonham: ott ragadok a múltban, ami meglehetősen veszélyes hely. Elég sokáig időztem ott. Az igaz, hogy valaha szerettem Helene-t, de az a fejezet lezárult. Te vagy a jelenem és a jövőm. Te vagy az a nő, akit szeretek, és akitől gyereket akarok. Te vagy számomra a napfelkelte és a holdtölte. Te

vagy mindaz, amire szükségem van, és amit még sohasem birtokoltam… egészen mostanáig.

Vanessa kacér mosolya teljesen elrabolta a szívét. Úgy tűnt, mintha egy soha meg nem ismétlődő pillanat lenne.

De mielőtt újra megcsókolhatta volna, a lány gondos feleséghez illően megigazította a nyakkendőjét.

– Úgy tűnik, igazam volt, amikor egy évvel ezelőtt elárultam Greynek, hogy érdeklődést mutatok egy költő iránt. Sokkal költőibb vagy, mint valaha is képzeltem, szerelmem.

– Ez is azt bizonyítja, hogy mennyire alábecsülsz – mondta Sheridan felvonva az egyik szemöldökét. – Tudd meg, hogy én nemcsak a paplan alatt vagyok herceg, hanem felette is!

– Valóban – ismerte el Vanessa. – Kitűnő lövész vagy, és kitűnő szerető. Bár ami az utóbbit illeti, nincs elég összehasonlítási alapom tapasztalat híján. Hogy ezen változtassunk, Mr. Fitzgerald távozása után kicsit gyakorolhatnánk, nem gondolod?

Sheridannek már a puszta gondolattól is felforrósodott a vére.

– Ahogy mondani szokás, drágám: a gyakorlat teszi a mestert.

Epilógus

1809. december

Vanessa nem volt benne biztos, hogy túléli-e az Armitage Hallban tartott karácsonyi mulatságokat. Sheridan állítólag már évek óta fontolgatta, hogy egy nagyszabású bált rendez. Az újdonsült hercegné számára, aki még sohasem szervezett olyan ünnepséget, amelyen negyven meghívottat vártak, sőt ő maga sem vett rész ilyenen, ez elég megterhelő feladatnak bizonyult.

Bár a vendégek túlnyomó része családtag volt, Sheridan és Vanessa Lady Lydia néhány közeli barátnőjét is meghívta, hadd vidítsák fel egy kicsit a hercegnét az után a sokk után, hogy megtudta: az intézője módszeresen iktatta ki a szeretett – és kevésbé szeretett – férjeit. Vanessa taktikája bevált, ugyanis az özvegy hercegné boldogan segített a szervezésben, és még annál is boldogabban cseverészett a vendégekkel.

A „terhestrió”, ahogy Vanessa magában nevezte a család állapotos nőtagjait, eleinte ugyancsak besegített. Aztán három héttel a bál előtt megszületett Beatrice gyermeke, egy hete pedig Gwyn ikrei, így már csak Cass maradt, akinél a szülés csak valamikor az új évben lesz esedékes. Cassnek rendkívüli érzéke volt a bálszervezéshez, így Vanessa legalább őrá számíthatott. Ráadásul Cass és Heywood ugyanabban az utcában lakott, mint ők, így a két sógornő hamar összebarátkozott.

Cass belépett a társalgóba, ahol Vanessa az asztalnál ülve fagyöngy koszorúkat készített. Ezekkel a kúria folyosóit, szalonját és a báltermet akarta feldíszíteni.

– Lady Hornsby a Lord Lisbourne melletti hálószobát akarja. Beleegyezel? Az anyósunk is a sajátja melletti hálószobában helyezte el a nagybátyádat, ha ez így rendben van – mondta Cass felvont szemöldökkel. – Ha így haladunk, a bálunk hamarosan a pletykalapok címoldalán fog

szerepelni.

– Nem érdekel, ki kinek a szomszédja, csak azt ne kérjék, hogy cseréljem ki a lepedőjüket, ha érted, mire gondolok.

Cass hangos kacagásban tört ki.

– Micsoda szabadszájú hercegné vagy!

– Próbálok az lenni. Egyébként miért vett volna el Szent Sheridan? Szüksége van valakire, aki néha szétoszlatja a dicsfényt a feje körül. – Vanessa egy pillanatra abbahagyta a munkát, hogy szemügyre vegye a ház alaprajzát. – Tehát akkor most át kell rendezni mindent? Eljön a nagynénéd és a kuzinod is? Lady Hornsbyt eredetileg a keleti szárnyban lévő csinos kis lakosztályban akartam elhelyezni, de ha átköltöztetjük, tökéletesen meg fog felelni a rokonaid számára. Bár meg mernék esküdni rá, hogy egészen tegnapig nem takarították ki.

– Nem, ők nem tudnak eljönni – mondta Cass a fejét ingatva. – Kitty ugyancsak bált ad Londonban, és már előre félek, hogy milyen eredménnyel. Egyáltalán nem ért úgy a szervezéshez, mint te vagy én.

– Megérkeztünk! – csicseregte egy vidám hang a hátuk mögött. – Talán illetlenül korán, de gondoltuk, hátha segíthetünk valamiben.

Vanessa talpra ugrott és megfordult.

– Gwyn! Senki sem szólt róla, hogy eljössz. Hiszen nemrég születtek meg az ikreid! És mégis ideutaztál? És te is, Beatrice! – kiáltotta, és a sógornői nyakába ugrott. – Alig tudom elhinni, hogy itt vagytok! – Aztán a homlokát ráncolva hátralépett. – Nem kellett volna eljönnötök. Biztosan összeszedtétek már magatokat?

– Azt gondoltad, lemaradunk egy ilyen fontos eseményről? – kérdezett vissza Beatrice. – A világ minden kincséért sem! Mellesleg a férjeink az őrületbe kergetnek minket a folytonos aggódásukkal. Elegem van a borsodóból! Alig várom, hogy megkóstoljam az általatok készített körtecidert.

– Nem én készítem – felelte Vanessa csipkelődőn –, bár Sheridant hallva azt gondolhatná az ember, hogy saját

kezűleg facsarja ki a körték levét.

– Mi a baj a borsodóval? – kérdezte Cass. – Én imádom. A szakácsnőnk gyakran készít. Az esküvőnkre kapott étkészlet is tartalmaz sodóstálakat.

– Ha roboránst akarok, veszek magamnak a patikában – felelte Gwyn. – Ha pedig alkoholra vágyom, iszom egy pohár jóféle bort. Nem szeretem, ha a kettőt összekeverik.

– Nekem nincs semmi kifogásom a borsodó ellen – szólt közbe Beatrice is –, de naponta kétszer sok belőle. – Aztán mélyet sóhajtva hozzátette: – Milyen jó, hogy hosszú idő után újra itt lehetek! Már eldöntöttétek, hogy Lady Lydia beköltözik-e az özvegyi lakba? Grey örömmel segít Sheridannek, bármire is legyen szüksége.

– Igen, a hercegné valóban ott fog lakni – felelte Vanessa mosolyogva. – Ami nagyszerű, mert legalább a közelünkben lesz. Természetesen ebbe a nagybátyámnak is lesz beleszólása…

– Ez csodálatos lenne. Kedvelem a bácsikádat – mondta Gwyn, és végigpásztázta a szalont. – Hol van Olivia?

Vanessa felnevetett.

– Valószínűleg megpróbálja borrá változtatni a körtecidert, vagy tintával és kénsavval megolvasztani a vasat. Csak az ég tudja, miféle kísérleteket folytat azóta, hogy Thorn tegnap megérkezett.

– Hoztunk neki egy ajándékot – mondta Gwyn bizalmas hangon.

– Miféle ajándékot? – kérdezte Cass.

– Majd meglátod, amikor Joshuával átadjuk neki.

– Egyébként mivel foglalatoskodsz? Segíthetünk?

– Elkélne a segítségetek – felelte Vanessa. – Fagyöngy koszorúkat készítek, amelyekkel a folyosókat, a szalont és az ebédlőt fogom feldíszíteni. Még körülbelül tíz darabot kell összeállítanom.

– Jesszusom, ehhez nagyon sok ágra van szükség! – Beatrice azonnal leült Vanessa mellé, és felkapott egy szalagot. – Imádok díszeket készíteni!

– Jó mókának tűnik – jegyezte meg Gwyn, és helyet foglalt

az asztal túloldalán. – Még sohasem készítettem ilyet. Megmutatjátok, hogy kell csinálni? Mellesleg hol vannak a férfiak? Nagyon szeretném látni a fivéreimet. Azok a csirkefogók egyetlen sort se írtak az utolsó találkozásunk óta.

– Legalább nincsenek láb alatt – felelte Vanessa. – Minden épeszű férfi eltűnik ilyenkor.

A sógornői felkacagtak.

– Bármelyik percben itt lehetnek – vélte Cass, amikor újra helyet foglalt. – Fogolyvadászaton vannak. Imádják a puskájukat.

– És a fogolyhúst – fűzte hozzá Beatrice. – Legalábbis Joshua mindig odavolt érte. El sem tudjátok képzelni, mennyi lelőtt foglyot szedtem össze a bátyámnak!

– Nekem szerencsére nem kell őket összekapkodnom neki – jegyezte meg Gwyn. – A férjem okosabb annál, mintsem ilyet kérjen.

– Utálnám a lelőtt madarakat összeszedni – mondta Vanessa rekedten. – Azt is szörnyű volt végignézni, ahogy Bonhamet pisztollyal lelőtték.

Gwyn átkarolta és magához húzta a lányt.

– Megértelek, mert én is szemtanúja voltam annak, hogy azt a rettenetes fickót, Lionelt meggyilkolták. – Elhúzta a száját, majd hozzátette: – Bár őszintén szólva a legszívesebben saját kezűleg lőttem volna le azok után, amiken átmentem miatta.

– Nem is szólva arról, hogy a bátyám miken ment keresztül miatta – jegyezte meg Beatrice. – Visszatérve Mr. Bonhamre: hogy van az anyósunk? Már-már valamennyien azt hittük, hogy hozzámegy ahhoz a kurafihoz.

– De, Beatrice! – szólt rá Cass, megdöbbenve az utolsó szótól.

– Ugyan már! Nem mondd, hogy az elmúlt hónapban nem emlegetted így magadban azt az alakot!

– Hát, ami azt illeti… – hebegte Cass.

– A hercegné meglehetősen hallgatag a történtek óta – mondta Vanessa, és próbálta más irányba terelni a beszélgetést –, de azért nem aggasztó mértékben. Azt hiszem,

ez az incidens felidézte benne az első szerelme és az első szörnyű házassága emlékét. Sajnálom, Beatrice, hogy Grey apjáról van szó…

– Nekem nem számít, és szerintem Greynek se. Ha Mr. Bonham nem mérgezte volna meg az apját, valószínűleg mi, akik most itt vagyunk, sosem ismertük volna meg egymást.

– Sőt talán meg sem születtünk volna – jegyezte meg Gwyn egy grimasz kíséretében. – De most ne beszéljünk erről!

– Remélem, hogy az elsikkasztott pénz visszakerül a jogos tulajdonosaihoz – mondta Beatrice. – Az újságokból tudtam meg, hogy nem csak az Armitage családtól sikkasztott.

– Sajnos ez így van – helyeselt Vanessa fel sem nézve a munkájából. – És néhány esetben az ügyfelei aláírását is meghamisította. Ha életben maradt volna, már ezért akasztófán végezte volna, nem is számolva a gyilkosságokkal.

– Joshua azt mondta, hogy ezeket a bűntényeket külön-külön nem tudták volna rábizonyítani, de az esetek összességét nézve biztos elítélték volna. Sheridannek nagyon jó volt a meglátása, amikor felismerte, hogy ezek a különös „balesetek” voltaképpen gyilkosságok. Ha ő nincs…

– Akkor az a vérszopó tönkretette volna a családunkat – fejezte be helyette Vanessa. – Remélem, majd mindenki elismeri az érdemeit.

– Én leszek az első – mondta Beatrice. – De Sheridan biztonságban van? Felteszem, nem fognak vádat emelni ellene Mr. Bonham halála miatt, de nem vagyok benne biztos. Megpróbáltam kiszedni valamit Joshuából, de nem akart beszélni róla, amíg állapotos voltam. Ráadásul ő a világ legrosszabb levélírója, főleg, ha a húgának kell beszámolnia valamiről.

– A bíróság jogos önvédelemnek ítélte – magyarázta Vanessa –, mivel Sheridan engem óvott meg a biztos haláltól.

Soha nem felejti el a férje rémült tekintetét, amikor azon az estén megpillantotta Mr. Bonham karmai között. Sheridan arcán olyan szilárd eltökéltség tükröződött, hogy Vanessa

tudta: a férje mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy megmentse. Erre visszaemlékezve melegség járta át a szívét.

– Ami pedig a pénzt illeti – folytatta –, a bíróság lefoglalta az összeget, de ha polgári perben megegyezésre jutunk, akkor az elsikkasztott összegek visszajuthatnak a megkárosított családokhoz, annál is inkább, mert Mr. Bonhamnek nincsenek törvényes örökösei. Elkezdtem módszeresen átnézni a könyvelést, hogy megállapítsam, mekkora veszteség érte a hercegséget – mondta, miközben egy darab drótot erősített az egyik fagyöngyág végére. – Szerencsére Sheridan meg van győződve arról, hogy miután az intézője már nem vezetheti félre a családot, és nem hamisíthatja meg a főkönyvet, így leplezve a sikkasztásait, a hercegség magától is talpra állhat, még ha jogi úton nem is sikerül visszaszereznünk a pénzt, én pedig osztozom az optimizmusában.

Cass végigjáratta a sógornőin a tekintetét.

– Szerintetek Mr. Bonham valóban megpróbált udvarolni a hercegnének? Úgy értem, ha nem volt gyermeke, aki megörökölhette volna az összelopkodott vagyont, miért folytatta a harcot?

– Te nem voltál ott, Cass – mondta Vanessa, és megborzongott, ahogy visszaemlékezett Mr. Bonham Lady Lydiának címzett aljas szavaira. – Azt hiszem, ha ott nyomban megölhette volna, egy pillanatig sem habozott volna. El akarta pusztítani őt és a leszármazottjait. Az utolsó csepp vért is kiszívta volna az Armitage családból.

– Akkor hála az égnek, hogy feldobta a bakancsot! – jelentette ki derűsen Gwyn. – És ezzel nem akarok rá több szót pazarolni. Egyetértetek?

– Persze hogy egyetértünk – mondta Vanessa örömmel. – Inkább meséljetek a kisbabáitokról! Elhoztátok őket?

– Igen, valamennyien magunkkal hoztuk őket – felelte Gwyn, miközben szalagot kötött egy cédruság köré. – Főleg azért, mert saját magunk szoptatjuk őket.

– A kis Maurice-nak nincs szüksége szoptatós dajkára – jelentette ki határozottan Beatrice.

– Ahogy a kis Isabelnek és Andrew-nak sem – tette hozzá Gwyn. – Még akkor sem, ha a két baba szoptatása teljesen kiszipolyoz.

– Nem lesz semmi gond – biztatta Beatrice.

– Magunkkal hoztuk a pesztonkákat.

– Örülök neki – mondta Vanessa. – Erre az eshetőségre felkészülve nyitottuk meg és takarítottuk ki alaposan a gyerekszobát.

Ebben a pillanatban Olivia sétált be a szalonba.

– Vanessa, lenne egy kis királyvized? – Amikor a csapat nevetésben tört ki, megtorpant. – Ó, már mindenki megérkezett! Ez csodálatos!

– Mondtam, hogy kísérleteket végez – magyarázta Vanessa a többieknek, mielőtt Oliviához fordult. – És mit szándékoznál csinálni azzal a hogyishívjákkal, már ha tartanék ilyet itthon?

– Megpróbálnám feloldani vele az aranyat. A hercegné nem hiszi el, hogy ez lehetséges.

– És van olyan felesleges arany ékszered, amivel kísérleteznél?

– Nincs, de anyámnak van egy elszakadt nyaklánca, amelyet használhatnék – felelte Olivia, majd felsóhajtott. – Bár valójában nem túl bölcs dolog laboratóriumi felszerelés nélkül kísérleteket folytatni. Nincsenek lombikjaid vagy hasonlók? – kérdezte reménykedve, mire Vanessa megrázta a fejét, és próbálta visszafogni a nevetését.

– Az egyedüli lombikhoz hasonló tárgyat a férfiak brandyvel töltötték meg, és magukkal vitték a vadászatra.

– Miben fogadunk, hogy mind a lombikot, mind a vadászzsákot üresen fogják hazahozni? – élcelődött Beatrice, és a könyökével megbökte Gwynt.

– Biztosíthatlak benneteket, hogy az én férjem teli vadászzsákkal fog hazatérni – szólt közbe Cass.

– Nos, mindannyian tudjuk, hogy Thorn semmit nem fog lőni – jegyezte meg Olivia, és helyet foglalt Vanessával szemben. – Ráadásul nem veti meg a brandyt sem, tehát egy elszakadt arany nyakláncot teszek rá, hogy a férjem üres

üveggel és üres zsákkal fog hazatérni.

– Az ikreim egyikét teszem rá, hogy Sheridan teli zsákkal jön haza – jelentette ki Gwyn.

A többiek elképedve meredtek rá.

– Á, csak viccelek! Félig. Ugyanis a két lurkó sosem alszik egy időben. És próbáltatok valaha két babát egyszerre szoptatni? Elárulom: nem könnyű feladat.

– A feleségem már megint a szoptatás miatt panaszkodik? – kérdezte Joshua, aki hirtelen megjelent az ajtóban.

– Egyfolytában – felelte Gwyn, miközben odalépett a férjéhez, hogy megcsókolja.

– Most adjuk át Oliviának az ajándékot?

– Várjuk meg, amíg Thorn is ideér!

Mintha a szavak varázslatos módon megidézték volna, Thornstock hercege jelent meg az ajtóban.

– Jól hallom, hogy valaki hiába vette a szájára a nevemet?

A szoba hirtelen megtelt nagykabátba öltözött férfiakkal, akik toporogtak, hogy újra beinduljon a vérkeringés a hidegtől dermedt tagjaikban, és versengtek, hogy minél közelebb kerülhessenek a kandallóhoz. Hála istennek Vanessa arra kérte a szolgálókat, hogy ne terítsék ki az értékes szőnyegeket, csak azután, hogy a férfiak visszatértek a vadászatból.

Ekkor Grey is betoppant.

– Sheridan, hol tartod a brandyt?

– Tessék, igyál egy kortyot az enyémből! – mondta Thorn, és átnyújtotta neki a saját üvegét.

– Azt hiszem, egy szakadt lánc büszke tulajdonosa vagyok – mondta Gwyn Oliviának.

– Grey még nem ivott – vetette ellen Olivia.

Grey kinyitotta az üveget, és a szájához emelte, aztán a homlokát ráncolva Thornra meredt.

– Hiszen ez üres!

– Tudom – felelte Thorn a bátyjára vigyorogva, aki erre hozzávágta az üveget.

Thorn félrehajolt, mire a flaska Sheridan hátát találta el.

– Mi a fenét műveltek? – kiáltotta Sheridan, és újra Thorn

felé hajította az üveget, de az ismét kitért előle, és az asztalon landolt, tönkretéve egy éppen elkészült fagyöngy koszorút.

Épp ebben a percben lépett be a hercegné, és rájuk rivallt:

– Ejnye, fiúk! Viselkedjetek rendesen!

A fiai abbahagyták a mókázást, és nevetésben törtek ki, a feleségeik pedig elképedve nézték őket. Gwyn Joshuára pillantott, aki bólintott. Ekkor Gwyn felállt, és párszor az asztalhoz ütötte a flaskát, hogy felhívja a többiek figyelmét.

– A férjemmel egy ajándékot szeretnénk átadni Oliviának.

Thorn a feleségére pillantott, aki megvonta a vállát.

– Még nincs karácsony – jegyezte meg Sheridan.

– Akkor nevezzük előkarácsonyi ajándéknak! – javasolta Gwyn. – Joshua, a tiéd a megtiszteltetés, hogy átadd.

Most vették észre, hogy az őrnagy valamit szorongat a bal kezében. Újságnak tűnt.

– Ez a *Művészet és Tudomány Krónikájá*nak egy nagyon különleges példánya.

Elsőként Thorn értette meg, hogy miről van szó, és elvigyorodott. De amikor Joshua odalépett, hogy átadja Oliviának, a lány zavartnak tűnt.

– Köszönöm, de miért hoztátok el? – kérdezte, és az ölébe ejtette a lapot. – Egyébként igen kedvelem ezt a folyóiratot.

– Drágám, kérlek, nyisd ki a tudományos rovatnál, és olvass bele! – biztatta Thorn.

Olivia engedelmeskedett, aztán kis híján elakadta lélegzete.

– Elfogadták! Közölték a cikkemet! – Felugrott, hogy megölelje Joshuát. – Ó, annyira köszönöm!

Aztán az asztalt megkerülve Gwynhez rohant.

– Szóval? – sürgette Sheridan, és egy szeretetteljes pillantást váltott a feleségével. – Legalább a címét áruld el!

Olivia maga elé tartotta az újságot, és olvasni kezdte:

– *A kén-hidrogén és a sósav használata a törvényszéki orvostanban az arzén jelenlétének kimutatására egy*

holttestben. Thornstock hercegnéjének cikke. – Aztán a rá jellemző ragyogó tekintettel a családjára pillantott. – Köszönöm nektek, hogy idáig juthattam a kutatásaimban.

Miközben a többiek tapsoltak és éljeneztek, Vanessa szeme könnybe lábadt a meghatottságtól. Ez a család annyi szörnyűségen ment keresztül, a testvérek mégis annyira törődnek egymással… és egymás házastársaival.

Ekkor Olivia odasétált a férjéhez, és megrángatta a kabátujját.

– Most rajtad a sor, hogy közöld velük a te újságodat!

– Á, az semmiség! – mondta Thorn a rá egyáltalán nem jellemző szerénységgel. – Ez most a te pillanatod.

– Akkor majd én mondom el nekik – tökélte el Olivia. – Thorn írt egy színdarabot. Egy nagyon okos és szellemes mese két író csatározásáról. És a saját nevén fogja publikálni.

– Tehát már nem Juncker neve alatt? – kiáltotta Vanessa. Sheridannel alig egy hete voltak házasok, de a férje már mesélt neki a bátyja és a költő közötti egyezségről.

– Honnan tudod? – kérdezte Thorn lesújtó pillantást vetve az öccsére. – Te mondtad el neki?

– Csak azért, mert rájöttem, hogy már mindenki tudja – felelte Sheridan.

– Anyánk is? – kérdezte Thorn.

– Sajnálom, fiam, de csak végig kellett néznem a darabot, hogy rájöjjek: te írtad.

– Grey?

A fivére felnevetett.

– Tényleg azt hiszed, nem tűnt fel nekem és Beatrice-nak, hogy milyen különösen viselkedtél, amikor „Juncker darabját” vitattuk meg a hintóban?

– Rólam pedig tudtad, hogy tudom – mondta Gwyn. – Ami azt jelenti, hogy Joshua is tudja.

– Atyaég! – kiáltott fel Thorn, és a hajába túrt. – Juncker ezért meg fog ölni!

– Te fizetsz neki – jegyezte meg a sógora. – Mit számít neki?

– Hát igen. Én vagyok a fő bevételi forrása. És imádja, hogy ő a *Felix*-darabok szerzője.

– Gondolom, majd túlteszi magát rajta – mondta nevetve Olivia. – A legutóbb, amikor beszéltem vele, valami új művén dolgozott. Mellesleg a családod vagyunk, és meg fogjuk őrizni a titkodat.

Amikor Thorn ferde pillantást vetett rá, a többiek felnevettek.

– Apropó, hol van Juncker? – kérdezte Vanessa. – Őt is meghívtuk.

– Ó, elfelejtettem megmondani, hogy karácsonyig nem tud eljönni! – felelte Sheridan.

Vanessa összehúzott szemel bámult a férjére.

Sheridan felemelte a kezét.

– Esküszöm! Csak a jövő héten tér vissza.

Grey odalépett az asztalhoz és megkérdezte:

– Ti meg mit csináltok?

– Fagyöngy koszorúkat készítünk – felelte Olivia, azzal vissszaült a többi nő közé. – Vanessa fel akarja díszíteni velük az egész házat.

– Remek ötlet – ismerte el Thorn, és leült a felesége mellé. – Odavagyok a fagyöngy koszorúkért. Hogy kell csinálni?

– Meg akarsz próbálkozni vele? – kérdezte kétkedőn az anyja.

– Miért is ne?

A többi férfi összenézett, majd Grey törte meg a csendet:

– Igen, miért is ne?

Azzal valamennyien az asztal köré gyűltek, és foglaltoskodni kezdtek a gallyakkal meg a szalagokkal. Mivel nem volt elég szék, Vanessa felállt.

– Bocsássatok meg, de jó háziasszonyként el kell intéznem egy apróságot!

A szeme megtelt könnyel, és zavarba jött volna, ha a többiek meglátják. Kisietett a szobából, de Sheridan hamarosan utolérte.

– Jól vagy, szívem? – kérdezte, amikor látta, hogy a felesége egy zsebkendővel törölgeti a szemét.

– Igen, jól vagyok – mondta visszafojtva a könnyeit. Aztán odalépett az ajtóban álló férjéhez, és bekukkantott a kis szalonba. – Ez az egész olyan csodálatos! Soha nem volt ilyen családom.

– De most már van – mosolygott rá a férje, és megfogta a kezét.

Vanessa tovább törölgette a szemét a zsebkendővel.

– Nem bánod, hogy a kedvemért el kell viselned az anyámat?

– Cseppet sem. Érted még ezt is megteszem.

Egy pillanatig álltak egymás szemébe nézve.

– Igazad volt – folytatta a férfi. – Lemondani az élet egyik legnagyobb örömérő́l, csak hogy ne éljük át azt a fájdalmat, amivel néha a szerelem jár, olyan, mintha nem lovagolnánk attól való félelmünkben, hogy leesünk a lóról. Bizonyos dolgokat érdemes átélni, még akkor is, ha fájdalommal vagy kellemetlenséggel járhatnak. Mert amit nyújtanak, az minden képzeletet felülmúl.

Azzal átkarolta Vanessa derekát, aki boldog mosollyal nézte az új családját.

Igen, az élete csodálatos fordulatot vett.

Hivatkozások

{1} Walter Scott: Marmion (Palkó Ágnes fordítása).

{2} Shakespeare: *Sok hűhó semmiért* (Mészöly Dezső fordítása).